

kardes kalemler

A Y L I K A V R A S Y A E D E B İ Y A T D E R G İ S İ

"20 Yıldır Kelimelerin İzinde..."

Osman Çeviksoy - Uluk Tuzman - Mürteza Sulooca - Nurhan Buhan - Taner Şen - Sebahat Atar - Güliz Kazazoğlu - Sinan Kazancı
Toylı Canadov - Serpil Doğançün - Nergiza Esed - Seyran Büber - Berfin Yılmaz - Damia Saygılı - Esmanur Demir - Esra Yılmaz
Yunus Ervre Tuzman - Ataman Kalebozan - Burcu Aliyi - Nazan Zeynelovska - Ayşegül Sulooca - Gülaşi Melan - Canset Mulaşaban
Gülay Alçe - Elmaz Yunusova - Maksude Selman - Şekeriyeur Boşnak - Hatice Skender - Masal Engüllü - Beyzanur Rızaççe
Hadise Züber - Gizem Arif - Esmâ Mecit - Miraç Seydi - Zeyneb İmer - Nazike Ramadan - Aylin Asan - Mihrimah Şundo
İdil Hamdi - Behliye Arif - Taner Kaplan - Hamza Cemali - Eslem Adem - Akif Bilgehan - Narin Neziri - Mustafa Şaini
Melike Naz Arap - Seher Zekir - Necibe Yusuf - Alya Zekiri - Fatma Arif - Mustafa Korkmaz - Hilal Asan - Nursel Kaplan

TÜRK DÜNYASININ TEK ORTAK EDEBİ YARIŞMASI

VIII. ULUSLARARASI KAŞGARLI MAHMUT HİKÂYE YARIŞMASI

Konu
“Serbest”

Eserlerin Son Teslim Tarihi
01 Eylül 2026

Dereceye Girenlerin Açıklanması
20 Ekim 2026

Uluslararası Ödül Töreni
08 Aralık 2026

ULUSLARARASI ÖDÜLLER

Birinciye : 45.000 TL
İkinciye : 25.000 TL
Üçüncüye : 15.000 TL
Teşvik : 10.000 TL

*Uluslararası ödül töreni
dönemin şartlarına göre çevrimiçi
veya yüz yüze yapılacaktır.*

Eserlerin Gönderileceği Adres:

Yarışmaya katılacak eserler
kmahmut2026@gmail.com
adresine e-posta yolu ile
teslim edilecektir.

Azerbaycan
Balkanlar
Batı Trakya
Bulgaristan
Kosova
KKTC
Makedonya
Romanya
Başkırtistan
Uygur
Gagauz Yeri
Irak
İran
Kazakistan
Kırım
Kumuk
Nogay
Karaçay-Malkar
Kırgızistan
Özbekistan
Tataristan
Türkiye
Türkmenistan
Çuvaşistan
Sibirya
Hakasya
Yakutistan
Altay
Tuva

**Avrasya Yazarlar Birliği'nin Kuruluşunun 20. Yılı
ve Dr. Yakup Ömeroğlu'nun Doğumunun 60. Yılı Anısına**

Sevgili Okuyucu;

Yirminci yaşının dördüncü ayına kavuşan Kardeş Kalemler dergimizin atölyeler özel sayısında buluşmanın gururunu yaşıyoruz. Edebiyat dünyamızda hiç ara vermeden 232 sayı okuyucusuna ulaşan aylık edebiyat dergisi çok fazla değildir. Maddî manevî desteklerini esirgemeyerek bize bu devamlılığı sağlayan dostlarımıza teşekkür ediyoruz.

Bu sayımızda Avrasya Yazarlar Birliği Başkanı Ufuk Tuzman, Balkan Yazarlar Birliği Başkanı Mürteza Sulooça, atölye hocaları Osman Çeviksoy, Ataman Kalebozan, Nurhan Buhan ve Balkanlar koordinatörümüz Burcu Aliyyi'nin yazıları dışında okuyacağınız bütün yazılar, yazarlık atölyelerimizde üretilen ve Mürekkebi Kurumadan Programlarımızda yazarları tarafından seslendirilen yazılardır.

Yazarlık atölyelerimizin bilgi, tecrübe, eser incelemeleri yükleyen atölyeler olmadığını, gerektiğinde, yeteri kadar bilgilendirme yaparak üretime yönelik çalıştığını söyleşilerimizde, yazılarımızda dile getiriyoruz. Ayrıca biz katılımcılarımızı ürünleriyle aşama aşama edebiyat dünyamıza takdim ediyoruz. İlk aşamada katılımcı yazarlarımız, yeni ürettikleri eserlerini "Mürekkebi Kurumadan" okumalarında seslendiriyorlar. Sonraki aşamalarda bu eserler sırasıyla, Kardeş Kalemler dergimizde yayınlanarak edebiyat dünyamıza takdim ediliyor. Dönem sonlarında ortak ve kişisel kitaplarla takdime devam ediyoruz. Atölye kitapları Türkiye'de Bengü Yayınları tarafından, Balkanlarda Yeni Balkan Yayınları tarafından çıkarılıyor.

Bu sayımızda okuyacağınız üç farklı yazarlık atölyesi ürünlerinden Türkiye ve Balkanlar Atölyeleri hikâyelerinde katılımcılarımızın yazarlıkta ne kadar ustalaştığını göreceksiniz. Bazı hikâyeleri okurken yıllardır kitaplarını okuduğunuz kimi yazarların eserlerinden daha başarılı bulacaksınız.

Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi katılımcıları, yaşlarından da anlayacağınız gibi henüz ilköğretim çağında Türkçelerini geliştirmeye çalışan balalarımızdır. Onların yazılarını okurken lütfen yaşlarını dikkate almayı unutmayın. Onlardaki çalışkanlık Türkçeyi sözle ve yazıyla güzel, etkili kullanma azmi hem okullarındaki hem atölyedeki başarılarını artırmaktadır. Balalardaki heyecan, öğrenme isteği ve yazarlığa doğru ilerleyiş mutluluğumuzu kat kat artırmaktadır. Sevgili Balalarımızın annelerine, babalarına, öğretmenlerine teşekkür ediyoruz.

Atölye katılımcılarımızla birlikte oluşturduğumuz dergimiz, her sayıda olduğu gibi yine kültür dünyamızdan önemli haberlerle noktalanıyor. Geleceğin değerli yazarlarını zevkle, ilgiyle okuyacaksınız.

Yeni sayılarda buluşmak dileğiyle...

Kurucusu
Dr. Yakup Ömeroğlu

Sahibi
Avrasya Yazarlar Birliği Adına
Ufuk Tuzman

Genel Yayın Yönetmeni
Yazı İşleri Müdürü
Ali Akbaş

Editör
Osman Çeviksoy

Yazı Kurulu

Bekzat Bekbolat - Kemal Bozok - Oğuz Alparslan Çatal
Serdar Acar - Şahane Müşfik - Taner Güllütürk
Ülkü Taşlova - Marufcan Yoldaşev
Mehmet Akif Ayyaz - Yasin Yavuz

İnternet Koordinatörü
Fatih Özer

Grafik & Tasarım
İbrahim Sağlam - 0532 460 96 41

Kapak Yağlıboya
Ethem Baymak "Meriç Köprüsü" Kosova

Baskı

Manas Dijital Baskı Matbaa ve Ulus. Tic. Ltd. Şti.
Kuzey Yıldızı Mah. 4137 Sk. No: 5G/4
Yenimahalle/ANKARA, Tel: (0533) 577 65 14
Matbaa Sertifika No: 82726

Baskı Tarihi
03.04.2026

İdari Adres

Hacettepe Mahallesi
Göztepe Sokak No: 5/A Altındağ/Ankara
Tel: +90 312 311 70 52
www.ayb.org.tr - www.kardeskalemler.com
kardeskalemler@ayb.org.tr

Abonelik

Fiyatı 350 TL
Yurtiçi yıllık abone bedeli 3.900 TL
Kurum ve kuruluşlar için 7.800 TL
Yurtdışı yıllık abone bedeli
Türk Cumhuriyetleri için 100 \$
Avrupa için 150 € / ABD için 200 \$'dır.

TC Ziraat Bankası Balgat Şubesi
IBAN: TR640001001395480618115002

Posta Çeki Hesabı: Avrasya Yazarlar Birliği No: 53 23 008
kardeskalemler@gmail.com

Dergimiz Türk Dünyası Edebiyat Dergileri
Kongresi üyesidir.

© KARDEŞ KALEMLER Dergisi, Avrasya Yazarlar Birliği tarafından
TC yasalarına uygun olarak yayımlanmaktadır.
Kardeş Kalemler'in isim ve yayın hakları
Avrasya Yazarlar Birliği'ne aittir.

Dergide yayınlanan malzemelerin her hakkı saklıdır.
Kaynak gösterilerek dergiden alıntı yapılabilir.
Yazıların sorumluluğu yazarlarına, ilanların
sorumluluğu ise ilan sahiplerine aittir.

Yerel Süreli Yayın

ISSN 1307-2382

6

Ufuk Tuzman 4
Mürteza Sulooça 6
Nurhan Buhan 10
Taner Şen 12
Sebahat Atar 14

25

Güliz Kazazoğlu 17
Sinan Kazancı 19
Toylı Canadov 22
Serpil Doğangün 24
Nergiza Esed 25

Seyran Büber 27
Berfin Yılmaz 29
Damla Saygılı 31
Esmanur Demir 33
Esra Yılmaz 35
Yunus Emre Tuzman 37

10

Ataman Kalebozan 39
Burcu Aliyi 40-58
Nazan Zeynelovska 42
Ayşegül Sulooça 44
Gülâsfi Melan 46

37

39

- Gizem Arif..... 65
Esmâ Mecit 66
Miraç Seydi..... 67
Zeyneb İmer 68
Nazike Ramadan 69
Aylin Asan..... 70

73

- Canset Mulaşaban..... 48
Gülay Alçe 50
Elmaz Yunusova 53
Osman Çeviksoy 55
Maksude Selman..... 59

46

- Eslem Adem 77
Akif Bilgehan..... 78
Narin Neziri..... 79
Mustafa Şaini..... 81
Melike Naz Arap 82
Seher Zekir 83

53

- Mihrimah Şundo 72
İdil Hamdi 73
Behliye Arif 74
Taner Kaplan 75
Hamza Cemali 76

85

- Şekeriye Nur Boşnak..... 60
Hatice Skender..... 61
Masal Engüllü 62
Beyzanur Rızvançe 63
Hadise Züber..... 64

55

- Necibe Yusuf 84
Alya Zekiri..... 85
Fatma Arif..... 86
Mustafa Korkmaz 87
Hilal Asan 88
Nursel Kaplan..... 89

Avrasya Yazarlar Birliği'nin Kuruluşunun 20. Yılında Yazarlık Atölyelerimiz

UFUK TUZMAN
AVRASYA YAZARLAR BİRLİĞİ BAŞKANI

Türk dünyası ve yakın coğrafyalar arasında edebî, kültürel ve düşünsel köprüler kurma hizmetini üstlenen Avrasya Yazarlar Birliği (AYB), kuruluşundan bu yana geçen yirmi yıl içinde yalnızca bir sivil toplum kuruluşu olmanın ötesine geçerek bir edebiyat mektebi hüviyeti kazanmıştır. Bu mektebin en önemli ve kalıcı faaliyetlerinden biri ise şüphesiz yazarlık atölyeleridir. Özellikle Türk İşbirliği ve Koordinasyon

Ajansı TİKA Başkanlığı'nın desteği, Balkanlar ve Matüsiteb iş birliğiyle yürütülen bu atölyeler, son yıllarda hem nitelik hem de etki bakımından dikkat çekici bir seviyeye ulaşmıştır.

Yaklaşık yedi yıldır düzenli olarak sürdürülen yazarlık atölyeleri; Balkan Yazarlar Birliği ve Matüsiteb gibi paydaş kurumların katkılarıyla çok katmanlı bir yapıya kavuşmuştur. Bu süreçte, Balkan coğrafyası ile Türkiye arasında kurulan edebî diyalog, yalnızca metin üretimiyle sınırlı kalmamış; aynı zamanda bir kültür aktarımı, kimlik inşası ve edebî bilinçlenme sürecine de dönüşmüştür.

Atölyelerin başarısında, onları yöneten isimlerin payı büyüktür. Osman Çeviksoy'un AYB Akademi Başkanlığı çerçevesinde yürüttüğü

pedagojik yaklaşım, yazarlık eğitimini disiplinli ve sistemli bir zemine oturtmuştur. Aynı şekilde Ataman Kalebozan'ın hem idari hem de edebî katkıları, Balkan Yazarlık Atölyesi'nin sürekliliğini ve etkinliğini artırmıştır. Türkiye ayağında ise Nurhan Buhan yönetiminde sürdürülen çalışmalar, Türkiye'nin yanı sıra Türk dünyası yeni genç kalemlerin yetişmesine önemli katkılar sağlamıştır.

Bu atölyelerin en dikkat çekici yönlerinden biri, farklı coğrafyalardan gelen katılımcıları ortak bir dil ve edebiyat zemini etrafında buluşturmasıdır. Balkanlar'dan, Anadolu'dan ve Türk dünyasından katılan yazar adayları; farklı kültürel birikimlerini metinlerine yansıtarak zengin bir edebî çeşitlilik ortaya koymaktadır. Bu durum, yalnızca bireysel gelişimi değil, aynı zamanda kolektif bir edebiyat hafızasının oluşumunu da beraberinde getirmektedir.

Dijital platformların yaygınlaşmasıyla birlikte atölyelerin erişim alanı da genişlemiştir. Çevrim içi toplantılar, metin paylaşımları ve geri bildirim süreçleri sayesinde coğrafi sınırlar büyük ölçüde ortadan kalkmış; böylece daha kapsayıcı ve sürdürülebilir bir eğitim modeli ortaya çıkmıştır. Bu durum, özellikle pandemi

sonrası dönemde yazarlık atölyelerinin kesintisiz devam etmesini sağlamış ve yeni katılımcılar için fırsat eşitliği oluşturmuştur.

Yazarlık atölyelerinin bir diğer önemli katkısı ise katılımcıların yalnızca yazma becerilerini geliştirmekle kalmayıp aynı zamanda eleştirel düşünme, metin çözümlleme ve edebî estetik konularında da bilinç kazanmalarını sağlamasıdır. Atölye sürecinde yapılan metin okumaları, eleştiriler ve yönlendirmeler, katılımcıların kendi yazı serüvenlerini daha sağlam temellere oturtmalarına yardımcı olmaktadır.

AYB'nin yazarlık atölyeleri, klasik anlamda bir kurs ya da eğitim programı olmanın ötesinde, bir edebiyat ekosistemi oluşturma çabasının ürünüdür. Bu ekosistem içinde usta-çırak ilişkisi modern bir formda yeniden üretilmekte; deneyimli yazarlar ile genç kalemler arasında organik bir bağ kurulmaktadır. Bu bağ, yalnızca teknik bilgi aktarımıyla sınırlı kalmayıp aynı zamanda bir edebiyat ahlakı ve sorumluluğu da kazandırmaktadır.

Avrasya Yazarlar Birliği'nin 20. yılı vesilesiyle geriye dönüp bakıldığında, yazarlık atölyelerinin bu kurumsal yapının en verimli ve kalıcı faaliyetlerinden biri olduğu açıkça görülmektedir. Yetişen yeni yazarlar, yayımlanan eser-

ler ve kurulan edebî ilişkiler, bu atölyelerin somut çıktıları olarak değerlendirilebilir. Ancak belki de en önemli kazanım, farklı coğrafyalardan insanların ortak bir dil ve duygular dünyasında buluşabilmesidir.

Sonuç olarak, AYB'nin yazarlık atölyeleri yalnızca bireysel yazarlık becerilerini geliştiren bir eğitim modeli değil; aynı zamanda kültürel sürekliliği sağlayan, edebî etkileşimi artıran ve yeni nesil yazarların yetişmesine zemin hazırlayan stratejik bir girişimdir. Kuruluşunun 20. yılında AYB'nin bu alandaki birikimi, gelecekte daha geniş coğrafyalara ve daha fazla katılımcıya ulaşma potansiyeli taşımaktadır.

Bu yönüyle yazarlık atölyeleri, hem bugünün hem de yarının edebiyat dünyası için önemli bir referans noktası olmaya devam edecektir.

Şüphesiz Avrasya Yazarlar Birliği kurucu başkanımız Dr. Yakup Ömeroğlu'nun temellerini attığı tüm önemli ve güzel işlerinden biri olan AYB Yazarlık atölyelerine öncülük etmiş olmasını unutmayacağız.

Kendisini Avrasya Yazarlar Birliği'nin 20. kuruluş yıldönümü vesilesi ve Doğumunun 60. Yıldönümünde saygı ve minnetle anıyorum.

Bir Gövde, Bin Fidan

MÜRTEZA SULOOCA
BALKAN YAZARLAR BİRLİĞİ BAŞKANI

*Oğul,
İnsanlar vardır; şafakta doğar,
Akşam ezanında ölürlər...
Şeyh Edebali'nin Osman Bey'e nasihati*

Yakup Ömeroğlu, bir şafak vakti geldi dünyaya.
Güneşin ilk ışıklarıyla yazıldı kaderine hizmet;
ömrünü aşan bir iz bırakmak...

Çünkü bazı insanların ömürleri, yaşadıkları yıllarla değil,
yaptıkları hizmet ile ölçülür.
Ve bazı ömürler, kendi sınırlarını aşarak
başkalarının kaleminde, sözünde, düşünde devam eder.

Yakup Bey, işte böyle bir gövdeydi -
toprağa kök salmış, göğe yüz sürmüş bir gövde...
Ve o gövdede, mevsim tanımadan fişkırان fidanlar vardı.

2019'da, TİKA'nın himayesinde çıktık bu yola.
Bir hayalin eşiğinde, çocuk sevinciyle...
Türk dünyasında ilk kez bir "çevrim içi" yazarlık atölyesi kuruluyordu.
ve o ilk adımı atan, yine Yakup Bey'di.

Bu, sıradan bir atölye değildi.
Bu, kelimelerin yoğrulduğu, cümlelerin büyüdüğü,
ruhların birbirine değdiği bir mektepti.

Balkanlar'ın dört bir yanından katılan genç filizler,
umutlarını kalemlerine sardı.
Ve ilk söz, Yahya Kemal'in Üsküp'ünde yankılandı.
Üsküp ki -
İstanbul'dan önce Türkçenin yurt tuttuğu,
şairlerin nefes aldığı kadim şehir...

Dünya pandemi ile suskunluğa gömülürken,
insanlar evlerine kapanırken,
bizim atölyemizde kelimeler çoğaldı.
Hocalarımız, arı gibi çalıştı;
genç kalemler, sabırla dokudu cümlelerini.
Ve emek, meyvesini verdi.

Ortak kitaplar doğdu o emekten.
Ortak cümleler, ortak hayaller...

“Yazarını kitaba kavuşturan tek atölye...” demişti Yakup Bey.
Bir cümle kurmuştu, ama aslında bir ufuk çizmişti.
Ve o ufukta,
Balkan Türklerinden yeni yazarlar doğdu.
“Türk Yüzyıl”ının kalemleri,
sessizce yeşermeye başladı.

Sonra BALALAR geldi...
Küçük yaşlarına rağmen büyük hayallerle.
Atölyeye bir neşe, bir renk kattılar.
“Osman Hoca” dediler, başka bir şey demediler.
Bir sevgi büyüdü içlerinde -
gösterişsiz ama derin, sessiz ama sarsılmaz.
21 Aralık'ta,
kitapların sayfalarından taşan o emek,
herkesin gözleri önünde ete kemiğe büründü.
Gören gördü, hisseden hissetti.
Ve evet - kıskananlar da oldu.

Ama bu bir kişinin değil, bir ruhun hikâyesiydi.
Bir kalpten diğerine geçen bir emanetin...

Yakup Bey'den bayrağı devralan Ufuk Tuzman,
o emaneti yere düşürmeden taşıdı.
Osman Çeviksoy, Nurhan Buhan ve Ataman Kalebozan -
yorulmadan, usanmadan,
yeni filizleri büyüten bahçıvanlar oldular. Bu esnada Burcu Ali,
öğrenciden öğretmenliğe terfi etti.

Ve elbette,
bu toprağa su verenler vardı:
Başta TİKA olmak üzere, YTB, MATÜSİTEB...
İsimleri kurum, katkıları hayat olan eller...

Bugün, baharın eşliğinde dönüp baktığımızda,
bir gerçeği bütün berraklığıyla görüyoruz:

Bir gövde vardı Yakup Ömeroğlu.
Ve o gövdeden,
binlerce fidan doğdu.

17. Yıla Dair

NURHAN BUHAN

Avrasya Yazarlar Birliği olarak dilimizin, kültürümüzün devamına katkı sağlayacak, kaliteli ve kalıcı edebi eserler verecek olan yeni yazarları yetiştirmek amacıyla yürüttüğümüz atölye çalışmalarımızın 17. yılındayız.

2008 yılında Avrasya Yazarlar Birliği Başkan Yardımcısı Osman Çeviksoy'un yüz yüze başlattığı hikâye atölyesinin Türkiye ve Türk dünyası kolu, 2020 yılından beri tarafımdan çevrim içi olarak yürütülmektedir.

Çalışmalarımızı "atölye" mantığıyla üretim yapılan bir ortamda yürütüyoruz. Her hafta bir tema veya konuyu ödev olarak veriyoruz. Böylece katılımcılarımız düzenli yazma alış-

kanlığı kazanıyorlar. Yazmayı disiplin hâline getirmek aşılması gereken en önemli engellerdendir. Atölyemizde eleştirel bir ortam var. E postayla bizlere ulaştırılan hikâyeleri önceden inceliyor, üzerine notlar alıyoruz. Çevrim içi atölyemizde hikâyeleri ekrana yansıtıp, yazana okutuyoruz. Böylece hem yazarımız hem de diğer katılımcılarımız hikâye üzerinde renklendirilmiş kısımları ve alınan notları görüyorlar.

Nasıl yazacaklarından çok nasıl yazmayacakları üzerinde duruyoruz. Çağımızda bilgiye çok kolay ulaşılabileceğinden hareketle gerekmedikçe bilgi aktarmıyoruz ama katılımcılarımız türe ait teknik özellikleri uygulamalı olarak öğreniyorlar.

İlk düzeltmelerden sonra demlenmeye bırakılan hikâyeleri daha sonra tekrar düzelterek bizlere gönderiyorlar. Son hâlini alan eserler içinden hocalar tarafından seçilenler, halka açık düzenlenen Mürekkebi Kurumadan adlı programımızda yazar adayları tarafından kendi seslerinden okunuyor ve ilk okurlarıyla buluşmuş oluyor. Okurla sesli buluşan bu hikâyeler daha sonra Kardeş Kalemler dergisinde yayımlanıyor. Katılımcılarımızın hikâyeleri dönem sonunda Kardeş Sesler adıyla ortak bir kitapta buluşuyor. En az iki yıl atölyemize devam edip bir kitap hacminde hikâye yazan katılımcılarımızın ilk eserleri, uygun görülürse Bengü Yayınevi tarafından basılıyor.

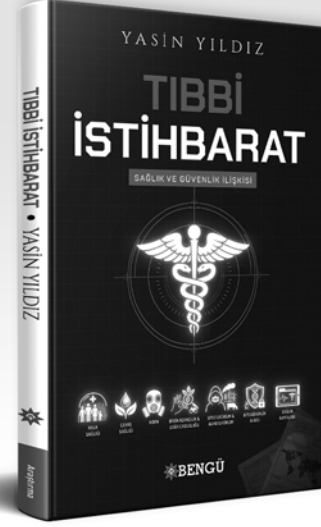
Bu dönem atölyemize 5 Kasım 2025 tarihinde yirmi beş katılımcımızla başladık. 10 Haziran 2026 tarihinde dönemi tamamlayacağız. Atölye sürecimiz devam ederken kalemi olgunlaşan on üç katılımcımız 04 Mart 2026 tarihinde düzenlenen 70. Mürekkebi Kurumadan programında yazdıkları hikâyelerden birini okudular. Katılımcılarımızdan Tamer Şen, Sebahat Atar, Sinan Kazancı, Güliz Kazaoğlu, Toylı Canadov, Serpil Doğangün, Nergize Esed, Seyran Büber, Berfin Yılmaz, Damla Saygılı, Esmanur Demir, Esra Yılmaz, Yunus Emre Tuzman'ın okuruyla sesli buluşan bu hikâyelerini elinizdeki sayıda yayımlayarak yazarlarımızı sizlere takdim ediyoruz. Onlar kadar biz de hocaları olarak heyecanlıyız. Bu yazarlarımız arasında atölyemize iki-üç yıldır devam edenler olduğu gibi ilk kez katılan, hatta ilk kez bu atölyeyle hikâye yazmaya başlayanlar da var. Çabalarından ve gösterdikleri gelişmeden dolayı her birini ayrı ayrı takdir ve tebrik ediyorum.

Atölye çalışmalarımıza destek olan Değerli Başkanımız Ufuk Tuzman'a, Hocalarımız Osman Çeviksoy ve Ataman Kalebozan'a, İdari Müdürümüz Yusuf Demir'e şükranlarımı sunuyorum.

Dr. Yakup Ömeroğlu'nun yirmi yıl önce Avrasya Yazarlar Birliğini kurarken amacı, edebiyat aracılığıyla Türk dünyası birliğini sağlamaktı. Balkanlar, Bala Balkanlar, Türkiye ve Türk dünyası atölyeleri uzakları yakın etti, gönül coğrafyamızı bir araya getirdi. Ruhu şâd olsun.

Tıbbi İstihbarat Sağlık ve Güvenlik İlişkisi

YASİN YILDIZ

Bu eser, istihbarat çalışmalarında görece yeni bir istihbarat branşı olan Tıbbi İstihbarat'ın ne'liğine ilişkin; güvenlik ve istihbarat çalışmaları yürüten akademisyenler, saha profesyonelleri, karar alıcılar ve ilgi duyan tüm okuyucular için hazırlanmış giriş niteliğinde bir çalışmadır. "Tıbbi istihbarat; halk sağlığı ve çevre sağlığını tehdit eden ve doğal ya da yapay olarak ortaya çıkabilecek her türlü risk faktörüne ilişkin verileri toplayan, ek olarak diğer ülkelerin askerî ve sivil sağlık bakım kapasitelerine ilişkin verileri derleyen, tıp ve ilişkili diğer bilim dallarındaki gelişmeleri takip eden, temin ettiği bu verileri değerlendirip analiz etmek suretiyle ürettiği bilgi, yorum ve tahminleri sivil ve askerî politikaları üretecek karar alıcılara ileten istihbarat türüdür."

Türkiye Kitaplığı
Araştırma

ISBN: 978-625-6682-86-3
13.5x21.5 cm, 160 Sayfa
Enso Creamy, Karton Kapak
1. Basım - Mart 2026 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A
Altındağ/ANKARA
Tel: +90(312) 311 70 52
aybbenguyayinlari@gmail.com
www.benguyayinlari.com

Semantik Hipokondri

TANER ŞEN

Şehir, Mete için her sabah yeniden kurulan devasa bir gürültü panayırındı. Beşiktaş İskelesi'nin kalabalığına karıştığında, insanların sadece bedenlerinden değil, ağızlarından çıkan o "bozuk" cümlelerden de kaçmaya çalışıyordu. Onun için yanlış kullanılan bir kelime, havada uçuşan görünmez bir cam kırığı gibiydi; tenine çarptığı an orada ince, sızılı bir kesik bırakıyordu. Vapurdan inen kalabalığın içinde, önündeki adam telefonuna bağıyordu "Yaarın gelirim herhâlde, işler birikmiş." Mete'nin midesine keskin bir kramp girdi. "Yaarın." O ilk a harfinin bir sakız gibi fütürsuzca sündürülmesi... Zamanın bu kadar hoy-

ratça uzatılmasına tahammül edemiyordu. Kelime, adamın ağızında şekilsiz bir kütleyle dönüşüp havaya asılı kalmıştı. Mete adımlarını hızlandırdı; bir sözcüğün yanlış telaffuzu, onun için en sevdiği yiyeceğin bayat olmasıyla eşdeğerdirdi. Bu bir ses hatası değil, havaya karışmış bir enfeksiyon belirtisiydi.

Yol kenarındaki bir kafenin camına asılmış kara tahtadaki yazıya gözü takıldı "Herşey dahil menü 150 TL." Durak-

sadı. Bitişik yazılan o şey, zihninde iltihaplı bir doku gibi zonkladı. Şeyler her zaman ayrı yazılmıyordu; eşyanın tabiatı gereği her varlık, kelimelerle arasına mesafe koyarak kendi

biricikliğini korumalıydı. Bu görsel hata, az önceki "yaarın" sızısının üzerine bir de mide bulantısı eklemişti. Dünya, üzerine yanlış harfler saçılmış kirli bir örtü gibiydi. Parmak uçlarında hafif bir uyuşma hissetti. "Linguistik bir tansiyon yükselmesi." diye mırıldandı kendi kendine. Bir an önce eve, o steril sığınağına varmalıydı.

Bir sahafın önünde, aradığı o eski etimolojik sözlüğü bulma umuduyla durdu. İçerideki koku onu hep sakinleştirirdi; toz ve eski kâğıt, ona imlanın henüz bozulmadığı, kelimelerin namus sayıldığı zamanları hatırlatırdı. Rafların arasında dolaşırken, dükkânın arka tarafındaki çırağın sesi sessizliği bir neşter gibi yardı: "Âbi, telefonun şarjı bitmiş, takıyorum!" Mete gözlerini sıkıca kapattı. "Şarz." O z harfi, paslı bir testere ağzı gibi beynini ikiye bölmüştü. Kelimenin o yumuşak ve vakur j ile biten asil gövdesini nasıl da bir kenara fırlatıp atmışlardı? Bu sadece bir diksiyon problemi değildi; bu, Mete'nin sinir uçlarına verilen doğrudan bir elektrik şokuydu. Bulunduğu yerden, o enfekte olmuş dükkândan hızla dışarı çıktı. Sokak artık daha tehlikeliydi. Her köşede bir anlatım bozukluğu pusuda bekliyor, her ağızdan bir telaffuz hatası fırlıyordu.

Öğle sıcağında bir park bankına çöktü. Nefes nefeseydi. Tam sırada yanındaki bankta oturan kadın, kâğıt bir poşeti hışırtıyla açtı; yanındaki kadına gülümsedi: "Taze peynirli böörek almıştım, yer misin?" Mete için o an her şey bitti. Böörek... Kısa, net, gevrek bir kelime. Neden o güzelim ö harfi bir bataklık gibi sündürülüyordu? Böörek. Sözcük kadının ağızında yayılıyor, formunu kaybediyor ve Mete'nin zihninde yağlı, biçimsiz bir lekeye dönüşüyordu. Bu insanlar sadece konuşmuyor, dili ağızlarında çiğneyip sokağa tükürüyorlardı. Kalktı. Koşar adım uzaklaştı. Artık ne görmeye ne de duymaya tahammülü vardı. Göğüs kafesi daralıyor, duyduğu her "haayır" ve her "valla" sesiyle birlikte kalbinin ritmi bozuluyordu. Bedeni sağlamdı; ama zihnine giren her bozuk anlam, onu hasta ediyordu.

Evine girdiğinde kapıyı üç kez kilitledi. Burası onun dezenfeksiyon ünitesiydi. Raflar; etimolojik sözlükler, mantık dizgeleri ve gramer

kitaplarıyla birer ilaç dolabı gibi dizilmişti. Hemen masasına oturdu ve ellerini ovuşturdu. Bugün sokakta duyduğu o kirli seslerin ve hatalı yazıların listesini çıkardı. Bu, onun için bir tür temizlik seansıydı. Eski bir sözlük açtı. "Yalnızlık" kelimesine baktı "yalın" dan geliyordu. Ne kadar duru, ne kadar şifa vericiydi ama dışarıdaki o insanlar onu bile "yanlız" diyerek sakatlıyorlardı. Kendi iç sesini denetlemeye başladı. Acaba bugün o da kirlenmiş miydi? Farkında olmadan birine "aynen" demiş miydi? Bu düşünce bile soğuk bir ter dökmesine yetti. Aynanın karşısına geçti ve dilini dışarı çıkardı. Dilinin üzerinde bir leke aradı. Birkaç gün önce bakkalla girdiği o kısa konuşma zihninde canlandı. Bakkal, "Ekmek taze mi?" sorusuna "Sıkıntı yok." demişti. Mete o an itiraz etmemiş, o belirsiz ve çirkin kelimeyi kabul ederek sadece susmuştu. Susmak, enfeksiyonu onaylamaktı.

Gece yarısı, masasındaki boş kâğıda son bir cümle yazmak istedi. Tertemiz, hatasız, bir inci gibi parlayan o kusursuz cümleyi... Kalem eline aldı, önündeki sayfaya yaklaştırdı. Ancak eli o kadar titriyordu ki, kusursuz beyazlığa mürekkep damladı; kocaman, biçimsiz bir leke oluştu. O leke, kâğıdın bembeyaz saflığındaki ilk yanlış yazıydı. Kalem yavaşça bıraktı. Kâğıdın ortasında yayılan o mürekkep lekesi, dünyanın kusuruna benzeyecek kadar canlıydı. Belki de hata, dışarıda değil; tam burada, elindeydi. Eğer dünya bu kadar bozulmuşsa ve kendi zihni bile bu kirliliğe karşı bağışıklık geliştirememişse, susmak bir çözüm müydü, yoksa sadece daha steril bir kaçış mı?

Ağızını kapattı. Dilini, damağının arkasındaki o karanlık odaya hapsetti. Sessizlik, içinde hiçbir yazım yanlışı, hiçbir diksiyon hatası barındırmayan tek dildi. En azından şimdilik. Koltuğuna gömülürken dışarıdan içeriye sızan boğuk sesleri duydu. Sokaktan yükselen tanıdık kelimeler yine yanlıştı, yine hoyrattı. Göğsünde o bildik sızı kıpırdandı. Mete, sessizliğin onu iyileştirip iyileştirmediyinden emin olamadan gözlerini kapattı. Şehir konuşmaya devam ediyordu. Belki de hastalık, susturulacak kadar basit değildi.

**(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi,
Ocak 2026)**

Prof. Dr. Sebahat Atar

Ankara'nın Güneysaray köyünde 1961 yılında doğdu. Anadolu Ünv. Tıp Fakültesi'nden (Osmangazi Ünv.) 1986'da mezun oldu. Kasım/1997'de doçent (Yüzüncü Yıl Ünv.), Aralık/2003'de profesör (İzzet Baysal Ünv.) oldu.

Harris Birthright Research Center for Fetal Medicine (1997, 2 ay) ve Maryland University Center For Advanced Fetal Care'de (18 ay, 2000-2001) ziyaretçi akademisyen olarak bulundu. Temmuz/2011'de Perinatoloji Yan Dal Uzmanı oldu.

Nisan/2016 tarihine kadar çeşitli devlet ve özel üniversitelerinde akademisyen olarak çalıştı. Şubat/2025'de Ankara Ünv. Tıp Fakültesi Tıp Tarihi ve Etik Anabilim Dalında doktora eğitimini tamamladı. Bağımsız araştırmacı olarak akademik çalışmalarına devam etmektedir. İyi düzeyde İngilizce bilmektedir. İki çocuk annesidir.

Çocuk İşçi İsmail

SEBAHAT ATAR

İbrahim Efendi, ellerini arkada bağlamış, sırtını duvara dayamış, kâh dalgın dalgın karşılara, kâh başı önde yere bakıyordu. Arada bir ayaklarını hareket ettirse de kaygılı yüz ifadesi, düşünceli bakışları değişmeden beklemeye devam etti. Oğlu İsmail'in hocası konuşmak için onu çağırmişti, acaba İsmail bir kusur mu işlemiştir? Bir sıkıntı mı olmuştu?

Nihayet İsmail'in Hocası sınıftan çıktı, gülerek ona doğru adım atıp konuşmak için öğretmenler odasına davet etti. Hoca, doğrudan konuya girerek "İbrahim Bey, oğlunuz İsmail bu sene mezun oluyor, ancak kendisinin parlak bir öğrenci olduğunu söyleyemem. Böyle giderse liseden mezun olması zor; haydi bitirdi diyelim, üniversite sınavlarında iyi bir yer kazanması da pek mümkün görünmüyor. MESEM diye mesleki eğitim veren merkezler var. Oğlunuz normal lise yerine oraya devam edebilir. "İbrahim Efendi can kulağıyla hocayı dinliyordu. İsmail dört çocuğunun en büyüğüydü. Kendisi duvar ustasıydı, iş bulduğunda çalışır, bulamadığında kendi deyişimiyle kahve köşelerinde sürünürdü. Çocuk-

lar büyüdükçe dertleri de büyümüş, eve hiç para yetiştiremez olmuştu. O yüzden hocanın söyledikleri ilgisini çekti. Hoca, "Bu merkeze devam ettiği taktirde bir gün okula, beş gün de alanıyla ilgili işe gider." diye anlatmaya devam etti. Hocanın "Sonunda hem lise mezunu olur, hem de kalfa veya usta sertifikasını alır. Sigortası yapılır, bir miktar da maaş alır. Ayrıca eğitimini tamamlayıp usta olursa daha kolay iş bulur." sözleri aklına yattı.

Eve döndüğünde, İbrahim Efendi'yi kapıda karşılayan eşi daha içeri adımını atmadan merakla sordu: "Ne oldu? Niye çağırılmışlar?" İbrahim Efendi hocanın dediklerini bir bir anlattı. "Bak hanım, dört çocuğa para yetiştiremiyoruz, İbrahim'in pek okumakta gözü yok. Hoca haklı, biz en iyisi oğlanı bu söylenen yere kayıt ettirelim." dedi.

Ortaokulu bitiren İsmail, hocanın önerisi doğrultusunda MESEM'e kaydettirildi. Sigortalı olacağını, bir miktar para kazanacağını ve bitirmeden önce ustalık belgesi alacağını öğrenen İsmail'in normal liseye gidip üniversiteye

devam etmek aklının köşesinden bile geçmedi. Babası eğitim dönemi başlamadan oğlunu karşısına aldı: "Bak oğlum, sen kardeşlerin en büyüğüsün, en ağır sorumluluk sende. Benim durumumu görüyorsun! Güçlülükle geçiniyoruz. Bir an önce elinin ekmek tutması gerekiyor. Kardeşlerini düşün, beni, ananı düşün; yüzümüzü kara çıkarma, hadi koçum benim!" diye tembihledi.

İsmail, ilk gün heyecanlı ve kararlıydı. Aklında tek bir düşünce vardı: "Kalfa olmalıyım, usta olmalıyım, aileme hayırlı bir evlat olduğumu göstermeliyim." Babasının duvarcı ustası olmasından etkilenen İsmail, inşaat alanında eğitimine devam etmek istedi ve pratik eğitimi için bir inşaat firmasında çırak olarak çalışmaya başladı.

İlk haftalarda pek hissedilmese de takip eden günlerde İsmail, giderek durgunlaştı. Eve ancak geç vakitte gelebiliyor, doğru dürüst yemek yemeden olduğu yere sızıp kalıyordu. Hafta sonları, hatta bayramda bile işe gelmesi isteniliyordu. İsmail'in körpe gövdesi, verilen işlere yetişmek için adeta çırpınıyordu.

O akşam, ziyarete gelen ve bir özel okulda öğretmenlik yapan büyük dayı yeğenin MESEM'e kayıt olduğunu ve akşamları geç saate kadar çalıştığını öğrenince beti benzi attı. Gücenmiş bir ses tonuyla "Enişte, İsmail'i MESEM'e kaydettirmeden önce keşke benimle konuşsaydınız!" diye sitem etti. Bunun üzerine anne hemen söze girdi: "Kardeşim, enişten laftan mı anlıyor! İlk başta haydi meslek sahibi olsun, gitsin dedik. Baktım çocuk yiyip içmekten kesildi, konuşup gülmez oldu, bu oğlanı oradan alalım dedim; babası ısrarla devam etmesini istiyor."

İbrahim Efendi, kayın biraderinden gözlerini kaçırarak, inanmış bir ses tonuyla "Devletimiz böyle güzel bir imkân sağlamış, o da çalışıp elinden gelen gayreti gösterecek. Biz nasıl ustamıza saygı gösterirdiysek o da gösterecek, söz dinleyecek, işten kaçmayacak. Ben de birçok duvarcı ustası yetiştirdim. Onlara şakul, mastar, terazi nasıl kullanılır? Tuğla nasıl hizalanır? Harç nasıl karılır? Her şeyi sabırla öğrettim." Büyük dayı, eniştesinin yüzüne hayretle baktı, "Bu adam kaçınıcı yüzyılda

yaşıyor?" diye düşündü. "Enişte senin anlattıkların ahilikten kalan son kırntılar, şimdi bunlardan eser kalmadı. Zaman değişti! Önceden çırak ustasına saygı gösterir, sözünden çıkmazdı ama ustası da onu korur kolları. Çırak ustanın verdiği işi yaparken usta da onu eğitir, yetiştirirdi. Şimdi işler değişti, bunların hiç biri kalmadı. Tamam devlet bir imkân sağlamış ama daha çocuk yaşta siz bu evladınızın inşaat işçisi olarak çalışmasını kabul etmişsiniz. Belli ki bu çalışma ağır gelmiş, çocuk işi kaldıramıyor. Sen İsmail'in hangi şartlarda çalıştığını gidip gördün mü? Kontrol ettin mi? Buralarda iş şartları işverenin insafında, yeterli denetim yoksa senin evladının canı Allah'a emanet!" diyerek konuşmasını sürdürdü.

Konuşmayı uzatmak istemeyen İbrahim Efendi, kayın biraderine hiç bakmadan yerinden kalktı, arkasını döndü; odadan çıkarken kararlı bir ses tonu ile "İsmail, bir an önce usta olup hayata atılacak, o kadar!" diyerek konuşmaya son noktayı koydu.

İsmail'in annesi "Ben ne yapabilirim!" der gibi iki elini yana açmış, kardeşine boynu bükük bakakaldı. Bunlar olurken kimse bir köşede konuşmaları sessizce dinleyen İsmail'e bir şey sormadı. Aslında, sormaya ne gerek vardı; benzi soluk, yüreği suskun, yorgun, keyifsiz İsmail, aslında sessizce haykırmıyor muydu?

Bir kaç hafta sonra İsmail'in bir iş kazasına uğradığı haberi geldi. Durumu iyi değil, hastanede dediler. Anne, baba, dayı koca hastanenin acilinde döne döne İsmail'i arayıp, sordular. En sonunda bir doktor, "Başınız sağ olsun, kaybınıza çok üzüldük; asansör boşluğuna düşmüş." dedi.

İsmail'in arkasında yüreği avulu, gözleri buğulu, başı önünde; tüm ümidini, kıvancını, yaşam enerjisini bir inat uğruna tüketmiş bir baba ile gözleri yaşlı, gönlünü oğluyla birlikte toprağa veren bir ana kaldı. Bakkala bile göndermeye kıyamadığı kınalı kuzusunu meslek öğrenme uğruna kara toprağa uğurlayan yüreği avulu ana... Bir de ananın yürek yakan ağıtları...

**(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi,
Şubat 2026)**

Güliz Kazazoğlu

1989 yılında Elazığ'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Elazığ'da tamamladı. 2013 yılında Gazi Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun olduktan sonra avukatlık stajına başladı. 2014 yılında n bu yana Ankara Barosu'na kayıtlı olarak avukatlık mesleğini icra etmektedir. 2025 yılında Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Klasik Arkeoloji Bölümünden mezun oldu.

Ceza Hukuku, Avukatlık Hukuku ve Kültür Varlıkları Hukuku alanlarında çalışmaktadır.

2019–2024 yılları arasında Ankara Barosu Staj Kurulu üyesi olarak danışman hocalık yaptı;

2022 yılından bu yana Ankara Barosu Ceza Hukuku Enstitüsü Yönetim Kurulu üyesidir. Bir süre Ankara Barosu yayınlarından olan Hukuk Gündemi dergisinin genel yayın yönetmenliğini üstlendi.

2025 yılından beri Bizim Külliye dergisinde deneme alanında yazmaktadır.

Temel fotoğraf, belgesel ve portre fotoğrafçılığı alanlarında eğitim aldı. Aynı zamanda bu alanlarda eğitim vermektedir.

Savaş Ne Demek?

GÜLİZ KAZAZOĞLU

Gazze'deki soykırımda ölen binlerce masum insanın hatırasına saygıyla...

- Anlat Yusuf

- Ne anlatayım Hocam Gazze'ye yağmur yağıyor, Gazze'ye yağmur yağdığında başka bir şey olmuyor, sadece Gazze'ye yağmur yağıyor.

- Yağmuru değil sustuklarını anlat, çadırın hâlini görüyorsun ders yapamayacağız. Hadi susma anlat oğlum.

- Sen de toprak kokusu alıyor musun Hocam? Sadece yağmur yağdığında değil ama her zaman, buram buram... Bombalar annemi, babamı, kardeşlerimi aldı alalı bu toprak kokusu geldi gitmiyor, bitmiyor. Eskiden yağmur yağdığında bir de annem pencerenin önündeki çiçekleri suladığında toprak kokusu alırdım. Temizdi, güzeldi, geçerd. Şimdi başka...

- Yaklaş yanıma yüzünü sileyim Yusuf, yağmur epey ıslattı.

- Bırak ıslak kalsın Hocam, ailemi çok özledim, sürekli onları düşünüyorum. Keşke geçmişe dönebilseydim. Ayşe'ye geçen sene bir tane vurdum, sonra bin pişman oldum; elim kırılırdı da vurmasaydım. Vallahi billahi çok sert vurmudum. Sonra Ayşe'yi bombalarla öldürdüler. Vurduğum yeri öptüm, affetmiş midir beni? Annemi, babamı, Selime'yi göremedim bile. Hepsi yüreğimde Ayşe'nin kanlı topraklı yanağı oldu, öyle kaldı.

Bazen hayal kuruyorum, babam şu çadırın arkasındaki yoldan yavaş yavaş gelecek, uzakta küçük görünecek, yanıma varınca dev gibi olacak. Keşke babamı görseydin, senden de uzundu. Birlikte eve giderdik; içeri girince annem önce başımı okşar; sonra bir tane öperdi. Kızdığında sadece başımı okşardı ama öpmezdi. Hepsine razıydım. Ya Selime, bebekt daha bebek... Bu dünyayı sekiz ay gördü. Bebekler duyuyor mu, Selime bombaları duymuş mudur? Küçüçüktü... Mis gibi kokuyordu... Bazen gülüyordu... Bebeklere kıyılır mı, onlar yaşamak için doğmadı mı,

savaş ne demek Hocam, annemi, babamı, kardeşlerimi neden öldürdüler, bebek Selime neden öldü, bizim evimize neden bomba attılar, Gazze'yi neden bunca zaman bombaladılar, biz kime ne yaptık?

- Dünyada olanları anlamak bir öğretmen için bile kolay değil oğlum, bebekler, anneler, babalar, kardeşler elbet yaşamalı hem de çok yaşamalı. Gel gör ki... Ya sabır deyip iyiliğin, merhametin, adaletin hâkim olduğu bir dünya için çalışmaya devam etmeliyiz. Hadi biraz da dünkü maçı konuşalım, attığın golü gördüm Yusuf, o nasıl bir aşırıtmaydı öyle topu kuş gibi uçurup kaleye kondurdun.

- Maçı izledin mi Hocam? Golü de gördün demek, dün yağmur az yağdı maç yaptık ancak çok azdık. Muhammed'in kardeşi Salih de bizimle oynardı. Hem de ne biçim oynardı. Topu soluna alır uçar giderdi. Biz aynı gün doğmuşuz. Yarın on iki olacağım. Yaşasaydı keşke Salih de yaşına girseydi. Maçtan sonra Muhammed bana sarılıp ağladı, ben de ağladım. O, Salih'e ağladı ben hem Salih'e hem de anneme, babama, kardeşlerime ağladım. Babam bir keresinde sen abisin, ağladığını görmeyeyim demişti. Ağladığımı görmüyor, hem kardeşlerim öldü, artık abi bile değilim. Sahi ben şimdi neyim, kimim Hocam?

Evimiz şu arka sokaktaydı, mavi boyalıydı. Teyzem oraya sakın gitme diyor ama ben gidiyorum. Yürürken yolum hep oraya çıkıyor. Teyzeme söyleme çok kızar. O, annem gibi değil kızınca hemen geçmiyor. Annemin kalbi pamuk gibiydi. Beni de alsaydı keşke yanına, çağırırın gideyim. Gökteyse göğe, yerdeyse yere...

- Öyle deme Yusuf.

- Sen söyle Hocam ne diyeyim? Yağmur durdu, en iyisi ben gideyim.

(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi, Ocak 2026)

Sinan Kazancı

1978 Gümüşhane doğumluyum. Lisans ve yüksek lisansımı Konya Selçuk, doktoramı Uludağ Üniversitesinde yaptım. 25.09.2000 tarihinde MEB'de Türkçe öğretmeni olarak göreve başladım.

2020-2025 tarihleri arasında Üsküp (Kuzey Makedonya'da) bulunan Aziz Kiril ve Metodiy Üniversitesi Filoloji Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde Okutman olarak görev yaptım. Hâlen Türkçe Öğretmeni olarak görev yapmaktayım. Evli ve üç çocuk babasıyım.

İlk Oruç

SİNAN KAZANCI

Babam, cuma günü, Çanakkale'deki dedemlere ziyarete gideceğimizi söyledi. En son ilkokul ikinci sınıf öğrencisiyken gittiğimizi hatırlıyorum. Aradan sekiz yıl geçti.

İstanbul'un tempolu hayatına kendini kapıran birçok aileden birisi de biz olduk. Babamla annem açmış oldukları iş yerlerinde sabahtan akşama kadar çalışıyorlardı. Kazandıkça daha fazla çalışıyorlardı. Artık evde sadece pazarları baş başa yemek yiyebiliyorduk. Maddi olarak her şeyimiz vardı. Kapı komşumuzdan, çevremizde olup bitenlerden hatta akrabalarından bile haberimiz yoktu. Ne dayımı ne teyzemi ne halamı doğru düzgün tanıyordum. Sadece bazen adlarını duyuyordum işte o kadar.

Cuma günü kardeşim Ayşe'yle okuldan geldikten sonra hazırlığımızı yaptık. Annem ve babam da alışverişe gittiler. Aradan fazla bir zaman geçmemişti ki geldiler. Hemen arabaya binip yola koyulduk. Babamlar ne var ne yok alıp arabanın bagajına doldurmuşlar. Böyle yaparak kendilerini biraz olsun affettirmeye çalışıyorlardı sanırım.

Ramazan ayıydı. Ben ve kardeşim oruç tutmuyorduk. Annem ve babam "Siz şimdi okula gidiyorsunuz, büyüyünce tutarsınız." diyorlardı. Akşam iftarı dedem ve ninemle yapmıyorduk. Gerçi onların bizim geleceğimizden haberleri yoktu. Zaten kendileriyle ayda yılda bir telefonla görüşüyorduk.

Köy yoluna girmiştik. Geçtiğimiz yol üzerinde köylerin adlarının yazdığı tabelalar gözümü çarpıyordu. Bir köyün adı Seyit Onbaşı idi. Babama:

— Bu köy Çanakkale Savaşı kahramanlarından olan Seyit Onbaşı'nın köyü mü? diye sordum.

— Bilmem Kerem, olabilir, dedi.

Babamın bu tarz şeylere pek önem vermediğini biliyordum ama yine de sormuştum işte. Onun için hayatın tek gayesi çok para kazanmak ve istediği gibi yaşamaktı. Tabii bunu ne kadar yapabiliyordu?..

Nihayet dedemlerin yaşadığı köyün tabelası görüldü: Gaziler. Büyük bir savaşın, bir ölüm kalım savaşının yaşandığı bu coğrafyadaki isimlerin her biri adeta tarihe şahitlik ediyordu.

Köy meydanından geçip dar bir sokağın içerisinden yavaş yavaş ilerleyerek dedemlerin etrafı alçak bir avlu duvarıyla çevrili iki katlı taştan yapılmış evlerinin önünde durduk. Ninem pencereden dışarıyı seyrediyor, dedemse kucağında odunlarla ağır ağır merdivenden yukarı doğru çıkıyordu. Babam arabadan seslenince dedem elindeki odunları merdivenin basamağına bıraktı. "Hanım hanım, oğlumuz Bekir gelmiş, çocuklar gelmiş." deyip avlu kapısını açmak için aşağı indi.

Kapıyı açan dedemin iyice yaşlanmış olduğunu fark ettim. Öpmek için tuttuğum eli titriyordu. Ninem dizlerinden çok rahatsız olduğu için aşağıya inememişti. Balkona çıkmış bizi bekliyor, bir yandan da "Yavrularım, guzularım gelmiş!" diyordu.

Arabanın arkasındaki eşyalardan hepimiz birer ikişer aldıktan sonra bastıkça gacırcı gucuncu sesler çıkaran merdivenden evin ikinci katı-

na geldik. Balkonda bekleyen ninem hasretle bizi kucaklayıp başına basıyor "Yavrularım, guzularım!" diyerek sevinç gözyaşları döküyordu.

— A yavrum, geleceğinizi neden haber vermediniz, sizin için hazırlık yapar, güzel yemekler pişirirdim.

— Biz de bir şeyler aldık anne. Ben de yardım ederim ne var ne yoksa ortaya koyar, yeriz. Zaten çocuklar oruç tutmuyor. Ninem anneme şaşkın şaşkın baktı.

— Neden tutmuyor ki benim guzularım, koskocaman olmuşlar.

— Daha çocuk onlar büyüyünce tutarlar, diye babam cevap verdi. Dedemin yüzü ciddileşti.

— Ne küçüğü yavrum, maşallah ikisi de Çanakkale Savaşlarına katılan on beşliler gibi.

— Büyüyünce tutarlar baba, büyüyünce.

Dedem hiçbir şey söylemeyip başını önüne eğdi.

İçeri girdik. Kapının solunda bir masa ve üzerinde bir radyo. Sağlı sollu iki eski çekyat. Duvarda asılı bir halı. Köşede yanan kuzine soba. Babaannemin hazırladığı yemekler sobanın üstündeydi. Yemeklerden insanın iştahını kabartan dayanılmaz kokular geliyordu. Ninem galiba kuru fasulye yapmıştı. Bu yemeği ben de çok seviyordum.

Orta yere sofraya bezi serildi, üzerine tahta ayaklık ve ayaklığın üzerine de koskocaman bir sini konuldu. Ninem evde ne var ne yok hepsini siniye doldurmuştu sanki. Yemeği de doğru tahmin etmiştim. Hocanın akşam ezanını okumaya başlamasıyla dedem "Yüce Rabbim tutmuş olduğumuz oruçlarımızı kabul eylesin." dedikten sonra "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek orucunu açtı. Yemeğimizi afiyetle yedik. Dedem sofraya duası yaptı.

Sini orta yerden kaldırıldı. Dedemle ninem akşam namazlarını kıldılar. Sobanın üzerinde fısıldayan çaydanlıktan annem çaylarımızı doldurdu. Hem çayımı içiyor hem de dedemin ve ninemin hâllerini düşünüyordum. Bu sıradan hayatlarında çok huzurluydular ve bunun için de Rablerine sonsuz bir şükür içerisindeydiler.

— Dede, beni bu gece sahura kaldırır mısın, dedim. Annem:

— Sen daha küçüksün, dedi. Bense gayet kararlı bir şekilde:

— Hayır anne, yeterince büyüdüm ve bu gece sahura kalkıp oruç tutmak istiyorum, dedim. Dedemin yüzündeki mutluluğu görebiliyordum.

— Tabii ki yavrum, tabii ki kaldırım, dedi.

Ben sahura kalkmak isteyince kardeşim Ayşe de kalmak istedi. Böylece ikimizi de sahura kaldırdılar.

Ertesi sabah saat on gibi uyanmıştım. Akşama daha çok vakit olmasına rağmen ninem, iftar için neler yapacağını planlıyordu: Lahana sarması, patates yahnisi, bulgur pilavı, cevizli burma tatlısı...

Öğle namazı yaklaşınca dedem sobanın üzerinde ısınmış suyla abdest aldı. Ben de abdest alıp namaz kılmak istedim. Dedemin yüzünde yine güller açmıştı. Abdest suyum dedem döktü.

Küçük bir köy olunca camide fazlaca cemaat de yoktu. Namazımızı kılıp eve geldik. Sobada yakmak için biraz odun kesilmesi gerekiyordu. Bu işi babamla yavaş yavaş yaptık. Acelemiz yoktu, iftara daha çok vakit vardı. Kesilen odunların kalın olanlarını da yardık. Dedemlere yardımcı olmak bana çok mutluluk veriyordu. Keşke babam bizi daha sık onların yanına getirseydi.

Hava kararmaya başlamıştı. Dedemlere uzun zaman yetecek odun hazırlamıştık. Ninem, annem ve Ayşe'nin birlikte hazırladığı yemeklerin mis gibi kokusu etrafa yayılıyordu.

Sofranın etrafını sarmıştık. Hocanın "Allah-ekber" demesinin ardından dedem bütün damarları ortaya çıkmış titreyen küçülmüş ellerini semaya kaldırarak kısa bir dua etti sonra "Bismillahirrahmanirrahim" diyerek oruçlarımızı açtık. Kuzine sobadan gelen çıtırtılar eşliğinde yediğim her lokmadan tarifsiz tatlar alıyordum.

(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi, Şubat 2026)

Fedakârlık

TOYLI CANADOV

Akşamın ağır sessizliği evin içine çökmüş gibiydi. Masanın etrafında toplanan aile fertleri bugün her zamankinden farklı bir nefes alıyordu. Duvarlar sessizliği daha derin taşırken saat sanki zamanı ağırdan alıyordu. Salonun ortasındaki masa yılların tanıdığı; nice bayram sofraları, kahkahalar, bazen de suskun yalnız akşamlar onun etrafında geçip gitmişti. Ama bu kez masa, hafif bir yük değil, tüm ailenin kararını taşıyor gibi bekliyordu.

gizlemek istemediler; çünkü o, hayatı boyunca doğruluktan yana olmuştur.

Haberi duyduğunda Bahar'ın rengi soldu. Gözleri evin duvarlarında gezindi. Salonun köşesinde Murat'ın ilk adımlarını atışı, mutfakta kızlarının kahkahaları, kapı önünde beklenen bayram sabahları birer birer gözünün önüne geldi. Boğazı düğümlendi, yüreği sıkıştı; konuşamadı. Bu ev onun gençliği, emeği, çocuklarının büyüdüğü yuvaydı. Evin

Çaydanlıktan yükselen ince buhar havada asılı kaldı, kimse fincanına dokunamadı. Masadakiler, önlerindeki çay bardaklarına bakıyor, söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Kimse ilk sözü söylemeye cesaret edemiyordu. Çünkü, konuşulacak şey sadece bir ev değildi. Masanın etrafında biriken sessizlik, yılların biriktirdiği anılar, vazgeçişler ve en önemlisi fedakârlığın yankısıydı. Şimdi onlar aldıkları kararı Bahar'a açıklayacaklardı. Ev satılacaktı.

Bahar, uzun yıllar öğretmenlik yapmış; sayısız çocuğun hayatına dokunmuş, kısa süre önce emekli olmuştu. Dinlenmeyi, torunlarıyla vakit geçirmeyi hayal ederken ağır bir hastalıkla yüz yüze kalmıştı. Doktorların sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu: Zor ve pahalı bir ameliyat... Ameliyat öncesinde üç ay sürecek hazırlık tedavisi...

Bahar'ı eşi Ahmet, çocukları, gelini ve torunları çok seviyordu. Günlerce düşündüler, gecelerce konuştular. Sonunda ortak bir kararda buluştular: Evi satacaklar, parasının yarısını Bahar'ın ameliyatına ayıracaklar, kalanıyla daha küçük ama yine birlikte yaşayabilecekleri bir ev alacaklardı. Bu kararı Bahar'dan

kendi sağlığı için satılacağını duyduğunda, kalbinin bir parçası kopmuş gibi hissetti.

O anda Ahmet Bey eşinin elini tuttu ve:

- Biz evsiz yaşayabiliriz Bahar ama sensiz yaşayamayız, dedi.

Murat, Gül ve kızları da:

- Sen bizim hayatımızın anlamısın. Ev bulunur ama anne bulunmaz. Evi düşünme, yaşanacak bir yer bulunur. Sen yeter ki iyileş, diyerek onu teselli etmeye çalıştılar.

Bu sözler Bahar'ın yüreğine ağır ama sıcak bir yük gibi düştü.

Böylece ev satışa çıkarıldı. Bahar ameliyata hazırlık için tedaviye başladı. Herkes bu karara razı gibi görünse de her birinin gözünde bu evin geçmişi canlanıyordu. Eşyalar toplanırken her köşe bir hatıra fısıldıyordu. Bahçedeki ağaçlar, duvarlardaki izler, geceleri yapılan sohbetler, suskunluklar, kırgınlıklar ve mutlu anlar... Hiç kimsenin bu evden ayrılmaya gönlü yoktu. Ama, annelerinin sağlığı, her şeyden daha değerliydi.

Hastanede yapılan son muayenede, Anka-

ra'dan davet edilen, alanında uzman, deneyimli doktor Azat da vardı. Yerel doktorlar, Bahar'ın sağlık durumunu ona kontrol ettirdiler.

Doktor hastayı görür görmez bir an sustu, sonra şaşkınlıkla gözleri dolarak konuştu:

- Bahar Öğretmen... Siz misiniz?

Bahar şaşkınlıkla başını salladı.

— Evet! Ama siz beni nereden tanıyorsunuz?

Doktor gülümsedi:

— Ben sizin öğrenciniz Azat'ım. Siz beni bundan otuz yıl önce özel bir okulda okutmuşunuz. Öğrencilik yıllarımızda bilim olimpiyatlarında başarı kazanmamız için bize çok büyük destek verdiniz, ders dışında da usanmadan, yorulmadan bizi çalıştırdınız. O emeğinizi hiç unutmadım. Sizin verdiğiniz eğitim sayesinde Türkiye'de tıp fakültesini bitirdim, uzman oldum. Bugün bu noktaya gelmemde sizin çok büyük emeğiniz var.

Bir an durdu, ardından kararlılıkla ekledi:

— Doktorlardan duydum; ameliyatınız için eşiniz ve çocuklarınız evinizi satmayı düşünüyormuş. Evinizi satmayın. Ameliyatınızı ben ücretsiz olarak yaparım, gerekli olacak tüm ilaçların masraflarını da kendim karşılayacağım. Tamamen iyileşmeniz için elimden gelen hiçbir şeyi esirgemeyeceğim. Bu, benim borcum.

Bahar, öğrencisinin söylediklerini duyunca boğazı düğümlendi; konuşamadı. Gözleri dolarak sessizce minnettarlığını ifade etti. Ne düşüneceğini bilemiyordu.

* * *

Günler geçti. Ameliyat başarıyla tamamlandı. Bahar sağlığına kavuştuğunda, evin kapısı yine aynı tanıdık sesle açıldı. Duvarlar yerindeydi, anılar yerindeydi. Ev, onları beklemişti.

O akşam yine aynı masaya oturdular. Bu kez konuşmaya gerek yoktu. Çünkü herkes biliyordu: Bir evi yuva yapan duvarları değil; fedakârlıkla örülmüş sevgiydi.

**(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi,
Şubat 2025)**

Bağımsızlık Dönemi Azerbaycan Çocuk Edebiyatında Hikâye

Dr. YAŞAR SÖZEN

19. yüzyılın sonu ile 20. yüzyılın başlarında teşekkül ederek varlığını günümüze kadar devam ettiren Azerbaycan çocuk edebiyatı, Azerbaycan edebiyatının önemli bir kolunu oluşturur. Birçok araştırmacı ve bilim insanı tarafından tasnif edilerek dönemlere ayrılan Azerbaycan çocuk edebiyatı, genel anlamda Maarifçilik, Sovyet ve Bağımsızlık olmak üzere üç ana dönemden meydana gelir. Azerbaycan çocuk edebiyatının son dönemini teşkil eden Bağımsızlık devri, 1991 yılından başlayıp günümüze kadar olan süreyi ihtiva eder...

Azerbaycan Kitaplığı

İnceleme

ISBN: 978-625-6682-85-6

16x24 cm, 734 Sayfa

Enso Creamy, Karton Kapak

1. Basım - Mart 2026 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A

Altındağ/ANKARA

Tel: +90(312) 311 70 52

aybbenguyayinlari@gmail.com

www.benguyayinlari.com

Perdeler

SERPİL DOĞANGÜN

Evden taşınırken perdeleri sökmeye elim varmadı. Yıkadım, ütiledim. Yerine tekrar astım. Yaşadığımız her şeye sessizce şahit olmuşlardı. Onları evin koruyucusu olarak bıraktım. Herkes bilir, perdesiz eve hemen bir alıcı çıkar. Çalınır komşunun kapısı, "Yan daire kiralık mı satılık mı?" diye sorulur. Böyle olacağını bilmek bile canımı acıttı. Başka bir hayatın gölgesi oğlumla, anılarımızın üzerine düşün istemem.

beni de sevindirirdi. "Anne" dediğinde her şey kolaylaşır.

Okulun ilk günü, ne kadar uzun bir gündü. Bensiz geçirdiği saatleri anlatırken heyecanlıydı. Cevabını bulmanın zaman aldığı soruları vardı. Ben, cevapları ararken o büyümüştü. Ve soruları, yerini aldığı kararlara bıraktı. Kendi kararları. Kendi hayatı. İnsan, kendi hayatını iyisi kötüsüyle kabulleniyor; çocuğunun hayatında kötü-

Ama artık kalamam. Çok sevmiştik bu evi, her şeyi özenle seçmişim. Duvarların rengi, eşyalar, halılar ve perdeler... Kapının zili ve anahtarlık. Aynı özenle ağırlanan misafirler, yenilen yemekler ve hoş sohbetler. Acının gölgesinde renkleri solsa da bana hâlâ gülümsüyorlar. Bir tek onun içinde olduğu anlar canlı. O, canımdan bir parçam Halis'im, oğlum. Kucağıma alma sevinciyle "Ya iyi bir anne olamazsam?" korkusunu bir arada yaşamıştım. Sonrasında uykusuz geceler, ağlayışlar... Düzenli tutmaya çalıştığım evin dağınıklığı, yıkanmayı bekleyen bulaşıklar, çamaşırlar, yorgunluğum... Perdeleri açmayı unuttuğum günler... Onun güvenliği için en sevdiğim eşyalardan vazgeçmişim. Artık kırılanın, dökülenin bir önemi yoktu. En sevdiği arabasını sürerken parkeler çizilmişti. Kalem alırmaz duvara çizmeye başladılar. Her yerde parmak izleri bazen yağlı bazen şekerliydi. Bunları yaparken ağlar, güler, sevinir,

lüğün olmasını istemiyor. Ben de istemedim ama kötü haber ansızın geldi. Ne yapacağımı bilmeden, bir süre şaşkın hâlde kaldım. Tozlandı her yer, kirlendi. Perdeler çekildi.

Çare aramak için düştüm yola, çalınan kapılar açıldı. Son söylenen söz "Beklemekten başka yapacak bir şey yok." oldu. Eve döndüğümüzde perdeleri açmadım. Ne kadar süreceğini bilmeden bekledim. Ellerim saçlarında, çocukluğunun canlı olduğu odalarda bekledim. Gençliğini de yaşaması için kalkmasını bekledim. Beklemeye devam ederdim ama o beklemedi. Bir sabah "Anne perdeyi aç." dedi. Gözleri mavide kaldı.

Odasında hâlâ kokusu hâlâ nefesi var. Perdesi açık duruyor. Her şey olduğu gibi duruyor... Ama ben duramıyorum.

(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi, Kasım 2025)

Taş

NERGİZA ESED

Adil, kapının önünde birikmiş eski püskü eşyaları kamyonu taşıya taşıya takatten düşmüştü. "Fakirsen taşın da gör." derler ya... Meğer bu daracık avluda ne kadar çok eşya birikmiş! Son yükleri de kamyonu yerleştirip üzerindeki tozu silkeledi. Direksiyon başına geçmek üzereyken gözü yerde duran iri taş parçasına takıldı. Bir tekmeye kenara yuvarlamayı düşündü ama ardından tiksiniyerek "Bu melun, tekmeme bile değmez." dedi.

Tam o sırada komşu kapıdan birinin onu gözetlediğini hissedip irkildi. "Belki bana öyle geldi." diye düşündü. Her neyse... Artık Adil için fark etmezdi. Kamyonu bindi, yola koyuldu.

Sonbaharın son ayıydı. Doğa sessiz bir za-

rafet içindeydi. Etrafta huzur veren bir meltem esiyor, dallara son umut gibi tutunan yapraklar bir bir dökülüyordu. "Doğa da taşınmaya hazırlanıyor." dedi kendi kendine. Az önceki taş aklına geldi, "Keşke her şey bununla bitseydi..." diye düşündü.

Araç düzgün yolda hızla ilerlerken, Adil'in zihninde yeni evin heyecanı, ailesiyle yaşayacağı huzurlu hayattan çok; geride bıraktığı eski evi, mahallesi, komşularıyla ge-

çirdiği iyi kötü günler canlanıyordu. Az değil, tam on yıl bu sokakta birlikte yaşamışlardı. Çocuklarının ilk adımları, en tatlı günleri bu evde geçmişti. Taşınmadan önce Adil bir hayır yemeği vermiş, bütün komşularını evine davet etmişti. Yalnız yan komşusu Azamat yoktu. Aslında onu da çağırmak istemişti ama içindeki o eski kırgınlık buna izin vermemişti.

O zaman da sonbahardı. Adil, arkadaşlarıyla imece yaparak arka duvarı yeniden örüyordu. Evi yapalı yıllar olmuştu ama komşuyla arasına bir türlü duvar çekmemişti. Kim bilir, belki Azamat da çocukluğundaki hoşgörülü, vefalı komşular gibi düşünür sanmıştı. Ne yazık ki öyle olmadı. Bir gün köpeğini, bir gün tavuklarını bahane eden Azamat, bahçesini kullanmış en sonunda da mutfak duvarının çatısını karşı tarafa doğru sarkıtarak inşa etmişti. Üstelik Adil'in sınırından tam iki metre içeri girmiş, çatının altına direkler dikmişti. Adil başta bunu bilmeden yaptı sanmıştı. Ta ki bir gün, eşinin sözü yüreğine dokunup komşusuna usulca bu meseleyi açana kadar... İşte o zaman bela kapıyı çaldı. Komşusu olur olmaz sözler söyleyip araya soğukluk soktu. En kötüsü de hatasını kabul etmedi. Bunun üzerine Adil de kendi payına düşen yere duvar örmeye başladı. Bir pazar günü imece düzenleyip akrabalarıyla işe girişti. Ama mesele bununla bitmedi. Adil, tapuda belirtilen sınırdan itibaren duvarın çizgisini çekti. Bunu duyan komşu, işten erken çıkıp gelip başlarına dikildi. Ne onlar anlatabildi ne Azamat dinledi. "Senin yaptığın yanlış düzeltiyorum. Kendi sınırdan duvar örüyorum." sözünü bile duymadı. "Olmaz! Hemen yıkacaksın ve benim belirlediğim yerden devam edeceksin." diye diretti. İmecedekiler ellerinde kürek, kazma kalakaldılar. Adil geri adım atmadı. Bunun üzerine komşusu ağır küfürler savurdu. İşte o an Adil dayanamadı. Kavga başladı. Azamat, iri cüssesiyle saldırıp Adil'in yakasını parçaladı, burnunu kana buladı. Ama o da Adil'in yumruklarından nasibini aldı elbette. Kim bilir, arkadaşları ayırmasaydı bu kavganın sonu ne olurdu? Adil'in yüzü ateş gibi yanıyordu. Kanından değil, dostlarının önünde bir adam gibi haklı sözünü bu insafsıza anlatamamış olmanın utancındandı bu. "Ne yaparsan yap, bildiğini yap!" diye tükürdü ve avluya geçip gitti. O günden sonra bir daha duvar lafını ağzına almadı, alanları da susturdu. Komşusu ise Adil'in işi böyle bırakıp çekip gitmesini beklemediğinden şaşkına döndü. Duvar örse başkasının sınırı, örmese aradaki boşluk ve yarım temel ortada kalıyordu. Sonunda iki evin arasına, neredeyse o iri taşı getirip koydu. Sanki bununla komşular birbirini görme-

yecek, çocuklar birlikte oynamayacak, tavuklar bir o yana bir bu yana geçmeyecekti...

Günler, aylar geçip gitti. Kar yağdı, yağmur yağdı. Taş yerinde durdu. Ama kırgınlık yerinden oynamadı. İki komşu birbirini görmeye, duymamaya yemin etmiş gibi yaşıyordu.

Annesi bile araya girdi: "Evlat, dünyada toprak yüzünden kavga edenin sonu hayır olmaz. Sen ağır ol, günaha girme. Duvarı komşunun dediği gibi yap kurtul. Öte dünyada ilk sorulacak şey komşudur." dedi ama Adil gururunu aşamadı. Mahallede karşılaşsalar da, bahçede göz göze gelseler de yüzlerini çevirdiler. Sonunda bir karar aldı: Gitmek. Hem de tamamen. Ailesinin itirazlarına aldırmadan Adil evi sattı ve başka bir mahallede, yaşlı ve sakin komşuları olan mütevazı bir ev aldı. Giderken içinde bu düşümünü çözme isteği de geçti. Bir an komşusunun kapısını açıp "Bırak artık komşu, bu yer ikimize de kalmayacak. Ben affettim, sen de affet." demek istedi. Ama annesine edilen hakaret, komşusunun kin dolu bakışları gözünün önüne gelince vazgeçti.

Sonbahar bitmek üzereydi. Dün ağaçlarda parlayan yapraklar, dünyanın ne kadar geçici olduğunu anlatmak istercesine yollara savruluyordu. Adil yolda giderken, kalbinin yerinde bir taş varmış gibi hissetti. Sanki o taş bütün bedenini eziyor, geride kalan anıların üzerine gölge düşürüyordu. "Taşınmak da yetmeyecek, bu yükü yaşanır mı?" diye düşündü.

Yeni evde koşturan çocuklarına, odaları ölçüp biçen eşine baktı. Musluktan buz gibi su içti ama içindeki ateş sönmedi. O anda annesinin sesi yine kulaklarında yankılandı:

"Dünyada toprak yüzünden kavga edenin sonu hayır olmaz..."

Adil nasıl bir hızla geri döndüğünü fark etmedi bile. Araçtan iner inmez doğruca kayanın olduğu yere baktı. Ama taş artık orada değildi...

**(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi,
Aralık 2025)**

Bir Vefa

SEYRAN BÜBER

"Son bir ev daha kaldı, davranın zamanımız yok." dedi Hüseyin Ağa. Hepimiz, atları dört nala sürmeye hatta uçurmaya niyetlenmiştik ki önümde gidenlerden biri yüksek sesle bağırdı: "Heeeyy, Heeeyy! Durun!.." Bu, Mustafa emmiydi. Ben ve arkamdakiler bir an durduk. İleriden gidenler geriye dönüp yanımıza geldiğinde Hüseyin Ağa'nın öfkesi, o kör karanlıkta ateşten gözleriyle kendisini belli ediyordu. Ne durdurdun bizi Mustafa

emmi, diye çıkışiverdi. Mustafa emmi, her zamanki sakinliği ve o vakur duruşuyla: "Şu tepenin ardındaki eve uğramadan gitmeyelim kardeşler. Siz bana güvenin ne cen-gaverler çıkacak oradan. Burası Toroslardır unutmayın." Mustafa Emmi ne derse o olacaktı. Aramızda en yaşlısı oydu. Hüseyin Ağa homurdanarak "Haydi atlara!" diye bağırınca yönümüzü tepeye doğru çevirdik. Kıl çadıra yaklaşırken Mustafa emmi arkasına döndü ve "İçeride ihtiyar vardır, korkutmayalım az geride durun." dedi ve birkaç kişiyle içeriye girdiler. Çok durmadılar. Dışarıya çıkarlarken yanlarında bir de kadın vardı. Şaşırmıştım. Hüseyin Ağa "Haydi, davranın!" diye bağırdı ve yola devam ettik.

Sabah oluyor, tan yeri yavaş yavaş ağarıyordu. Osmaniye sınırlarından Adana'ya doğru yol alıyorduk. Dur durak bilmeden atları sürmüştük, artık onların da dinlenmeleri gerekiyordu. Mustafa Emmi "Durun!" diye seslendi. Ardından "Vakit dinlenme vakti değildir ama bizi taşıyan şu hayvancağızlara az merhamet edelim, biraz kendilerine gelsinler. Sonra, ileride gördüğünüz birliklere katılacağız." dedi.

Hüseyin Ağa: "Uyuyup kalam demeyin haaa!" diyerek kan çanağı olmuş o büyük gözlerini üzerimizde gezdirdi. Bir taşın sırtını dayadım. Gözüm bir an bizimle gelen o kadına denk geldi, erkeklerden pek farkı yokmuş gibi görünüyordu.

Yakınımda oturan arkadaşların konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Biri diğerine diyordu ki: "Helal olsun valla, ben de erler gibi savaşırım geleceğim, diye diretmiş.

Evdekiler 'Sen kadınsın!' demişse de onlara karşı çıkmış. 'Ben kadınsam savaşmadığım yerde askerlere bakarım, yaralarını sararım, mutlaka bir işe yararım. Hem ben tek değilim aslında beş kişiyim!' demiş."

Bir kişi nasıl aynı anda beş kişi olabilir ki diye düşünürken diğeri beni duymuş gibi sordu: "Beş kişi nasıl oluyormuş?" Meğer dört erkek evladını yaşları küçükken toprağa vermiş, çok yaşamamış zavallılar. Bunu duyunca içim ezildi. Demek bu kadın toprağa verdiği evlatlarının yerine de savaşacaktı...

Atları kısa bir süre dinlendirip yola koyulduk. Çok geçmeden vardığımızda düşmanın yakınlarında kol gezdiğini, ikinciye doğru taarruzda bulunacağımızı öğrendik. O an, Rahmiye Kadın'ın gözlerinin parladığını gördüm. Sevindi mi, korktu mu ne olduğunu anlayamadığım bir yüz ifadesi vardı.

Hazırlıklarımızı yapmaya başladık. Hüseyin Ağa elinde tüfeğiyle bir taşın başına çıkıp seslendi: "Her birimiz yıllarca dağlarda gezdik. Bu memlekette olan hayırsız uğursuz insanlara had bildirdik. Şimdi düşman kapımızda!.. Şehirli teker teker kendi bayraklarını asmaya

başlayan köpeklerin boğazını sıkacağız. Ben cepheden dönecek olursam çekin beni vurun! Kim dönecek olursa da ben onu vuracağım. Birazdan savaşa gideceğiz. Allah yar ve yardımcımız olsun!" Mustafa Emmi o gür sesiyle bize doğru seslendi: "Biz sizi derleyip toparlayıp buraya kadar getirdik. Bundan sonra devlet anamızın bağına gireceğiz. Sokuldukça sokulacağız ki bize nefes, ses olacak. Bundan sonra birbirimizi göremeyebiliriz, şahadet şerbeti inşallah nasip olur. Hakınızı helal edin. Vatanın bağı bizi kucağına bekler."

Hepimiz "Helal olsun, helal olsun, helal olsun!" diye yeri göğü inletircesine bağırmiştık. Dağ, taş, ağaçlar ve cümle tabiat andımıza şahit olmuştu. Rahmiye Kadın, tüfeğini havaya kaldırıp yüksek sesle: "Allah bize nusret versin. Evelallah düşmanı tek başına bile yenerim." diyerek bizleri coşturdukça coşturdu. Savaşı şimdiden kazanmış gibi naralar atıyorduk.

Tozun dumana karıştığı, "Allah, Allah!" nidalarının dağlarda yankılandığı zaman vatanın bağına girmenin ne demek olduğunu öğrendim. Aradan ne kadar zaman geçti bilemeyeceğim bir vakitte gözlerimi açtığımda bir çadırın içinde buldum kendimi. Kemiklerim birbirine girmiş gibi, beynimi yerinden fırlatacak bir ağrıyla uyandım. Öyle şiddetliydi ki nefes alacak ya da konuşabilecek bir hâlim yoktu. Gözlerimdeki perde yavaş yavaş açılmaya başladığında etrafımdaki gürültülerin arttığını fark ettim. Bir şeyler oluyordu ama ben anlam veremiyordum. İçeriye hızlıca giren, sırtında asker taşıyan birini gördüm. Dikkatlice baktım ki bu, Rahmiye Kadın'dı. Taşıdığı askeri yere yatırdı ona kınalı yavrum, diye seslenirken bir bez parçasıyla boydan boya örttü yüzünü. Büyük bir telaş içinde bir o kadar da kararlı hareketleri vardı. Benim uyandığımı fark edene kadar belki on on beş askerimizi bu şekilde sırtında çadıra getirdi. En son biri daha geldi çadıra: Hüseyin Ağa... Onun yüzünün parçalanmış hâlimden değil, sol omuzuna başladığı kırmızı yazmadan tanıdım. Gerisini yine hatırlamıyorum.

Tekrar uyandığında hastanede buldum kendimi. Çadır, tüfekler, Rahmiye Kadın hatta Mustafa emmi, şehit askerler zihnimden peş peşe geçti. Rüya mı görmüştüm yoksa ölmüş

müydüm? Etrafımda acıdan inleyen insanların sesi zihnimdeki soruları hemen bastırdı. Yattığım yerin ucunda sırtı dönük bir kadın vardı. Yoksa bu?..

Sesim pek çıkmasa da inlememden anlayıp hemen yüzünü bana çevirince şaşırıldım kaldım. Bu, benim karımdı. Kucağında bir bebek vardı. Gözlerinden yaşlar akıyor bir yandan da gülümsüyordu. Gözlerim dolu dolu onlara kucağıma açıp ileriye doğru atılmak isteyince sol bacağımın buna izin vermediğini anladım. Meğer bacağım aylarca beni yatıran, bir zaman savaştan alıkoyan hâlime dayanmamıştı.

Karım, usulca yanıma yaklaşıp olan bitenleri anlatmaya başladı. Meğer, diğer askerleri kurtardığı gibi beni de Rahmiye Kadın kurtarmış. Kimseyi düşman cephesinde bırakmamış. Öyle hızlıymış ki adına Tayyar Rahmiye demişler. Karım anlattıkça çadırdaki gördüklerim gözümde canlanıyordu. Düşman cephesine kırk kadar mücahitle yürüyüp harbe tutuşmuş. İş uzayınca Türk bayrağını kaptığı gibi siperlere hücum etmiş, onu yalnız bırakmayan arkadaşları da peşinden gitmişler. Düşman askerlerini bir hayli hırpalamışlar, kanlı bir boğuşma olmuş. Elindeki al bayrağı vücuduna siper oldu, diyorlarmış. "Arkadaşlar, sakın cesedimi düşman elinde koymayın." diye vasiyet etmiş. Gecenin koyu bir karanlığında tıpkı onun yaptığı gibi bir askerimiz, cesaretle düşman cephesine girip Rahmiye Kadın'ın kanını hem yerde bırakmamış hem de naaşını omuzlarına alıp vasiyetini yerine getirmiş.

Karım, sözlerini bitirdikten sonra bir süre uzun uzun bakiştık. Hayretler içinde kalmıştım. Anladım ki yaşayanların ve şehit olanların kahramanı olan bu kadın, bize vatanın analığını göstermiş. Meğer biz, Mustafa Emmi'nin dediği o ananın bağına çoktan girmişiz.

Karım, kucağında bizim hikayemizi dinleyip sanki anlamış gibi ağlayan bebeğimizi bir yandan sallarken: "Kızımızın adını henüz koymadım, senin vermeni istedim." deyince gururla kızımı kucağıma alıp kulağına eğildim ve üç kere gururla seslendim: Rahmiye...

(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi, Kasım 2025)

Perhiz

BERFİN YILMAZ

Birkaç gündür çabalarım rağmen günde bir iki bardak süt içmekten başka tek lokma yemek yememişti. Sütü de benim yardımım olmadan bardağa kendisi koyabildiğinden içiyordu. Hazırladığım yemekleri yan bakışlarla sert sert süzüyor, kendince tehlikeli olarak belirlediği mesafe eşiğini aştığım an başka odaya kaçıyor. O fark etmeden ne zaman yanına yaklaşısam ürpererek başını yana çeviriyor, ufak bedenini kollarıyla benden gizlemeye çalışıyor.

sessizliğini mağlup etme hırsıyla daha da coşuyordum. Odadaki eşyaların alelade noktalarına birer çivi gibi çakılı bakışlarını bana yöneltsin, tüm bedenimi delik deşik de etse varlığıma karşı ufak bir alakası olsun istiyordum. Fakat uğraşlarım boşunaydı. Artık bu duruma alışmıştım, onun yanında pek durmuyordum. Yine de babasından öğrendiğim kadarıyla her gün sevdiği yemeklerden pişiriyordum. Vaktim ona tabaklar dolusu sıcacık ye-

mekler, tatlılar, meyveler götürüp birkaç saat sonra da onları aynı vaziyetlerinde görerek geri kaldırmakla geçiyordu. O ise en sevdiği bardağını yanından ayırmıyor, süt kutularıyla dolmuş köşesinde günlerin akıp gitmesini bekliyordu. Saçları birbirine dolanmış, hiç değiştirmedeği kıyafetleriyle perhizine devam ediyordu. Uzviyeti odanın o küçücük köşesiyle bütünleşmişti. Yerinden kalkıp su içmeye ya da tuvalete gittiğinde o köşeye dikkatle bakıyor, minik bedeni sanki oradaymış gibi düşünüp yaklaşıyordum; bıraktığı hayat emarelerine, sıcaklığa dokunmak, hiç değilse ona ait sıcak yoklukla tanışmak istiyordum. Onun gözüyle ev, hatta benim bir tarla korkuluğu gibi başında bazı dimdik duran bazı oturarak bekçilik yapan bedenim nasıl görünüyor diye büzülerek oturuyordum köşeye. O olmak istiyordum. Beni yerinde yakaladığı zaman hızlı-

mekler, tatlılar, meyveler götürüp birkaç saat sonra da onları aynı vaziyetlerinde görerek geri kaldırmakla geçiyordu. O ise en sevdiği bardağını yanından ayırmıyor, süt kutularıyla dolmuş köşesinde günlerin akıp gitmesini bekliyordu. Saçları birbirine dolanmış, hiç değiştirmedeği kıyafetleriyle perhizine devam ediyordu. Uzviyeti odanın o küçücük köşesiyle bütünleşmişti. Yerinden kalkıp su içmeye ya da tuvalete gittiğinde o köşeye dikkatle bakıyor, minik bedeni sanki oradaymış gibi düşünüp yaklaşıyordum; bıraktığı hayat emarelerine, sıcaklığa dokunmak, hiç değilse ona ait sıcak yoklukla tanışmak istiyordum. Onun gözüyle ev, hatta benim bir tarla korkuluğu gibi başında bazı dimdik duran bazı oturarak bekçilik yapan bedenim nasıl görünüyor diye büzülerek oturuyordum köşeye. O olmak istiyordum. Beni yerinde yakaladığı zaman hızlı-

ca eşyalarını toplayıp, gerisinde bıraktığı tüm sıcaklığı nefretle açılıp kapanan gözleriyle soğutup başka bir tarafa kuruyordu çadırını. Daha çocuktuktu. Elbette bana alışması için vakit lazımdı. Bağ, birkaç günde kurulamazdı. Bunların farkındaydım ve onun bütün isteksizliği, beni sevemeyişi, bir çift söz etmeyişi, çocuksu en küçük davranışı, mevcudiyetimi resmen reddederek sabırla benden kurtulmayı bekleyişi ilk zamanlar kalbime pek dokunmuyordu. Çünkü garipse miyordum. Ancak bir müddet sonra artık istemesem de gitgide bu duruma içlenmeye başlamıştım. Canım yemek istemiyor, uzuvlarıma torbalarca taş yüklenmişçesine en sıradan işleri güçlükle yapabiliyordum. Saçlarımı taramıyor, giydiklerime dikkat etmiyordum. Belki değişir, bana biraz yaklaşır diye denediğim uzaklaşma yöntemini kendiliğinden bırakmıştım. Uzun uzun onu seyrediyordum. Sadece onun etrafında dönüp duruyor, bana bir ihtiyacı düşsün diye bekliyordum. Ses tonumu, kullandığım kelimeleri önemsemeden çocuğun ısrarcı sükunetiyle sürdürdüğü iletişimimizi benzer cümlelerle ilerletiyordum.

"Baban yakında seni alacak. Zaten gideceksin."

...

"Bu tavırları bıraksan mı artık? Canavar değilim ben. Bir kelime olsun konuşmayacak mısın?"

...

"Bu kadar umursamazlığı ve nefreti hak etmiyorum."

...

"Senin için günlerdir pişirmedığım yemek, yapmadığım şaklabanlılık kalmadı. Görmüyor musun?"

...

"Benden daha ne bekliyorsun?"

...

Bu sessizlik karşısında sitemlerim artık öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Yanındayken ben haric her şeye değen yıldızlı bakışlarını bir ara-

lık üzerimde hissetmişim ancak öfkem bende yersiz bir gurur yarattığından bu olağanüstü olayla sarsılmamıştım bile. İllaki bana bir işi düşecekti. Düşmeyecek miydi? Mesela hasta olmayacak mıydı? Bu yetersiz beslenme ve gergin sinirlerle elbet hasta düşecekti. Hatta duruşunda şimdiden büyük değişiklikler vardı; yorgundu. Gün boyu uzanarak oynuyor ya da pencereye bakıyordu. İtinayla bakımıyla uğraştığı oyuncak bebeğini bile bir köşede günlerdir uykuya teslim etmişti.

Öfkeliydim. Hastalansın da bana ihtiyacı olsun diye dört gözle bekler olmuştum. Nihayet bekleyişim son bulmuş, bir sabah gözlerimi iniltileriyle açmıştım. Çabucak toparlanıp yanına iliştim, çok ateşi vardı. Sayıklıyordu da. Hararet saçan hafif bedenini kavradım, içim pişmanlık ve merhamet dolu, harareti bana geçsin de yanayım diye çocuğu sımsıkı bağrıma basıyordum. Taksi çağırmıştım, hastaneye gitmek gerekiyordu. Hayatımda ilk kez başıma böyle bir şey gelmişti. Çok telaşlıydim, ölecek diye korkuyor; onu kucağımda dünyadaki tüm tehditlere karşı korur gibi sarıp sarmalıyordum. Heyecandan başta kulak veremediğim sayıklamalarını dikkatle dinliyordum. Sürekli baba diyordu: "Baba, baba, beni al." Taksici adam bile çocuğun dedikleriyle şüphelenmiş görünüyordu aynadan beni izliyordu. O an adamı paramparça etmek istemişim. Ne hakla bana "Sen bu çocuğa bir şey mi yaptın, kaçırıyor musun yoksa?" diye hesap sorardı sarı, kirli gözleri! Bu çocuk benimdi! Benim yavrucağım, benim öp öz evladımdı. Henüz çocuk denecek yaşta dünyaya getirip korkudan bırakıp kaçtığım, yüzünü ilk defa dört beş gündür görebildiğim, yokluğunda ondan kalan sıcaklığa sarıldığım çocuğum. Şimdi beni, kollarımın arasında bedeninin yangınıyla yakıyordu.

Hastaneye yaklaşırken sıkışan trafiği bekleyemedim, taksiden indim. Koşuyordum. Sayıklıyordu. "Baba, baba, bu kadın... benim anem değil..." Bu hâlde bile perhizine devam ediyordu. Başı yere dönük, benden uzak, beni tutuşturarak.

**(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi,
Aralık 2025)**

Babamın Elleri

DAMLA SAYGILI

Sobadan çıkan alevler duvara yansıyor, odayı kesik kesik aydınlatıyordu. Her yağmurda olduğu gibi elektrikler kesilmişti. Babamın yanına ilişmiş sessizce oturuyordum. Karanlıktan korktuğumu bildiği için eliyle saçlarımı okşayıp "Haydi seninle bir oyun oynayalım." dedi. Ellerini birleştirip duvara doğru uzattı. Duvarda bir kuş gölgesi belirdi. Babam parmaklarını oynattıkça kuş kanatlıyor, bir duvardan diğerine uçuyordu. Ona hayranlıkla bakıyor, çocuk aklımla bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordum. Ellerimi tutup "Sen de yapabilirsin. Bak, ne kadar kolay!" dedikten sonra parmaklarına aynı şekli verdi. "Ben de küçük kuş oldum babacığım!" diyerek sevinçle iliştiğim yerden kalkıp odada gezinmeye başladım. Artık korku yoktu.

Yokuşun başındaki iki katlı bir evde oturuyorduk. Taş döşeli yollarda sabahdan akşam ezanına kadar bisikletimle geziyordum. Susadığımda eve gelmek yerine sokaktaki çeşmeden su içiyor, acıktığımdaysa Nezahat teyzeden salçalı ekmek istiyordum. Annem çeşmeden su içmeme değil de başkasından bir şey istememe kızılıyordu. "Neden?" diye sorduğumda kaşlarını hafifçe çatıp "Ayıp!" diye cevap veriyordu. O böyle yapınca boğazımda anlamadığım bir acı hissediyor, ağlamaya başlıyordum. Beni o hâlde görmeye dayanamayıp hemen kucağına alıyordu. Bir gün yine bilmeden böyle bir ayıp yaptım. Sokakta oynarken birden karnım çok acıktı. Nezahat teyzenin evine gittim. Neden geldiğimi anla-

mış olacak ki beni görünce içeri gidip elinde bir siniyle döndü. Siniye bir bardak süt, salçalı ekmek, peynir, zeytin ve elma koymuştu. Yemeğimi yedikten sonra oyuna dönmek için ayağa kalktım. Kırış kırış yüzünde anlamadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. Biraz durduktan sonra "Baban ne zaman dönecek yavrumsu?" diye sordu. Boğazımda aynı acıyı hissettim. "Bilmiyorum!" deyip sokağa koştum. Acıyı unutana kadar bisiklete bindim.

Babam bizi hep geceleri arardı. O arayana kadar uyumazdım. Annem de babamın aramasını beklerken elinde kasnakla nakış işledi. Gümüş renkli küçük makasıyla dikkatle ipi keser, sonra gözlerini iyice kısıp iğnenin deliğinden geçirirdi. Kasnağa iyice gerdiği kumaşa iğneyi her batırışında ip önce uzar sonra kasnağın altında kaybolurdu. Her zamanki gibi başımı ellerimin arasına almış dikkatle annemi izliyordum. "Hangi çiçeği işliyorsun anne?" diye sordum. Kasnağa bakmaya devam ederek "Karanfil." dedi. Telefonun çalmasıyla ikimiz de heyecanla telefona doğru koştuk. Annem biraz konuştuğundan sonra telefonu bana uzattı. Babam "Gelirken sana oyuncak kuş getireceğim." dedi. "Oynadığımız oyundaki gibi mi?" diye sordum. "Evet." diye cevap verdi ve telefonu anneme vermemi istedi. Onlar konuşurken babamın sesini duydum: "Bu artık son görev. Yakında eve döneceğim."

Annem babamla konuştuğunda neşeli olurdu ama bu sefer böyle değildi. Ne olduğunu an-

lamaya çalışarak yüzüne bakıyordum. Saçlarımı okşayıp "Baban bir hafta sonra dönecek. Yine hep beraber olacağız." dedi. Sevinçle anneme sarıldım. Bir yandan da babamın getireceği kuşu düşünüyordum. Annem de eline kasnağı alıp kaldığı yerden işlemeye devam etti. Birden irkildi. Eline iğne batmıştı. Beyaz kumaşa bir damla kan düştü. O gece korku geri döndü, karanlıktan korkmaya başladım.

Babamın dönmesine birkaç gün kalmıştı. Evde hazırlıklar başlamıştı. Nezahat teyze anneme yardım ediyor, birlikte babamın sevdiği yemekleri yapıyorlardı. Nezahat teyze işleri tamamlayıp evine giderken ben de bisiklete binmek için dışarı çıktım. Yokuş aşağı bisikletle inerken bir kalabalığın yaklaştığını gördüm. Babamın yeşil renkli kıyafetinin ve şapkasının aynısını giymiş adamlar vardı. Onları takım elbiseliler takip ediyordu. Gittikçe yaklaştılar ve önümüzden geçip bizim eve girdiler. Bisikletimin üstünde olan biteni izlerken Nezahat teyze elimi sımsıkı tuttu. Tülbentinin ucuyla hem ağzını kapatıyor hem de yüzünü siliyordu. "Bu adamlar kim?" diye sorduğumda cevap veremedi. Ağzından sadece bir "Ah!" sesi çıktı. Boğazımda aynı acıyı hissettim. Bisikletimi yolun kenarına bırakıp eve doğru koştum.

İçeri girdiğimde herkes ağlıyordu. Nedenini bilmeden ben de ağlamaya başladım. Anne mi aradım ama kalabalıkta onu göremedim. Daha önce babamın yanında gördüğüm yeşil elbiseli bir adam başımı okşayarak "Baban sana bu hediyeyi gönderdi." deyip avucunun içine tahtadan yapılmış bir kuş bıraktı. Göz yaşlarımı kolumun kenarıyla silip "Ben babamın küçük kuşuyum!" dedim. Kalabalık birden açıldı. Sonunda annemin yüzünü görebildim ve koşarak yanına gidip oyuncağımı gösterdim. Gülümsedi ve bana sımsıkı sarıldı. Elinde babamın yeşil renkli ceketini vardı. Günler boyunca ev kalabalıkla doldu, taşı. Nezahat teyze bize sini sini yemek getirdi. Mahramalı kadınlar geceleri gelip dua okudular. Bense bir kenarda tahta kuşla oynadım. Geceleri uyumadan önce babamın ellerinden duvara yansıyan kuş gölgesini hayal ettim.

**(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi,
Kasım 2025)**

Kırgız Destanlarında Kültürel Tespit ve Tahliller

YUSUF DEMİR

Sözlü kültürümüzün temel taşları olan destanlar, bir milletin yaşantısını, kültürel değerlerini ve tarihsel deneyimlerini nesilden nesile aktaran paha biçilmez bir mirastır. Kırgız destanları deyince hiç şüphesiz aklımıza ilk gelen Manas Destanı'dır. Ancak köklü bir sözlü kültür geleneğine sahip olan Kırgızların Manas Destanı'ndan başka da çok sayıda destanları vardır. Bu destanlar, Manas Destanı kadar hacimli olmasalar da Kırgız sözlü kültüründe önemli bir yere sahiptirler.

Kırgızistan Kitaplığı

İnceleme

ISBN: 978-625-6682-83-2

16x24 cm, 376 Sayfa

Enso Creamy, Karton Kapak

1. Basım - Aralık 2025 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A
Altındağ/ANKARA

Tel: +90(312) 311 70 52

aybbenguyayinlari@gmail.com

www.benguyayinlari.com

Unutulmamak

ESMANUR DEMİR

O sabah, evin içinde heyecanlı bir koşturmaca vardı. Gelinler, kızlar mutfaktan yemek masasına durmadan bir şeyler getiriyordu. Tatlılar, sarmalar çeşit çeşit kahvaltılıklar sofranın baş köşesini süslüyordu. Yasin Bey eşine dönerek:

"Hanım yeter! Bunların hepsini yersek ağırlıktan bayram gezmesine çıkamayacağız." Oradaki bulunanların hepsi güldü.

"Otuz gün oruç tuttuk bey, birlik beraberlik içinde kahvaltılarda buluşmayı özledik." dedi. Evin hanımının birlik beraberlik ifadesinden sonra salondaki herkesin yüzü birden değişti. Eşi kızar gibi ona baktı. Kötü niyetle ya da saygısızlık yapmak için söylememişti. Evlatları ve torunlarıyla bu güzel bayram sabahında beraber olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Şadiye Hanım oturduğu baş köşeden usulca kalktı. Gelininin yanından geçerken buruk bir tebessümle yüzüne baktı. Gelinini:

"Özür dilerim anne!" diyebildi. Şadiye hanım pardösüsünü giydi. Torunu Aybüke'ye selendi.

"Kahvaltıdan önce ziyaretimizi yapıp gelelim. Sen de benimle gel bakalım."

Büyük kızı ayağa kalktı.

"Anne yine aynı şeyi yapıyorsunuz! Kahvaltımızı yapıp hep beraber gideriz diye konuşmuştuk neden caydın?" Şadiye Hanım kapı eşiğinden dönüp kızına baktı.

"Duramıyorum evde! Kızım beni beklerken burada oturamıyorum. Beni affedin. Ben önce bayramlaşayım sizinle de gideriz inşallah." Bu laf üzerine başka kimse bir şey söylemedi. Biliyorlardı

ki anneleri bu konuda bir karar verip yerinden kalktıysa onu oturtmak mümkün olmazdı. Şadiye Hanım içten içe biraz alınmıştı. Her bayramda önce kızının yanına gidip onunla bayramlaşırdı. Bu bayram çocukları önce kahvaltı yapalım demişti. Yıllar onların önceliklerini unutturmuş muydu? Biraz sitemli ve gözleri dolmuş vaziyette dış kapıya yöneldi.

Aybüke babaannesinin koluna girip aşağı indirdi. Arabaya binip yola çıktılar. Mahallenin sokakları cıvılcıvıldı. Çocuklar tertemiz bayramlıklarını giymiş koşuşturuyor, büyükler komşulara bayramlaşmaya gidiyordu. Kızına hediyelessiz gidiyor olduğunu son anda fark etti. Mahallenin çıkışındaki çiçekçi aklına gelince rahatladı.

"Bayramlar artık neden eski bayramlar değil

kızım biliyor musun? Her insan güzel günlerini hatırlarken sadece o güzel ânı değil kişileri de hatırlar. O kişilerden birisi ya da birkaçı eksildiyse o zaman geçmiş özlemle hatırlanır hâle gelir. İşte benim için de bayramlar artık hiç eski bayramlar gibi değil." dedi gözyaşları yanaklarından akmaya başladı.

"Halam ve dedem gidince böyle oldu değil mi?"

"Onlar hiçbir yere gitmedi aslında. Bedenen yanımda olmasalar da hep benimle birlikleler. Anılarımda ve kalbimde yaşıyorlar."

"Halamın şehit olduğu yerden geçelim mi babaanneciğim?"

Islak gözleriyle onayladı. Aybüke arabayı ilçe lisesinin de bulunduğu ara sokağa doğru sürdü. Bu sokaklar bu yollar o acı günün şahidiydi. Kızının yerdeki cansız bedenini, işte bu kaldırım taşıymıştı. Düştüğü taş bile kızını hiç incitmemişti. Şadiye Hanım buraya her geldiğinde kızının müzik tutkusuyula okuyup kendi ilçesine atanmanın kızında yarattığı sevinci hatırlıyor bir de üzerinden daha bir sene bile geçmeden şehit olduğundaki o çehresini... Yüzü tıpkı öğretmen olduğu o ilk günkü gibi gülüyordu. Onlar öldürdüklerini düşünmüştü hâlbuki o, makamların en güzeliyle müşerref olmuştu. Bu caddeyi, sokağı, yolları, kaldırımları, okulu; kızının adım attığı, nefes aldığı her yeri göğsüne bastırmak istiyordu. Tek tesellisi bu okuldan kızı gibi nice Aybükeler yetişecek olmasıydı. Ebediyen kızı hep yaşayacaktı.

Okulun önüne gelince durdular. İkisi de indi. Sokağın ve lisenin adı aynıydı. Şehit Öğretmen Aybüke Yalçıntaş. Tabelalara bakıp ikisi birden ağlamaya başladı.

"Tam da burada halacığımı şehit ettiler. Hainler yaptıklarıyla kalmadılar onlar da öldü. İçin hep rahat olsun babaanne!"

Şadiye Hanım hıçkırarak konuşmaya çalıştı. "Ruhu şad olsun!" diyebildi. Kaldırım taşına oturdular. Aybüke başını babaannesinin omzuna koydu. Sessiz sessiz gözyaşı döktü. Yerden güçlükle kalkıp tekrar arabaya binip kabristana devam ettiler. Mahallenin çıkışındaki çiçekçinin önünde durdu ama dükkânın

kapalı olduğunu gördüler.

"Bugün dükkânın kapatılacak günü mü kızım elim boş mu gideceğim?"

"Yarın tekrar geliriz hediyemizi de yarın götürürüz olur mu?"

"Kızım elin boş mu geldin en sevdiğim beyaz papatyalardan getirmedin mi demez mi?" Aybüke babaannesinin elini tuttu gözleri dolu yüzüne baktı.

"Demez o anlar bizi babaanne."

Babaanne ve torunu kabristanın girişine vardıklarında sıra sıra dizilmiş servis araçlarından inenleri gördüler. Hepsi aynı yöne hareket ediyordu. Ellerinde beyaz papatyalar doluydu. Arabadan indiler. Hemen arkalarından evdekiler de gelmişti. Hep beraber Aybüke'nin kabrinin başına gittiler. Ay yıldızlı bayrak her zamankinden daha güzel dalgalanıyordu. Toprağının üstü papatyalardan görünmüyordu. Kimi öğrenciler baş ucuna bir tane daha ağaç dikmeye çalışıyordu. Şadiye Hanım çocukları ve kızının arkadaşlarını görünce çok duygulandı. Öğrenciler, şehit öğretmenlerinin annelerini görünce yanına gelip ellerinden öptüler. Şadiye Hanım da onlara sarıldı. Bir kez daha kızıyla gurur duydu. Kabrinin ayak ucuna oturdu seslendi:

"Bayramın mübarek olsun güzel kızım! Bugün herkes yanında. Bak her yer sevdiğin çiçeklerle dolu. Sen öğrencilerine "çiçeklerim" derdin yine yanı başındalar gördün mü?"

Orada bulunan herkes hıçkırıklara boğuldu. Herkes dua edip bir bir ayrıldı. En son kardeşleri ve yeğenleri de vedalaşıp yarıdan ayrıldı. Aybüke de babaannesinin koluna girip oturduğu yerden güçlükle kaldırdı. Avucunu öpüp kızının resmine, adına ve ay yıldızla ellerini sürdü. Geriye baka baka yürümeye başladılar. Şadiye Hanım kabristanın kapısına yaklaşınca kızına son kez bakmak için geriye döndü. Kabrin baş ucunda duran bayrağın altında elinde bir demet beyaz papatyayla kızının gülümsediğini gördü.

(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi, Kasım 2025)

Esra Yılmaz

Esra Yılmaz 1984 Ankara doğumludur. İlk ve ortaöğretim eğitimini Ankara'da tamamladı.

Kütahya Dumlupınar Üniversitesi Tarih Bölümü'nü, ardından Balıkesir Üniversitesi Necatibey Eğitim Fakültesi Tarih Eğitimi Yüksek Lisans programını bitirdi.

2015 senesine kadar çeşitli özel kurumlarda tarih ve sosyal bilgiler öğretmenliği yaptı. 2015 senesinde Kütahya Dumlupınar Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği bölümünü okumaya başladı. 2018 yılında mezun olarak Kütahya'da özel bir kolejde Türkçe öğretmenliği yapmaya başladı. Hâlen burada görevini sürdürmektedir. Evli ve bir çocuk annesidir.

Göç

ESRA YILMAZ

Kara, soğuk, ıslak bir şehirde siyah bir sabah başladı. Apartman kapısı her zamanki gibi açıldı ama ilk kez zor açıldı. Bahçedeki çiçek her günkü gibi sessizdi ama ilk kez o gün boynunu büktü. Dışarıdaki hava her zamanki gibi soğuktu ama ilk kez o gün iliklere kadar işledi. Evin salonundan görünen o sokak her günkü gibi sakindi ama ilk kez o gün ıssızlaştı.

O karanlık sabahta giriş katın penceresine sığınan kediler, her gün alışıkları gibi karınlarının doyacağını anlayınca minnettarlıkla miyavladılar. Bir el o kedileri her günkü gibi besledi. Yalnız dün öğle vaktinden beri o eller onun eli değildi. Her geçen saniye de ruhu ve uzuvları sessizce onun olmaktan çıkıyordu.

Sokak, apartman, kedi, şehir... Hepsi sıradandı. Zaman hızla sürükleniyordu. Nihayetinde sabah yerini karanlık bir öğle vaktine bırakmak üzereydi. Oda gri renkteydi. Musluk, sünger, kefen, su bile gri renkteydi. Buz kesilmiş bedeni yıkarken akan göz yaşı da odanın içinde gri bir damlacık olarak asılı kaldı. Sabah kedileri besleyen el, dün öğleden beri soğuk olan bedeni ılık sularla yıkadı. Yıkadıkça da ruhu ve uzuvları bu soğuk bedenine sahibine, annesine dönüştü.

**(AYB Türkiye Çevirim İçi Hikâye Atölyesi,
Ocak 2026)**

Unutulmamak

YUNUS EMRE TUZMAN

"Pijamalarla dışarı çıkarak hata ettim, hava düşündüğümünden çok daha soğukmuş. Sade maden suyu uğruna çektiğim çileye bak. Dolapta bir tane kalmış olsa ne kaybederdim ki?"

Bunları düşünerek yürüdüm sokakta gecenin bir yarısı. Geçmeyen mide ağrısı düşürmüştü beni bu yollara. Odaklanmaya ihtiyacım vardı. Günlerdir rapor taslağını teslim tarihinden önce yetiştirmek için gece gündüz çalışıyordum. Yapılması gerekenleri son ana bırakmanın telaşı ve pişmanlığı içindeydim. Yetersiz uykudan perişan düşmüş, iyice aptalla dönmüştüm.

Elimi pantolonumun cebine attım, kulaklıklarımı buldum. Her iki ucunu da kulağıma taktım. Diğer cebimden telefona uzandığımda elime hiçbir şey gelmedi. Bir an duraksadım. Diğer ceplerimi yokladım fakat ortada telefon yoktu, evde unutmuştum. Derin bir "Of..." çektim. Ardından sesli bir şekilde, "Bir bu eksikti." diyerek de ekledim. Yolda yürüyen bir adam dönüp bana tuhaf tuhaf baktı, hiç duraksamadan yanımdan geçip gitti. Azarlanmış bir çocuk gibi hissetmekten alıkoymadım kendimi. Arkasından bakakaldım, sinirlendiğimi hissettim. Ne haddineydi beni yargılamak?

Kulaklıklar kutusuna geri yerleştirip yeniden yürümeye koyuldum. Adımlarım bu sefer daha hızlıydı. Hem üşüyordum hem de sinirlidim.

Kulaklarımdaki sessizlik, zihnimin içindeki uğultuya odaklanmaya zorladı beni fakat orası da bomboştur. Bir süre kafamda tek bir düşünce oluşturamadım. Yorgunluktan hantallaşmış olan beynim sanki kapanmış gibiydi.

Ancak çok geçmeden "Müzik dinlemeden yürümeyeli ne kadar uzun zaman olmuş?" diye düşünebildim kendi kendime. Ardından bir başka düşünce daha belirdi: "Kulağımda yankılanan bir tınının oyalamasına o kadar alışmışım ki, sessizlikte yürürken düşüncelere dalmayı unutuvermişim." Zihnim kalabalıklaşmıştı, rahatladım.

Sürtünme sesleri... Adımlarımı dinlemeye başladım. Ayaklarımı ne kadar sürüyerek yürüyormuşum meğer. Hemen yürüyüşümü düzelttim. "Tak, tak, tak." Böylesi daha iyiydi. Dışarıdan komik mi görünüyordum acaba? Normalde düşünmeden sürdürdüğüm bu eylemi bu kez bilinçli yapıyordum; bu yüzden attığım her adım biraz yabancı, hatta gülünç geliyordu.

Bir anda kendimi bir kapıyı açarken buldum. Bakkala gelmiştim. Farkında olmadan yolu buluyor olmanın hayretini yaşadım. Tezgâh-tara selam verip dolaba yöneldim. Tekli sade maden suyu ve altılı paket vardı. Bir daha ihtiyacım olduğunda gidip almakla uğraşamazdım, altılı paketi aldım. Bakkaldan ayrılırken "Kolay gelsin." dedim. Tezgâhtar "Sağ olun, iyi günler." diyerek cevap verdi. Sonrasında ilk selam verdiğimde tezgâhtarın nasıl cevap verdiğine dikkat etmediğimi fark ettim. Acaba ne demişti? "Aleykümselam" mı, "Hoş geldiniz" mi? Yoksa ikisi de mi? Dert ettiğim şeyin saçmalığını kısa sürede fark ettim. Kendime karşı mahcup hissetmeden duramadım.

Yanımdan bir adam geçti. Dürtüsel olarak kafamı kaldırıp, yüzüne baktım. O an boynumda bir ağrı hissettim, saatlerce oturmaktan kaslarım katılaştı. Soğuk hava da yardımcı olmuyordu. Asıl tuhaf olan bunu ancak kafamı kaldırıncaya fark etmemdi. Meğer yürürken sürekli yere bakıyormuşum. Hemen postürümü düzelttim. Boynumu önce sağa sola, sonrasında ise yukarı doğru gevşettim. Gökyüzüne dalıp gittim o esnada. Havanın bulutlu olmasına karşın ay kendine yer açmayı başarmıştı.

"Bugün dolunay varmış..."

Gökyüzünü hayranlıkla seyrettim. Gecele-ri gökyüzünün düz bir çarşaf gibi değil de yarım bir küre şeklinde serildiği daha belli oluyordu. Kubbeye benziyordu. "Gök kubbe" ifadesi anlam kazanmıştı aklımda.

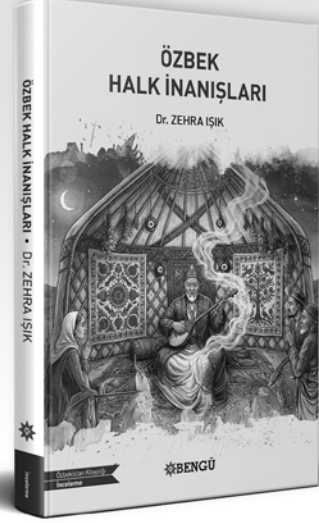
Kafamı indirdim. Eve çok yaklaşmışım. Artık yolculuğumun başındaki sessizlik yoktu. Adım seslerim, rüzgârın uçultusu, elimdeki poşetin hışırtısı, dişlerimin zangırdaması; hepsi çok gürültülüydü.

Kapıyı açtım, içeri girdim. Sıcak hava yüzüme vurdu, rahatladım. Elimdeki poşetle mutfağa yöneldim. Hemen bir kapak açacağıyla sade maden suyumun kapağını açtım. İlk yudumumu aldım. Rahatlama hissetmedim, biraz şevkim kırıldı. Sonra fark ettim ki artık midem ağrımıyordu.

**(AYB Türkiye Çevrim İçi Hikâye Atölyesi,
Aralık 2025)**

Özbek Halk İnanışları

Dr. ZEHRA IŞIK

Özbek halk inanışları, Türkistan'ın tarihsel ve kültürel sürekliliği içinde teşekkül eden zengin bir manevi mirası temsil eder. Bu miras, yalnızca dini/metafizik boyutlarıyla değil; toplumsal düzenin kurulması, gündelik pratiklerin anlamlandırılması ve kültürel belleğin aktarımı gibi işlevsel yönleriyle de önem taşır. Bu kitap, Özbek halk dininin parçası olan inanış sistemlerini tarihsel kökenleri, sembolik anlam katmanları ve toplumsal bağlamları çerçevesinde incelemektedir. Ateş, su ve toprak gibi tabiat unsurlarına atfedilen kutsallık; nazar, uğur ve koruyucu nitelikler etrafında şekillenen uygulamalar; atalara yönelen saygı ve bağlılık ritüelleri; mit, efsane ve destanlarda görünür hâle gelen kolektif bellek, çalışmanın temel eksenlerini oluşturmaktadır.

Özbekistan Kitaplığı

İnceleme

ISBN: 978-625-6682-82-5

16x24 cm, 300 Sayfa

Enso Creamy, Karton Kapak

1. Basım - Aralık 2025 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A
Altındağ/ANKARA

Tel: +90(312) 311 70 52

aybbenguyayinlari@gmail.com

www.benguyayinlari.com

Vazgeçmeyen Hikâyeler

ATAMAN KALEBOZAN

Yazmak, çoğu zaman yalnız yapılan bir eylem gibi görünür. Oysa iyi yazının arkasında görünmeyen bir birlikte düşünme, birlikte arama ve birlikte gelişme süreci vardır.

Balkanlar Çevrim İçi Yazarlık Atölyesi de bu ihtiyacın içinden doğdu. Bu atölyede amacımız yalnızca "hikâye yazdırmak" olmadı. Katılımcılarımızla birlikte bakmayı, görmeyi, seçmeyi ve eleştirel okumayı öğrendik. Yazmanın, peş peşe paragraflar eklemek değil; gereksizi de cesaretle çıkarabilmek olduğunu kavradık. "Anlatmak" ile "göstermek" arasındaki farkı derinleştirdik. Böylece metinler gelişti; sahne kuran, duygu taşıyan ve okuru içine çeken hikâyeler ortaya çıktı.

Bazı katılımcılar yazmaya geç başlamayı tercih etti; önce dinledi, gözlemledi, biriktirdi. Bazıları ise yazarak öğrendi, hatalarını görerek ilerledi. Ama hepsinin ortak noktası şuydu: disiplinli bir takip, açık bir zihin ve gelişmeye istekli bir duruş.

Bu süreçte yalnızca metinler değil, yazarlar da dönüştü. Kimi denemeden hikâyeye geçti, kimi kaleminin sesini ilk kez duydu, kimi ise yazının içinde büyüdü.

Bugün bu dergide yer alan hikâyeler; tek seferde yazılmış metinler değildir. Her biri üzerinde düşünülmüş, yeniden kurulmuş ve emek verilmiş metinlerdir. Bu metinlerde bir arayışın, bir fark edişin, uykusuz gecelerin ve yerini bulan cümlelerin izi vardır.

Atölyede yetişen yazarlar yalnızca yazan kişiler değildir; yazma disiplinini içselleştiren,

sürece sadakatle bağlı kalan ve vazgeçmeyen kalemlerdir. Her biri süreci ciddiyetle takip etmiş; dersleri aksatmamış, notlar almış ve verilen her geri bildirimini dikkatle değerlendirmiştir. Kimi zaman zorlanmış, kimi zaman yeniden yazmıştır; ancak hiçbirinde vazgeçme eğilimi görülmemiştir. Söylenen her şeyin arkasındaki amacı anlamaya çalışmış, eleştiriye reddetmeden ama sorgulayarak içselleştirmişlerdir. Ortaya çıkan metinler yalnızca

yeteneğin değil; disiplinin, sabrın ve emeğin ürünüdür.

Bir atölye yürütücüsü olarak benim için en kıymetli olan ise şudur: katılımcıların yalnızca yazmayı değil, kendilerine ve hayata daha dikkatli bakmayı öğrenmeleridir. Çünkü iyi hikâye, önce görülür; sonra hissedilir ve yazıya dönüşür.

Atölye yalnızca bireysel bir çabanın değil; birlikte inanmanın ve aynı yolda yürümenin sonucudur. Bu süreçte desteklerini ve emeklerini esirgemeyen;

AYB Başkanımız Ufuk Tuzman'a, Balkan Yazarlar Birliği Başkanı Mürteza Sulooça'ya, TİKA Başkanı Abdullah Eren'e, AYB Başkan Yardımcısı Osman Çeviksoy'a, AYB Türkiye Çevrim İçi Yazarlık Atölyesi Hocamız Nurhan Buhan'a teşekkür ederim.

Kalem, yazdıkça pişer; susunca ham kalır. Yazının çoğaldığı, hikâyelerin paylaşıldığı nice buluşmalarda yeniden bir araya gelmek dileğiyle...

Balkanlar Yazarlık Atölyesi Üzerine

BURCU ALİYİ

AYB Balkanlar Yazarlık Atölyesi, yalnızca Balkanlarla sınırlı kalmayıp Kırım'a, Romanya'ya uzanan Türkçenin kervanı gibi gönüllerde yerini aldı. Adı Balkanlar olsa da aslında bizi Türk dünyasına ulaştıran kutlu bir harman yeri oldu. Bu atölyede bizler sadece yazılarımızı daha muntazam hâle getirmiyoruz, aynı zamanda Türkçe'yle kurduğumuz bağı güçlendiriyor, kalemin yüklediği sorumluluğu idrâk etmeye çalışıyoruz. Çünkü kalem, yalnızca yazmak için değil, hafızayı diri tutmak, gönüller arasında köprüler kurmak ve ortak bir dili yaşatmak içindir.

Belki de bu yüzden aramızdaki bağ bu kadar güçlü. Gostivar'dan Kalkandelen'e, Kalkandelen'den Üsküp'e, Üsküp'ten Resne'ye ve en kıymetlisi de Türk Dünyası'na uzanan bu yol, aslında kelimelerle örülen bir gönül yolu... Her şehirde geçmişin sesi, her deyişte farklı tarihî sebeplerden dolayı Türkçe edilememiş duaların acısı ve her satırda Türkçeye vurgun bir ses hissedilmektedir. AYB Balkanlar Atölyesini, geçmişin suyunun ruhunda barındır-

dığına inandığım Vardar'a benzetmekteyim. Vardar Irmağı atölyemiz, hemen yamacında da Fatih Sultan Mehmet Köprümüz nam-ı di-

ğer Taş Köprü kalemimiz olarak Türkçenin vefâlı muhafızıdır. Her ikisini de idrâk etmek ise bizlerin borcudur.

Bu hâs bahçe olan ve samimi duygularla yetiştirilen kelimelerin atölyesinde katılımcılar, hikâye oluşturma, duygu ve düşüncelerini yazıya aktarma, kelimelerle bir dünya kurma gibi konularda kendilerini geliştirme fırsatı buldular. Yazının yalnızca bir beceri değil, aynı zamanda bir ifade biçimi ve kültürel bir bağ olduğunu hep beraber fark ettik.

Her hikâye, her yazma girişimi aslında bizim özümüzü anlatan birer ayna olarak ortaya çıktı. Bazen insan geçmişten, geçmişin yüklerinden korkar ve onları dile getirmekten çekinir. İşte bizler burada içimizde biriktirdiğimiz acı tatlı, "Balkanca" duyguları yazılarımızda işledik. Hiç de kolay olmadı, bazen hüzünlendik, bazen de anlattıklarımızda deva bulduk. Birbirimize iyi geldik.

Bunun en büyük sebebi de hocalarımızın bizleri yönlendirmesi ve duygularımızı aktarırken doğru yolu bulabilmemizi sağlamalarıdır. Atölye hocalarımız olan Osman Çeviksoy, Ataman Kalebozan ve Nurhan Buhan hocalarımız hiç bıkmadan, usanmadan bizleri dinlediler. Kalemimiz toydu, bu yüzden gülünç şeyler de yazmışlığımız, akla mantığa sığmayan olaylar da aktarmışlığımız oldu. Yazılarımıza biz, yazan kalemler olarak güldük de hocalarımız kalemimize zeval gelmesin diye gülmediler. Aksine bunun emeklemeden yürümeye geçişte olabilecek bir durum olduğunu söyleyip bizi teskin ettiler ve tekrar denememiz için bizlere ilham verdiler, ilham oldular.

Atölyenin en dikkat çekici yönlerinden biri, bir süre sonra eleştiriye açık bir hâl almamızdı. İnsanoğlu bildiğimiz üzere, eleştiriye, hele ki düzeltilmesi yönünde yapılan değerlendirmelere kapı aralamakta biraz zorlanır. Hiçbirimiz için bu kolay olmadı. O kapıyı aralamadan önce asma kilit vurduğumuz da oldu. Nihayet kapıyı açma zamanı geldiğinde ise yazılarımız anlam kazanmaya başladı ve hem bize hem de okuyucuya iyi geldiğini

gözlemledik. İşte bu, "birine iyi geldim" düşüncesi ile hocalarımızın yazı yolculuğundaki vakur rehberliği Balkanlar ve Türk Dünyası'nda bir tomurcuk hâline geldi, gül goncasına dönüşmekte...

Yıllardır bu atölyeyi bekliyormuşuz, "beklenen" geldi heyecanı ile hepimiz kalemlerimizi kuşandık ve yazının en faydalı olanını fethetmeye gelmiştik. Bu nedenle yazarlık atölyeleri, evlâd-ı Fatihân'ın dil ile olan bağını güçlendiren önemli çalışmalar arasında yer almaktadır. Atölyeye katılanların yazıya gösterdikleri ilgi, Balkanlarda Türkçe meşâlesinin hiç sönmeyeceğinin işaretidir. Hem atölye koordinatörü hem de katılımcısı olarak en kıymetli gözlemim ise, bize bir yazma fırsatı verildiğinde çok güzel işler yapabileceğimize inanılmasıdır. AYB Başkanımız Sayın Ufuk Tuzman hocamızın bize verdiği değer, Balkan Yazarlar Birliği Başkanımız Sayın Mürteza Sulooça ve Balkan yazarlarının en büyük destekçisi Sayın Hacer Sulooça'nın her daim yanımızda olması ve Bengü Yayın Evi Müdürü olan değerli kardeşimiz Sayın Yusuf Demir'in yayın konusunda bize sağladığı destek o kadar büyük ki... Hepsi bize inandı. Bu minvalde de aklıma hep şu atasözü gelmektedir: "Bir elin nesi var, iki elin sesi var."

AYB Balkanlar Yazarlık Atölyesi de tam olarak bunun için var: Genç kalemlerin sesini duyurmak, onların Türkçe ile kurdukları bağı güçlendirmek ve geleceğin yazarlarına anlamlı bir kapı aralamak. Bugün atölyede yazılan her satır, yarının edebiyatına düşülen bir not olacağı kanaatindeyim.

Bu nedenle inanıyorum ki Balkanların farklı şehirlerinden Kırım'a kadar uzanan bu ağ, gelen bu genç kalemler, Türk Dünyası ile gücünü bir ettiğinde ve yazmaya devam ettiğinde Türkçenin sesi de başta Balkanlar olmak üzere dünyanın her yerinde yaşamaya ve güçlenmeye devam edecektir. Zira kalem süreklilik ister, bizler de bu atölyeyle nice nitelikli yazılar peşinde koşan efsanevi kuş olan Simurg'un izindeyiz. Saygı ve muhabbetle rimle.

Cimri Çocuk

NAZAN ZEYNELOVSKA

Ohh... Sonunda zil çaldı, ders bitti. Hava mis gibi; güneş pırl pırl parlıyor. Ege'ye söyleyeyim de eve gitmeden arkadaşlarla bir maç yapalım. Nasıl olsa yarın hafta sonu, yetişirilecek ödev de yok.

Ege de benimle aynı fikirde olmalı ki, ben daha bir şey demeden Timur ve Aras'la birlikte bana doğru geliyorlardı. Ege'yle ben, maç planlarını ve karşı takıma nasıl hamleler yapacağımızı konuşurken Timur:

"Siz oynayın, ben gelemem. İşim var," dedi.

"Ne işi olabilir ki... İnsan istemeyince her şeyde bir bahane bulur," diye geçirdim içimden."

Bir şey söylemedim ama içime bir kurt düştü. Ege hemen alay etmeye başladı:

"Babası kesin bunu çalıştırıyor. Eee, o kadar zenginlik herhâlde yatmakla olmamıştır!"

İçimizde Timur'la en samimi olan bendim. Ama ne zaman bir yere çağırsak hep bir bahaneyle gelmezdi. Son sinema davetimizi de geri çevirmişti. Arkadaş grubunda onun hakkında "cimri", "süt kuzusu" gibi laflar dönüp duruyordu. Dilimize düşmüştü bir kere. Ege ve Aras da hiç sevmezdi böyle tipleri; üstten konuşanları, alay edenleri, kendini beğenmişleri...

Bir gün Timur yine bizimle kafeye gelmedi. Ben de arkadaşlarıma eve gideceğimi söyleyip onlardan ayrıldım. Aslında niyetim başkaydı. Timur'un peşine takıldım.

Onu uzaktan takip etmeye başladım.

Araç kullanmıyordu. Yürüyordu. Hem de uzun uzun... Gittiği yer yakın gibi görünmüyordu ama o durmadan yürüyordu. Ben de arkasından yürüdükçe içimdeki o düşünce büyüyordu: Demek ki gerçekten cimriydi... Hem de sandığımızdan daha fazla. Tam yanına yaklaşacak, tesadüfen karşılaşmış gibi davranıp bir taksiye binmeyi teklif edecektim ki birden durdu.

Ben de durdum.

Caddedeki iki katlı bir mobilya dükkânına girdi. Arkasından ben de girdim. Artık kendimi gizlemek istemiyordum.

İçeride çalışanlara Timur'u sordum. Bodrum katını gösterdiler. Aşağı indim. Ve donup kaldım. Az önce 'cimri' dediğim çocuk, sırtında dünyanın yükünü taşıyordu. İçimdeki bütün o alaycı, küçük gören cümleler, bir anda yüzüme çarpılmış gibiydi.

Timur okul formasını çıkarmış, bir işçi önlüğünü giymiş, ağır mobilyaları kamyonete taşıyordu. Ter içindeydi. Yüzünde alıştığım o sessiz ifade vardı ama bu kez başka bir şey daha eklenmişti yorgunluk.

Çalışanlardan biri bana seslendi:

"Hadi oğlum, çabuk ol! Çok işimiz var. Şuradan bir önlük al, sen de gel!"

Beni de çalışan sanmıştı. Bir an tereddüt et-

tim... Sonra orada asılı olan önlüklerden birini giydim. Sırtıma bir mobilya yüklenip Timur'un yanına gittim. Beni görünce olduğu yerde dondu kaldı.

"Deniz... Sen de nereden çıktın?" dedi.

"Sus," dedim. "Şimdi konuşma. İşimize bakalım."

O an konuşmak, onun için daha zordu. Belli ki yakalanmış gibi hissediyordu. Hiç konuşmadan birlikte çalıştık. Kamyoneti kısa sürede yükledik. İş bitince paramızı aldık. Dükkândan çıktık. Sahile doğru yürüdük. Bir banka oturduk. Uzun süre kimse konuşmadı.

Sonra Timur, kısık bir sesle:

"Özür dilerim..." dedi. Devamı zor geldi. Yutkundu.

"Aslında... Biz zengin değiliz. Size öyle söyledim. Bursla okuyorum. Çalışmak zorundayım..."

Sesi giderek inceldi. Başını öne eğdi. O an, içimde bir şey utançla çöktü. Biz onun hakkında konuşurken, o hayatla mücadele ediyormuş.

"Yanlış yapmışsın," dedim sadece. Ama sende kızgınlıktan çok kırgınlık vardı. O görmeden cebimden, dükkânda kazandığım parayı çıkardım. Usulca çantasına koydum. Bir süre daha oturduk. Sessizlik gittikçe ağırlaştı. Sonra kalktık. Evlerimizin yolunu tuttuk.

Ertesi sabah okula gittiğimde Aras, Ege ve Timur'u birlikte şakalaşırken gördüm. Benden önce gelmişlerdi. Timur, her şeyi anlatmış. Ege ve Aras, onun "cimri" olduğunu sandıkları için özür dilemişler. Her şey tatlıya bağlanmıştı.

Benim için bir şey değişmişti; artık kimseye eskisi gibi bakamayacaktım. O gün sadece Timur'u değil, kendimi de tanımıştım.

Timur, hiç şikâyet etmeden, sessizce hayatın yükünü taşıyanlardan biriyim. Ve biz, onu en yanlış yerinden tanımıştık.

İnsan en çok, bilmeden kırdığı yerde küçülüyormuş.

(AYB Balkanlar Çevrim İçi Yazarlık Atölyesi, Mart 2026)

Doğumunun 75. Yılında Türkolojinin Bilgi Hafızası Ferhat Tamir'e Armağan

Akademik hayatını Türkoloji alanına adanmış olan Dr. Ferhat Tamir'in doğumunun 75. yılı vesilesiyle hazırlanan bu "Armağan Kitap" hem bir teşekkür hem de onun bilim dünyasına bıraktığı kalıcı izlerin bir kaydı niteliğindedir. Prof. Dr. Ahmet Bican Ercilasun'un kaleme aldığı sunuş yazısıyla başlayan eser, Dr. Tamir'in meslekî birikimini, öğrencileri ve meslektaşları üzerinde bıraktığı derin etkileri ve Türkolojiye katkılarıyla şekillenen bir hatıra bütünü sunmaktadır. İlimde mesainin ve sınıрын olmadığı gerçeğinden hareketle hazırlanan bu armağan, Dr. Tamir'in üretkenliğini ve bilgi hafızasını gelecek kuşaklara aktarmayı amaçlamaktadır.

Türkiye Kitaplığı

İnceleme

ISBN: 978-625-6682-81-8

16x24 cm, 528 Sayfa

Enso Creamy, Karton Kapak

1. Basım - Aralık 2025 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A

Altındağ/ANKARA

Tel: +90(312) 311 70 52

aybbenguyayinlari@gmail.com

www.benguyayinlari.com

KUZEY MAKEDONYA

AYŞEGÜL SULOOCA

15 Ocak 2011'de Üsküp'te doğdum. Gazeteci ve yayıncı bir ailede büyümenin etkisiyle yazı dünyasına küçük yaşta adım attım. İlkokul eğitimimi Tefeyyüz İlkokulu'nda tamamladım. Şu anda Cvetan Dimov Lisesi'nde hemşirelik bölümünde eğitimime devam ediyorum.

Yazmak benim için bir ifade biçimidir; duygularımı kâğıda dökerek kendimi tanıyor ve büyüyorum. Fahri Kaya ve Fahri Ali gibi değerli isimlerden ilham alarak çıktığım bu yolda, çocukluk hayallerimi kelimelerle somutlaştırmaya çalışıyorum.

Bu yolculuğun ilk adımı olan Yeni Başlangıç adlı kitabımı yayımlayarak hayallerimi gerçeğe dönüştürmenin mutluluğunu yaşadım. Yazmak benim için bir başlangıç; anlatacak daha çok hikâyem var.

Yeniden

Her hafta aynı çay bahçesinde, aynı masaya otururlardı. Ayşe, annesi için sandalyeyi çeker, çantasını yanına koyardı. İnce belli bardaklardan yükselen çay buharı, geçmişten kopup gelen anılar gibi havada asılı kalır; sanki birazdan dokunsan dağılacak, ama bir türlü dağılmayan bir sis gibi ikisinin arasına yerleşirdi.

"Burası çok tanıdık," dedi anne. "Ama ilk kez geliyorum galiba." Ayşe gülümsedi. İçinde bir yer sızladı. Bu cümleyi artık kalbiyle ezber biliyordu.

"Hayır anne, her hafta buradayız."

Anne, oturdukları yeri dikkatle inceledi. Sanki hatırlamak için değil de, ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Bu yeri ben mi seçtim?"

"Evet," dedi Ayşe. "Sen seçmiştin. Gölge oluyor diye."

Anne bir an durdu. Gözleri bir noktaya takıldı. Sonra doldu.

"Gölgeyi severdim... Baban ise hiç sevmezdi."

Ayşe'nin içi ürperdi. Babası hakkında ilk kez bu kadar açık, bu kadar sahici bir iz çıkmıştı annesinin hafızasından. Sanki karanlık bir kuyunun dibinden yukarıya bir taş atılmıştı.

"Hatırlıyor musun, anne?" diye fısıldadı; sesi, kendi kulağına bile yabancı geldi.

Anne cevap vermedi. Çayı masaya koyarken eli titredi; bardak devrildi. Çay, Ayşe'nin eline döküldü. Canı yandı. Ama bu acı, içindekinin yanında neredeyse yok sayılırdı.

Anne birden bağırdı:

"Benim kızım nerede?"

Çay bahçesindeki herkes dönüp baktı. Ses, bir çığlık değil, bir kayboluştu. Anne ayağa fırladı, etrafına bakındı.

"Küçüktü... Saçları siyahtı... Kayboldu!"

Ayşe'nin kalbi göğsünü parçalayacak gibi çarptı. Ayağa kalktı, annesini omuzlarından tuttu.

"Anne! Ben buradayım. Kızın benim."

Anne, Ayşe'ye baktı. Uzun uzun... Gözleri bir yüzü tanımaya çalışır gibi değil, bir yüzün içinden geçip gidecekmiş gibi dolaştı.

Sonra, bir tokat gibi indi o cümle:

"Yalan söylüyorsun. Benim kızım daha çocuk."

Ayşe'nin dizlerinin bağı çözüldü. Dünya bir anlığına kaydı altından. Ama ağlamadı. Ağlarsa annesi daha çok korkardı. Kendini tutmak, bu hikâyede onun payına düşen en ağır şeydi.

"Evet," dedi sakin bir sesle. "Ben büyüdüm. Sen beni büyüttün."

Anne bir an sustu. Sanki o cümle, kapalı bir kapının önünde bekledi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Bulamadım..." dedi ağlayarak. "Her yere baktım... Seslendim... Ama yoktu."

Ayşe de onun yanına çöktü. Başını annesinin göğsüne bastırdı. Bir zamanlar sığındığı o yer, şimdi yabancıydı ama hâlâ tek sığınağıydı.

"Buldun, anne," dedi titreyen bir sesle. "Ben buradayım. Hiç gitmedim."

Uzun bir sessizlik oldu. Rüzgâr, çay bahçesindeki yaprakları savurdu. Sanki zaman da onların etrafında ağır ağır dolaşıyordu.

Anne, yavaşça Ayşe'nin saçlarına dokundu.

"Sabahları hep okula gitmemek için ağladın," dedi.

Ayşe'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Bu, hatırlanmak değildi belki... Ama unutulmamış olmak gibi bir şeydi.

"Evet, anne... Ama yine de giderdim."

Anne derin bir nefes aldı. İçindeki fırtına, bir anlığına durulmuş gibiydi. Sanki hatırlamakla unutmak arasında ince bir yerde asılı kalmıştı.

Sonra bakışları yine boşlaştı. O ince bağ koptu.

"Affedersiniz," dedi usulca. "Sizi birine benzetiyorum."

Ayşe'nin içi bir kez daha sessizce yıkıldı. Ayağa kalktı. Sabırla annesinin çantasını aldı, sandalyesini çekti. Elini tuttu. O eli artık onu tanıyamıyordu ama yine de bırakmadı.

"Eve gidelim mi?" dedi.

Anne başını salladı.

"Annen bekler."

Ayşe gülümsedi. Bu kez gülümsemesi yüzünde değil, sadece bir hatıra gibi kaldı.

"Evet," dedi. "Bekler."

Kendilerine bakanlara aldırmadan sessizce çay bahçesinden çıkıp eve doğru yürüdüler.

(AYB Balkanlar Çevrim İçi Yazarlık Atölyesi, Mart 2026)

Günebakan Çiçeği

GÜLASFİ MELAN

Aralıktı. Mevsim karı ve soğuğu çağırmasına rağmen havada hiçbirinden eser yoktu. Her yer güneşliydi. Bahçedeki günebakan çiçeklerinin yer aldığı o köşe, tomurcuklanmaya gönlü varmış gibi başını göğe kaldırmıştı.

Yine erkenden kalkmış, dolabımdan en sevdiğim bardağımı elime almış, kahvemle pencerenin önüne geçmiştim. Ruhumu dinlendirmekteydim. Çiçekli beyaz perdem, annemden kalanların hatırasını her sabah gözlerime değdiği gibi hatırlatmaktaydı. Saatim 10'a beş kala kapı çaldı. Gelen Naciye idi. İçeriye sessiz ve sakince girdi. Eskiden olduğu gibi kareli yeşil elbisesini giymişti. Saçları parlak ve dalgalıydı.

Bunca gürültü yapmayı ve girdiği her yerde sesiyle varlığını duyurmaya çalışan insan seli arasında, o bu kalabalığa katılmak istemenin sessiz direnişini veriyordu. Yine yeşil, yıllara meydan okuyan çantasını da yanında

getirmişti. Yılları geride bırakmıştık ancak o çanta bizde çocukluğumuzu hatırlatan bir sembol olup çıkmıştı. Basit bir işi yaparken; beş altı kez aynı şeyi kontrol etmesini ise hep garip bulurdum.

- Yıllar o huyunu değiştirmiş midir?

Ben bunları düşünürken o eskiden olduğu gibi her zamanki köşesine geçti. Çayı sevdiğini bildiğimden koltuğa oturmasıyla:

- Çay getireyim mi?

- Olur, ama her zamankinden olsun, demişti.

Onun için başka güzel desenli bir bardak seçimi için saniyelerce dolabın karşısında yüzümü bir o yana bir bu yana yönlendirdim ve en sonunda yeşil renkte olanı elime aldım. Çay on dakikadır ocaktaydı ve odada, ocaktaki çaydanlığın çıkardığı sesin haricinde çıt çıkmıyordu. Bardağa çayı doldurduktan sonra, çayın içine beş şeker ekledim. Bu hâlimi,

onun sözü bozdu:

- Eşyaların yine yerli yerinde. Eşimin ölümünden sonra ben eşyalarımı hiç dolaba koymam, onlar hep bavulda durur, dedi ve etrafı süzmeye devam etti.

Onun bakışlarını görmezden gelerek sözüne takıldım:

- İnsanın evinde dolabı olmaz mı hiç?

- Ben böyle şeylere önem vermem. Hayatım hep oradan oraya gitmekle geçti, biliyorsun. O yüzdendir belki, hep gidecekmişim gibi hazırlıklı dururum.

Böyle dediğinde zihnimde düşünceler hareketli bir şekilde dönmeye başlamıştı. Bir soru gidip yerini diğerine bırakıyordu. O, bu hayatta gördüğüm en ilginç insandı. Bu halleri, ona duyduğum saygıyı artırıyor.

- Evet, onu fark ettim. Eşyalara gerçekten kıymet vermiyorsun. Bir Müslüman'ın az eşya ile yaşaması gerektiği gibi, hayatını da öyle yaşamaya and içmiş gibisin.

Bana hayatında ilk defa onu anlayan bir insana denk gelmiş gibi merhamet dolu gözlerle baktı. Yüzünün her kıvrımını dikkatlice inceledim. Eskiden bir elbisesini yıkar, diğerini giyerdi. Her zaman tertemiz, gösterişten uzaktı. Rabbim yüzüne nur vermişti. Gözlerine merhamet, utandığında yanaklarına pembelik... Yıllar geçmişti. Ama onda bunların hiçbirinin eseri yoktu demek haksızlık olurdu; her şey hâlâ tazeydi. Yalnızca göz kenarlarında kendini ele veren çizgiler vardı. Nasıl olduysa, hareketlerinde bir değişiklik sezdim. Tahammülü azalmış, hiçbir şey için bekleyemez olmuştu.

Masanın üstündeki vazoyu kaldırmaya çalışırken, elimdeki vazoyu görmesine rağmen koluma sertçe çarptı. Vazo bir anda yere düştü ve bin bir parçaya ayrıldı. O ise bir özür bile dilemeden sallana sallana yandaki koltuğa geçti. Vazo yerde sessizdi ama her parçası kırılmıştı. Olduğum yerde kalmış, gözlerimi vazoya dikmişim. Dudak kenarlarım büzüşmüş, gözlerim büyümüşü. O ise tavana bakıyor, ellerinin titremesini fark etmeden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

İnsan kendine sormadan edemiyordu. Sorular soruları çağırıyordu:

- İyi bir insan, başka birinin üzülmesine nasıl bu kadar tepkisiz kalabilirdi? İyi insan kime denirdi? Elinden ve dilinden zarar görülme-yen değil miydi iyi dediğimiz?

Zihnimde bu sorular dönüp dururken aklımın bir köşesinde birçok anı belirdi. Bir seferinde çay içerken, o eski ruhlu masanın köşesinde durup:

- Kitaplarımın altını çizmeye gönlüm razı değil, demişti.

Ama bugüne kadar benim uğradığım haksızlıklara hiç sesi çıkmamıştı. Bir kitabına ihtiyacım olsa; asla vermeye yanaşmazdı. Şimdi ise eşimin bana hediyesi olan vazoyu kırmış ve hiçbir şey olmamış gibi oralı olmamıştı.

Eskiden kullanılmak için var olan eşyaya bile insan hükmünde değer verilirdi. Kitaplarının sayfa ucunu kırmaz, onları bir bebek gibi titizlikle korurdu. Kitaplar bu hayatta onun tek vazgeçilmezi, belki de tek sığınağıydı. Oysa yaşadığı hayata bile bu hevesle tutunmamıştı. Naciye için insanın bu dünyadaki varlığı geçiciydi; kitaplar ve sözler kalıcıydı. Oysa bir kitabı kalıcı kılan sözcükleri doğuran yine bir insandı. Bunu unutmuştu. Kitapların sayfa ucunu bile kırmaya kıyamayan biri, beni kırmıştı. Bana her seferinde kıymıştı.

Vazonun parçalarının olduğu yere çömeldim ve geriye kalanları tek tek avuçladım Camın keskinliği elimi acıttı ama ses etmedim. O an anladım ki eşyalar kıymetlidir; fakat asıl kıymetli olan insandır. Eşya, insanın ona yüklediği değerle anlam kazanır. Yeni bir vazo alabilirdim ama onun davranışlarıyla kırılan şeyi eskisi gibi yerine koymak artık mümkün değildi. Bahçedeki günebakanlar hâlâ güneşe bakıyordu. Ben ise ilk defa yüzümü ondan çeviriyordum.

Günebakan çiçeklerini çocukken birlikte ekmiştik.

(AYB Balkanlar Çevrim İçi Hikâye Atölyesi, Mart 2026)

Gece Yarısı

CANSET MULAŞABAN

O gece, havada asılı ağır bir sıcaklık vardı. Bahçedeki ağaçların yaprakları hareket etmiyordu. Saat gece yarısına yaklaşırken, sessizliği yırtan bir çığlık duyuldu. İnşaat tarafından geliyordu.

Işıklar yandı. Pencereler açıldı. İnsanlar balkonlara çıktı. Koşan güvenlikçilerin ayak sesleri yankılandı. Bir kadın beton zeminin üzerinde kanlar içinde yatıyordu.

Ertesi gün olay gazete sayfalarında üçüncü sayfa haberi olarak yer aldı. Her gün gördüğümüz kadın cinayetleri sayfasına yeni biri daha eklenmişti. Kasım ayı için bilmem kaçınıcı kadın cinayeti.

Gözlerini açtı. Hücrenin soğuk tavanına baktı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Görüyordu. Gözleri bulanıktı. Ağlamaktan, kontrolü kaybetmekten gözleri kızıla çalmıştı. O gözlerle de olsa görüyordu. Önce bir ses "neredesin, sakin ol, derin nefes al" diyen telaşlı bir ses duyuluyordu. Ardından merdivenlerde beliren sis gibi bir silueti görüyordu. Kim olduğunu çıkaramıyor olsa da sesi tanıdıktı. Telaş ve bunu gizlemeye çalışması onu ele veriyordu. Gizleyemiyordu.

Gözlerini sınıksız kapatıp görmemek istedi. Zihnini kapatıp hatırlamamak istedi. Kulakla-

rını kapatıp işitmek. Yere düşen o bedenin tok sesini, yalvarışları, ağlayışlarını duymamak istedi. Oturur pozisyona geldi. Başını kollarının arasına alarak yerinde saymaya başladı. Bir kuzu, iki kuzu, üç kuzu, dört...

"Neredeymiş benim kuzum" diyen o ses. "Yemek hazır çocuklar." "Sizi çok seviyorum yavrularım." "Korkma hiç sizi bırakıp bir yere gider miyim ben."

Gitti.

Unutmak, unutmak, unut...

Kafasına vura vura unutmaya çalıştı.

Bir unut, iki unut, üç...

Gözlerini açtı. O soğuk hücrenin içinde ayakta. Ne ara kalkmıştı. Hatırlayamadı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bulunduğu yere çöktü. Başını kollarının arasına alıp saklanmak istedi. Yok olmak. Tıpkı bir gece önce inşaatın en üst katına çıktığı gibi. Atacaktı kendini. Bu dünyada yalnız yaşamaktansa ölmek...

Bundan on yıl önce babasının kucağında oyunlar oynarken kapı çalmıştı. Babasının kapıyı açmasıyla "kaçın" diye bağırması bir olmuştu. Kaçmak yerine babasına koşmuş ve

patlama sesiyle gördüğü şey yerde yatan babası olmuştur.

Gitmeyen görüntü.

Derin derin nefes almaya başladı. Yeni bir atak geçiriyordu. Geçirmemeliydi. Son defa atak geçirdiğinde hiç güzel şeyler olmamıştı. Evde doktor raporlarını görünce korkmuştu. Kaçmıştı. Karanlığa kaçmıştı. Nefes almalıydı. Nefes almak için yürümüş, yürümüş kendini en üst katta bulmuştu. Atlamalıym diye düşündü. Ama buraya onun için gelmedim dedi. Zihni bölünmüştü. Y yapmak istediği ile yaptığı şeyler tutarlı değildi. Aklımı kaçırıyorum diye düşündü. Sonra o sesi duydu. Telaşsız gelmeye çalışan ama yakında ölecek olan o sesi.

"Bana nasıl söylemezsin. Kanser olduğunu böyle mi öğrenecektim. Seni affetmiyorum. Sende beni bırakıp gideceksin. Babamın gittiği gibi, annemin gittiği gibi. Şimdi sen de mi?"

Ağladı.

Ona yaklaşmakta olan ablasını fark etmedi. Zihni bulandı. Sıkıca yakasına yapıştı.

"Gidemezsin, gitmeyeceksin, seni bırakmam, bırakmam" dedi.

Ona sarılmak istedi.

Ablasının gözündeki dehşeti fark etmemişti.

Sarıldı. Sarıldı. Yerinde duramayıp döndü. Ve o ses. Kollarının arasında değildi ablası. Başını yere eğdi. Oradaydı. Aşağıya nasıl bu kadar hızlı inmişti ki.

Gözleri karardı.

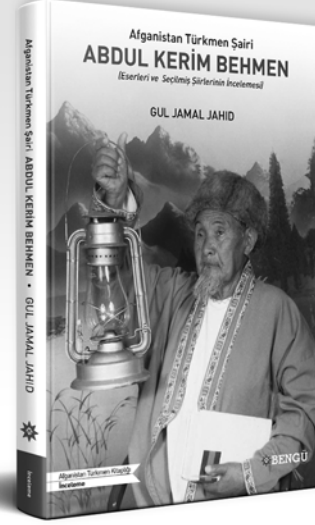
Gözlerini açtı ve hücrenin soğuk tavanına baktı. Bir damla yağ süzülerek uzanmakta olduğu koltuğa damladı.

O sırada karşı binada yüzlerce odadan birinde makineden gelen ses bir anda kesildi. Odaya hızla giren hemşirelerin sesi her yerde yankılandı. Elektro şok hazırlandı. "Daha fazla" diyerek dozu arttırıldı. Saat gece yarısına yaklaşırken "Ölüm saati 23.59."

(AYB Balkanlar Çevrim İçi Hikâye Atölyesi, Mart 2026)

Afganistan Türkmen Şairi Abdul Kerim Behmen (Eserleri ve Seçilmiş Şiirlerinin İncelemesi)

GUL JAMAL JAHID

Afganistan'ın çalkantılı tarihinde Türkmen halkının sesi, nefesi ve vicdanı olan Abdul Kerim Behmen, yalnızca kalem tutan bir şair değil; yarım asırlık ömrünü cehaletle savaşa ve halkı aydınlatmaya adanmış bir "Muallim"dir. Elinizdeki bu çalışma, çağdaş Afganistan Türkmen edebiyatının bu ulu çınarının hayatı, sanatı ve eserleri üzerine yapılmış titiz bir incelemedir. Kitap, Kuzey Afganistan'ın (Güney Türkistan) zorlu coğrafyasında filizlenen ve Afganistan Türkmenleri'nin kültürel mirasını modern çağın sancılılarıyla harmanlayan Behmen'in edebî dünyasına kapı aralıyor. Şairin; vatan hasretinden ilahi aşka, toplumsal adaletten eğitim şuuruna kadar işlediği konular...

Afganistan Türkmen Kitaplığı
İnceleme

ISBN: 978-625-6682-80-1

16x24 cm, 240 Sayfa

Enso Creamy, Karton Kapak

1. Basım - Aralık 2025 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A
Altındağ/ANKARA

Tel: +90(312) 311 70 52

aybbenguyayinlari@gmail.com

www.benguyayinlari.com

Bülbül'ü Gördün Mü?

GÜLAY ALÇE

Struga'nın Türk mahallesinde, dar sokaklar arasında, iki göz odalı mütevazı bir evde yaşayan Zarife Hanım; ergenlik çağına varmış üç kızıyla birlikte, vefat eden ablasının kızı Bülbül'e de annelik ediyordu.

Bülbül, babasını hiç hatırlamazdı. Onu sıtmanın ateşinde yitirmişti. Yıllar sonra aynı hastalık annesini de yakalamış, onu bu dünyadan koparıırken Bülbül'ünü ardında öksüz bırakmıştı.

Ah, Bülbül... Ayağında nalınları, belinde basma önlüğü, başında ak tülbendiyle doluşırdı. Gözleri, ya edebin mahcubiyetinden ya da yetimliğin ağır yükünden, hep hüznüydü; bakışları daima önüne düşerdi. Sabah ezanıyla kalkar, çerepte ekmek pişirirdi. Zarife Hanım ve kızları uyandıığında yer sofrası çoktan odanın ortasına kurulmuş olur; taze ekmek kokusu bütün odayı sarardı.

Zarife Hanım ve kızları, evin bütün yükünü Bülbül'e yüklemiş; ona iş yaptırmaktan hiç çekinmezlerdi.

Sene 1950'ydi. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından halk yavaş yavaş toparlanmaya başlamış-

tı. Ürünlerini pazarlarda satılabilmek için Yugoslavya'nın dört bir yanına giderlerdi. Cumartesi günü Struga'da pazar kurulurdu. Makedonya'nın dört bir yanından insanlar; meyve, sebze ve süt ürünlerini satmak için sabah gün ağarmadan tezgâhlarının başında yerlerini alırlardı.

Meyveler tezgâhlara özenle dizilir, alıcının gözüne hitap etsin diye en güzelleri öne konulurdu. Zarife Hanım'ın

komşusu Kenan Bey de pazarda olur; tarlasında ektiği fasulye, mısır ve patatesi satardı.

Bülbül, sabah erkenden sepetini eline alır, pazara giderdi. Kenan Bey, Bülbül'ü her gördüğünde sepetine mısır koçanı, fasulye, ne varsa koyar:

"Para istemez, hadi selametle," der, başını sallayarak uzun uzun ardından bakardı. Arada bir Zarife Hanımların evine uğrar içeriye girmeden kapıdan öteberi bırakırdı. Bu davranışı hem Bülbül'ün hem de Zarife Hanım'ın gönlünde derin bir minnet bırakırdı.

Böyle bir pazar günü, çarşıda Nasuf adlı bir genç Bülbül'ü gördü. Bizim buralarda "âşık

oldu" demeyiz; "gönlü kaydı" deriz. Etrafa sordu, soruşturdu; kimin olduğunu öğrendi.

Ertesi gün Zarife Hanım'a haber geldi:

"Bülbül'e görücüler gelmek istiyor, ne dersin? Gelsinler mi?" diye sordu komşu kadınlardan biri.

Zarife Hanım şaşkınlığını gizleyemedi:

"Bülbül'e mi? Benim kızlarım dururken Bülbül'e mi görücü geliyor?" diye aynı cümleyi peş peşe tekrarladi.

"Bülbül, senin kızlarından yaşça büyük. Vermeyeceksin de ne yapacaksın?" dedi kadın, gözlerini devire devire.

Kadının söyledikleri Zarife Hanım'ın aklına yattı.

"Gelsinler," dedi.

Ertesi gün, kuşluk vaktinde Nasuf bizzat geldi Zarife Hanım'ın evine. Kadın şaşkındı.

"Bu oğlanın anası babası yok mu?" diye düşünmeden edemedi.

Nasuf, sanki onun içinden geçenleri hissetmiş gibi söze girdi:

"Ne anam ne de babam var. Ben de Bülbül gibi yetim, öksüzüm. Pazar günleri at pazarında satın aldığım ürünleri satıyorum. Çok şükür geçiniyorum; aç değilim, açıkta değilim. Allah'ın emriyle Bülbül'ü kendime istiyorum," dedi.

Kahveler içildi, söz kesildi, söz mendili verildi. Bülbül artık sözlüydü. Nişanı da haftaya yapmaya karar kılmışlardı.

Aradan iki gün geçmişti ki, sabahın erken saatinde kapıyı vura vura çalan biri oldu.

Zarife Hanım başını örttü:

"Kimdir?" diye seslendi.

"Aç kapıyı, Zarife Hanım, benim... Kenan."

Kapıyı açtı:

"Hayır ola, Kenan Bey? Sabah sabah ne oldu?" diye sordu.

Kenan Bey'in sesi sertti:

"Bülbül'ü vermişsiniz? Kimdir, nedir, sorup sormadan nasıl böyle bir işe kalkıştınız?"

Zarife Hanım:

"Kız benim, istediğime veririm..." demeye kalmadan Kenan Bey sözünü kesti:

"Hayır! Hayır!" diye bağırıldı.

"Nişan yapmadan önce ben gidip araştırayım: Kimin nesi bu oğlan?"

Zarife Hanım:

"Manastır'da at pazarında tezgâhı varmış," der demez Kenan Bey bir hışımla evden çıktı.

Kenan Bey, otobüsle Manastır'a vardı. Pazarda herkese sordu, soruşturdu; Nasuf hakkında kötü tek bir söz söyleyen çıkmadı. Bu durum Kenan Bey'in pek de hoşuna gitmedi.

Pazardan ayrılmadan önce aklına takıldı:

"Bu oğlan nerede yaşar? Evi barkı nerededir?"

Etrafındakilere sordu.

"Bayır'da yaşar," dediler.

Sora sora Bayır denilen yere vardı. Şaşkınlığı daha ilk adımda yüzüne vurdu. Getto misali bir mahalleydi burası; çadırlarda yaşayan çingeneler, gurbetçiler vardı. Ortalık bakımsız, pis ve havası ağırdı.

Yaşı geçmiş bir adam Kenan Bey'e yaklaştı. Sesini alçaltarak:

"Senin burada ne işin var? Buralara yabancılar girmez. Seni fark etmeden hemen git. Yoksa seni döve döve öldürürler," dedi.

Kenan Bey ürktü. Burası gerçekten tekin bir yer değildi. Gitmeden önce:

"Birini soracağım. Adı Nasuf. At pazarında tezgâhı varmış. Tanır mısınız?" dedi.

İhtiyar:

"Tanımaz olur muyum? O benim damadım," dedi ve eliyle karşıyı işaret etti.

"Şu çadırdaki kalır. Dışarıda oynayan çocuklar da onun. Neden sordun?"

Kenan Bey:

"Alacak verecek meselesi... Tamam, ben onu bulurum," deyip hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Struga'ya dönünce ilk iş olarak Zarife Hanım'ın evine gitti. Olan biteni bir bir anlattı. Zarife Hanım duyduklarına inanmadı. Gözlerinden yaşlar sel gibi aktı:

"Rezil olduk... Kızı bir çingeneye verdiğimizizi duyan herkes bizimle alay edecek."

Köşede oturan Bülbül'ü eliyle göstererek:

"Adı çıkacak. Alan başka biri olmayacak," diye ortalığı inlettii.

Kenan Bey hafifçe gülümsedi, bakışlarını Bülbül'e çevirdi:

"Ben alırım, Zarife Hanım."

Kadın bir anda sustu. Oda buz kesti. Bülbül, babası yaşındaki Kenan Bey'e bakmadan odadan açılarak çıktı.

Zarife Hanım:

"Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Yakışır mı, Kenan Bey?" dedi.

"Yakışır, yakışır. Çeyiz istemem. Senin kızlarının da çeyizini ben yaparım. Zor kış aylarında size de bakarım, Zarife."

Zarife Hanım'ın yüzünde bir tebessüm belir-di:

"O zaman oldu bu iş. Yarın imam nikâhınızı kıyalım."

O gece Bülbül hep ağladı. Yalvardı. Ama dinleyen olmadı. Nikâhta ak tülbindini çıkardı, başına kara tülbent bağladı...

O günden sonra Bülbül hiç konuşmadı. Kendi içine kapandı. Bir daha sesini duyan olmadı.

(AYB Balkanlar Çevrim İçi Yazarlık Atölyesi, Mart 2026)

Kültürel Geleceğimiz Kırgız Epik Destan Tiyatrosu Geleneği

EZGİ OYA GÜMÜŞ

Elinizde tuttuğunuz bu kitapta ilk kez Dr. Ezgi Oya Gümüş tarafından tanımlanan Kırgız Epik Destan Tiyatrosu Geleneğinin oluşum süreci, yapısal, biçimsel özellikleri ve içeriğinde yer alan eserler detaylıca ele alınmaktadır. Kitabın ana malzemesini Türk soylu halkların eşsiz hazinesi olan Kırgız epik destanlarından yola çıkılarak yazılan, sahnelenen tiyatro, kukla ve operalar oluşturmaktadır. Kitapta on yedi ayrı Kırgız epik destanından yola çıkılarak yazılmış ve sahnelenmiş kırk sekiz eser ele alınmaktadır. Dört ana bölümden oluşan eserde öncelikli olarak Kırgızistan'da Sovyetlerden günümüze Kırgız epik destanlarına ve sahne sanatlarına yönelik kültürel çalışmalar detaylıca ele alınmaktadır...

Kırgızistan Kitaplığı
İnceleme

ISBN: 978-625-6682-61-0

16x24 cm, 316 Sayfa

Enso Creamy, Karton Kapak

1. Basım - Mayıs 2025 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A
Altındağ/ANKARA

Tel: +90(312) 311 70 52

aybbenguyayinlari@gmail.com

www.benguyayinlari.com

Hasta Ziyareti

ELMAZ YUNUSOVA

Selime ablanın işe gitmeye hazırlık yapan eşi kapıdan çıkarken:

“Sen bugün evde misin yoksa bir yere çıkacak mısın?” diye sordu.

“Sabah Fadime abladan bir haber almak istiyorum. Gece kapısı önünde ambulans beklediğini gördüm. Bir şey oldu herhalde... Nasıl olduklarını merak ediyorum.”

“Ne olacak o Fadime’ye? Fadime hep aynı Fadime! Bu gece gene bir ölmüş tekrar dirilmiştir!” diyerek güldü.

Kocası komşu Fadime ablanın hileci ve her zaman şikâyetçi huya sahip olan bir kadın olduğunu ta Kırım zamanlarından beri biliyordu. Onlar o zaman aynı köyde otururlardı. Ne kadermiş ki, Özbekistan’da da komşu olmuşlardı. Bu kadının annesi de aynı kendisi gibi hep her şeyi abartmaya severdi, söylediklerinin üstüne birazcık yalan da katardı. Kötülüğünden değil, cahilliğindendi böyle bir tabiatı. Bunu herkes bilirdi.

“Tamam, git bir haber al. Evet, gece yarısında boşu boşuna doktor çağırılmaz.” diye evden çıktı eşi.

Selime abla erkenden kocasına öğlen yemeşi için bir kaç tane çiğbörek kızartmıştı. Artan kıyma ve hamurdan daha bir kaç tane yapıp bir tabağa dizerek, diğerini de üzerine kapaklayarak temiz bir beze sardı. “Hasta ziyaretine boş elle gidilmez.” dedi içinden.

Selime abla evi karşısında olan komşunun kapısını çaldı. Kilitli olmadığını anlayınca içeri girdi. Evin sağ tarafına kurulan ahırdan:

“Allah belânı vermesin! İnek olmuş bu da! Çek şu ayağını! Çek dedim!” diye mırıldadığı sözler duyuldu. Selime abla o tarafa yaklaştı:

“Fadime abla! Ne yapıyorsun orada?”

“Ne yapayım? İneğin altını temizliyorum.”

“Sana mı kaldı bu iş?”

“Başka kime kalacak ki? Bu evin tüm işleri bana kalıyor! Bir Allah’ın kulu için bir ucundan tutayım demez ki!”

Aslında gerçek durum farklıydı. Fadime ablanın çocukları çalışkan, tuttuğunu koparan mütevazı insanlardı, tıpkı babası İbrahim ağabey

gibi. Selime abla bunu zaten pekiyi biliyordu. Fadime abla ise tabiatsız olduğundan dolayı iki de bir mırıldandığını bildiğinden ona itiraz etmek istemedi.

“Hadi, Fadime abla, gel, ben sana yardım edeyim. Sen otur şuracıkta, ben temizlerim” dedi Selime elindeki tabakları dışarıdaki masa üzerine bırakıp.

“Al, kardeşim, al. Sen bana göre gençsin, sağlıklısın.” diye küreği Selime ablaya uzattı. Kendisi de masa başındaki sandalye üzerine oturdu.

“Allah sağlık sıhhat versin sana! Sağolasın, canım benim. Sabahtan beri canım çıktı. Ne belim tutar, ne elim.”

Fadime abla pek yaşlı sayılmaz, merdiveni daha yeni altmışlara dayamış bir kadındır, fakat kendisine fazla saygı istediğinden yaşını bayağı büyük göstermeye aşırı hevesliydi. Şimdi işi kendinden küçüğe buyurduğundan hem de sandalyede rahatça oturduğundan çok memnundu.

Selime abla temizliği bitirince Fadime ablanın yanına gelip oturdu.

“Kız, Selme, bu da nedir, ya?” - diye sordu

Fadime abla çiğbörek kokusunu alınca.

"Hasta ziyareti. Sabah yapmıştım."

"Pek yaman kokuyor!" dedi kadın. Sarılmış çiğbörekleri açarak bir tanesini yemeye başladı.

"Peki İbrahim ağabeyim nerede? Bu işleri o yapardı ya?"

"Nerede olacak o? Yatıyor hâlâ. Biliyor musun, bana ağır iş yapmak hiç yaramıyor da, göbeğim düştü." diye yanıt verdi Fadime abla ağzındaki yemeği çiğneyerek.

"Yapma ya... Ne zaman oldu?"

"Çoktaaan! Çocukluğumdan beri çekiyorum. Ağır kaldırmak yasak, ağır iş yapamam... Ama bak, işte, kime kalıyor bu işler..." diye çiğböreğine devam etti.

İki tanesini yiyince ellerini önlüğüne silerek:

"Kınız! Bu gece ne oldu da, ne olduuu!" dedi Fadime abla biraz Selime tarafına yaklaşarak.

"Ne oldu Fadime abla?"

"O kadar fenalaştım, o kadar fenalaştım ki! Butün gece uyku girmedi gözlerime!"

"Öylemi? Kalbin mi sıkıştı, yoksa?"

"Ay, Selme'ciğim! Nerem sıkışmadı ki... Öldüm dirildim, öldüm dirildim!"

"Allah, Allah!"

"Yaaa! Bu kez kesin giderim sandım! Göbeğimden tutturdu, el ayağım titredi durdu! Yaaa!"

"Ay, Allah'ım! Demek, bunun için mi gece doktor çağırınız? Sabahtan da şu sığır altında... Biraz dinlensen olmaz mıydı?"

"Doktor mu? Yok! Ben doktor maktör çağırمام. Şimdiki doktorlar ne anlar? Bir kere göbeğim düştü dediğime: "Tıpta öyle bir şey yok, uydurmayın!" dediler. Bir daha gözüm görmesin onları!"

"Öyleyse, ambulansın kapınız önünde ne işi vardı?" diye düşünceye daldı Selime abla.

"Haaa... onu çocuklar İbrahim ağabeyin için çağırmışlardı. Halsizleşti biraz. Şu gelen doktor enfaktüs maktüs tehlikesi falan var dedi.

Onun da ne maraza olduğunu bir bilsen! Kim bilir neler uydurmuşlardır.

"Enfarktüs tehlikesi... diyerek sesli düşündü Selime abla. Fadime abla ise onu hiç dinlemedi. O her zaman sırf kendi derdi peşindeydi.

"Hadi, gel içeri, birer kahve patlatalım!" dedi kadın.

"Yaaa... İbrahim ağabeyi rahatsız etmiyelim, başka sefer gelirim." diye evine dönmek istese de, Fadime abla ısrar etti.

"Hadi, hadi, kırma beni!"

"Peki, madem, geleyim o halde."

Kadınlar hem koridor, hem mutfak olarak kullanılan haneye girdiler. Hasta İbrahim ağabeyin rahatını bozmak istemeyip musafir olmaksızın çekinen Selime abla girince ne görsün? İbrahim ağabey önlük bağlamış ocak başında tencereyi karıştırıyor! Benzi soluk olduğu belli, ama kadınları görünce tebessüm etti ve:

"Gel, Selime, gel. Geç, otur."

"Nasılsın, İbrahim ağabey, bir şeyler duyduk?"

"Ne olacak ona? Turp gibi, maşallah görmüyor musun?" diye katıldı Fadime abla.

"Hmm! Ne diyeyim, bizim yaşımızda ara sıra olur böyle şeyler... Sizler ne yapıyorsunuz?"

"Asıl sen kendin ne yapıyorsun burada? Tencerede neler karıştırıyorsun?" diye gene sokuldu lafa karısı.

"Eee, şöyle bir kıymalı yemek yapayım dedim. Yatmakla gün geçmez. Sana da bir kolaylık olur. Bu ara işlerin arttı zaten. Yorulma dedim."

"Ha! Çok iyi. Öğlen yemeğimiz de hazırmış demek."

Selime abla bu esnada kendisini daha ziyade rahatsız hissetti ve:

"Ayyy! Benim kazanın kaynadığını unuttum, ateşini indirmiştim ama..." diye bir sebep uydurdu. Telaşlıymış gibi hareket ederek vedalaştı ve aceleyle evine döndü.

(AYB Balkanlar Çevrim İçi Yazarlık Atölyesi, Mart 2026)

Bala Balkan

Yazarlığa Hazırlık Atölyesi

Üçüncü Yılında

OSMAN ÇEVİKSOY

Türkiye Yazarlık Atölyemiz 2008'den, Balkanlar Yazarlık Atölyemiz 2019'dan beri gelişerek devam ederken 2023'te bir liste tutuşturuldu elimize. Kuzey Makedonya'dan Kosova'dan ilköğretim seviyesindeki küçükler de atölye istiyorlardı. Avrupa Yazarlar Birliği olarak biz, Türkiye'de atölye için üst yaş sınırı koymamıştık ama okul derslerine zarar vereceğini düşündüğümüz için alt yaş olarak lise bitirmiş olmayı esas alıyorduk.

Rahmetli Başkanımız Yakup Ömeroğlu ile "Ne yapabiliriz?" diye uzun uzun düşündük. Yetişkinlerle yaptığımız atölyeyi bunlarla ya-

pamazdık, henüz çok küçüklerdi. Sekiz, on üç yaş arası çocuklara hem okullarındaki dersler hem de atölye çalışmalarını ağır gelecekti. Bu ağırlığın altından kalkabilecekler miydi? İsteklerini geri çevirmek, "Büyüyün de gelin!" demek de hiç doğru olmayacaktı.

Bazı değerlendirmelerden sonra küçükler için yeni bir atölye açmaya karar verdik. Bu yeni atölyenin hocası da ben olacaktım. Atölyemize

doğrudan yazarlık atölyesi diyemeyeceğimiz gibi yazarlıktan bağımsız bir isim de veremezdik. İlköğretimde öğretmenlik deneyimi

bulunan bir emekli öğretmen olarak, yazarlığı ötelemeyen, yaşlarını da çağrıştıracak biçimde bir ad teklifim kabul gördü. "BALA BALKAN YAZARLIĞA HAZIRLIK ATÖLYESİ" diğerleri gibi çevrim içi olacaktı. Hızlıca bir program hazırlayıp başladık.

İtiraf etmeliyim; fazla umutlu değildim. Kırsaldaki çocuklar internet problemleri yaşayacaklardı. Devam ettikleri okulların dersleri, ödevleri, sınavları üzerine bir de atölye çalışmalarını eklenince omuzlarındaki yük ağırlaşacaktı. İkisini bir arada yürütemeyecekler, muhtemelen bir iki dersten sonra bırakacaklardı. Böyle düşünüyordum.

İlk atölye çalışmamıza listede adı geçenlerin çoğu katıldı. Kendimi tanıttıktan sonra onları tanımaya çalıştım. Özellikle okullarına, yaşlarına, kaçınıcı sınıfa devam ettiklerine dikkat ediyordum. Bu atölyeye niçin devam etmek istediklerini soruyordum. Büyük çoğunluğu, Türkçe okumalarının, konuşmalarının, yazmalarının ilerlemesini istedikleri için atölyeye devam edeceklerini belirtiyorlardı. Mutlaka büyükleri tarafından yönlendirilmişlerdi. Söyledikleri, büyüklerinin sözleriydi. Bu, sevindirici bir durumdu. Bazıları pek fazla istekli görünmese de çoğunun heyecanlı, istekli görünüşü de sevindiriciydi.

Yine itiraf etmeliyim; Balkan balaları beni şaşırttı. Birkaç yıldır futbol, müzik, tasarım gibi kurslara devam etmekte olan ve bırakamayan az sayıda çocuk dışında atölyeyi kimse bırakmadı. Başlangıçta isteksiz gibi görünenler de istekle devam etmeye başladılar. Verdiğim haftalık okuma ve yazma ödevlerini, özellikle de yazma ödevlerini hiç aksatmadan yapıyorlardı. Onlardaki bu isteklilik ve heyecan bana da yansdı. İlk yılı zevkle, başarıyla tamamladık.

İkinci yıl katılımcı sayımız daha da arttı. Üçüncü yıl, yani bu yıl, ilk iki yıllı kıyaslanamayacak artış oldu. Şu an elliden fazla kayıtlı katılımcımız var, her hafta atölye çalışmamızda kırka yakın kişi oluyoruz. Hastalık, sınav, zorunlu seyahat gibi mazereti olanlar dışında okuma ve yazma ödevlerini aksatan yoktu. Bu kutlu görevi yine atölyelerimizde yetişen, değerli öğretmenimiz, koordinatörümüz, sevgili kızımız Burcu Aliyyi ile be-

raber yürütüyoruz. Atölye çalışmalarımızın balalarımıza iyi geldiğini gördükçe, çalışma azmimiz daha da artıyor. Desteklerinden dolayı TİKA'mıza ne kadar teşekkür etsek azdır.

21 Aralık Türkçe Eğitim Günü 2025 buluşmamızı anmadan geçmek olmaz. Birbirlerini atölye dersleri yapılırken ekranda gören balalar ve öğretmenler ilk kez buluşacaklar, yüz yüze görüşeceklerdi. Sadece balalar değil, gizli kahramanlar olarak anneler, babalar, balaların okullarındaki onları öğretmenleri de yüz yüze görüşeceklerdi. Aynı salonda iki Balkan atölyesinin dönem sonu iki ortak kitabının tanıtımı yapılacağı için yetişkinler atölyesinin katılımcılarından da gelenler olacaktı. Bizden sonra Balkanlarla ilgili önemli çalışmalar yapmış, Türkiye'den gelen akademisyenlerin görev aldığı bir panel vardı. Biz, kendi programımızdan sonra salondan ayrılmayacak, paneli de izleyecektik.

Üsküp'ün büyük bir otelinde efsane bir buluşma gerçekleştirdik. Dışarıda hüküm süren soğuk havayı, sevgili balalarımızın ışıklı bakışları, sıcacık gülümseyişleri ısıtıverdi. Sadece Üsküp'ten değil farklı yerlerden gelmişlerdi. Sabahın erken saatlerinde Kuzey Makedonya'nın uzak köşelerinden otobüslerle, minibüslerle yola çıkarak gelenler vardı. Kosova'nın farklı şehirlerinden (yani sınır ötesinden) gelenler vardı. Çeşitli aksaklıklardan dolayı buluşmaya gecikerek katılanlar vardı. Geçerli mazeretlerinden dolayı gelemeyip annelerinden, babalarından, öğretmenlerinden selam ve sevgilerini gönderen birkaç çocuğumuz dışında herkes buluşmadaydı.

Salonda bulunanların hayranlıkla izledikleri, coşkulu, güzel, unutulmayacak bir buluşma yaşadık, desem abartılı olmaz. Bütün balaların gözlerinde parıltı, yüzlerinde mutluluk vardı. Kendi eserlerinden oluşan ortak kitaplarını onların bana imzalaması gerekirken benim onlara imzalamamı ısrarla istediler. Yüzlerindeki mutluluğun gölgelenmesini istemezdim. Kendi kitaplarını yine onlara hem de ayakta imzalarken büyük mutluluk duydum. Bu beklenmedik, zorunlu imza etkinliğim, Türkiye'nin kitap fuarlarında, okullarında, kültür şenliklerinde düzenlenen imza ve

söyleşi etkinliklerinden çok farklı, çok özel ve güzeldi. Hemen hepsi benimle hatıra fotoğrafı çekti. Hepsiyle kısa kısa konuştum. Yanımdan ayrılmak istemeyişleri, mutluluğumu artıran güzel bir ayrıntıydı.

Bana karşı gösterdikleri ilginin, saygının, sevginin, yakınlığın aynısını, belki biraz daha fazlasını Burcu Aliyyi öğretmenlerine de gösterdiler. Balalarımızın çoğu onunla da ilk kez yüz yüze görüşüyordu. Her balaımız Burcu öğretmenleriyle de hatıra fotoğrafı çekti.

Balarımızın okullarındaki öğretmenlerinden bazıları, öğrencilerini yalnız bırakmayıp onlarla birlikte 21 Aralık Türkçe Eğitim Günü buluşmamıza katılmışlardı. Bunlardan Tansu Asan ve Tayre Asan ikiz kardeşleri mutlaka anmalıyım. Dilin gücüne inanan, Türkçe giderse nelerin gideceğini bilen bu iki öğretmenin okullarından atölyemize yoğun katılımlar sağladığını biliyordum. Öğrencilerin bu iki öğretmeni ne kadar çok sevdiklerine gözlerimle tanık oldum. Bu iki öğretmene ve orada tanıştığım babalarına ayrı ayrı teşekkür ettim.

Sevgili okuyucu;

Dergimizin atölyeler özel sayısındaki balalarımıza ait yazıları, lütfen yaşlarını da dikkate

olarak, yetişkin yazarlar olarak değil de yazarlığa hazırlanan çocukların yazıları olarak okuyunuz. Ben, atölye hocaları olarak, gelecekte onların arasından değerli, verimli yazarların çıkacağına inanıyorum. Lütfen siz de inanın. Çünkü kendini geliştirmek üzere okuyanlar, etkili güzel gözlemlerini ifade edebilenler, her yazdığını bir öncekinden daha güzel yazanlar var. Bunlar yazarlığa yürüyüşün işaretleridir.

İki atölyemizden de desteklerini esirgemeyen TİKA'mızın Başkanı Abdullah Eren Bey'in salona hitaben yaptığı konuşmasında balalarımızı Türkiye'ye, Ankara'ya davet etmesi onların sevincini, mutluluğunu kat kat artırdı. Desteklerinden ve bu anlamlı davetlerinden dolayı hem balalarım adına hem de atölye hocaları olarak teşekkür ediyorum.

Ayrıca Balkanlar Yazarlık Atölyesi ve Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi katılımcıları ve hocaları olarak bizlere rahat, verimli çalışma olanağı hazırlayan Balkan Yazarlar Birliği Başkanı Mürteza Sulooqa'ya, Avrasya Yazarlar Birliği Başkanı Ufuk Tuzman'a, öğrenci velilerimize, öğretmenlere teşekkür ediyoruz.

Yeni buluşmalarda, yeni özel sayılarda buluşmak üzere...

Bala Balkanlar Yazarlığına Hazırlık Atölyesi Üzerine

BURCU ALİYİ

AYB Bala Balkan Yazarlığına Hazırlık Atölyesi, bu yıl en verimli dönemlerinden birini yaşamaktadır. Toplamda elli aşkın başvuru arasından kırk balamızı atölyemize dâhil ettik. Her hafta derslere düzenli katılanların sayısı 30–35'i bulmaktadır.

Kuzey Makedonya'nın farklı bölgelerinden katılan balalarımızın yanı sıra, Kosova'nın Prizren şehrinden de atölyemize katılan balamız bulunmaktadır. Özellikle Merkez Jupa, Kocacık, Breştanik, Elessa, Kırçova, Gostivar ve Kalkandelen gibi yerlerden yoğun bir katılım söz konusudur. Bu durum, Balkan coğrafyasının farklı noktalarında yaşayan Türkçe sevdalısı balaların yazarlığa olan ilgisini ve Türkçeyi bağlarını güçlendirme isteğini açıkça göstermektedir.

Balalarımız, Atölye Hocamız ve aynı zamanda benim de hocam olan Osman Çeviksoy'un verdiği tüm yazma ödevlerini büyük bir gayretle ve eksiksiz yerine getirmeye çalışıyorlar. Ders bitimine kadar çevrim içi sınıfta kalan, hatta su içmek için dahi izin isteyerek çıkan bu balalarımız, disiplinleri ve öğrenme istekleriyle bizleri gururlandırmaktadır.

Yazma ödevlerinin yanı sıra okuma ödevleri de bulunmaktadır. Okudukça hayal dünyalarını genişletiyor, hocamızın özenle seçtiği hikâyelerden faydalanarak kendi yazılarını, özgüvenlerini ve düşünce dünyalarını geliştirme fırsatı yakalıyorlar. Artık balalarımızın tamamı, sesi titremeden kendilerini tanıtılabilmekte ve düşüncelerini açıkça ifade edebilmektedir. İlk günün heyecanını geride bırakarak önemli bir aşama kaydetmişlerdir.

Bu kırk yiğidimizden yirmi dokuzu, "Mürekkebi Kurumadan Toplantısı'nda" da hikâyelerini

okuyarak kendilerini tanıtmaya imkânı buldular. O an hepsinin gözlerinde parlayan ışığı görmek mümkündür. Büyük heyecanın içinde dahi Osman Hocamızın öğrettiği her şeyi harfiyen uygulamaya çalışan bu minicik kalpler, bizlere umut verdi.

Örneğin yazılarında "kuzen" ya da "bir tık" gibi ifadeleri kullanmak yerine, amca oğlu, teyze kızı gibi daha anlamlı ve Türkçemizin zenginliğini yansıtan kelimeleri tercih ettiler. Bu durum, onların sadece yazarlığa hazırlanmadıklarını, aynı zamanda dillerini, düşüncelerini ve kişiliklerini de geliştirdiklerini göstermektedir.

Kısacası bu balalar, yalnızca yazılarını güzelleştirmiyor, kendilerini ve Türkçelerini de güzelleştiriyorlar. Yarın Türkçenin Balkan topraklarında daha güçlü, daha sağlam adımlarla filizlenmesini sağlayacak olanlar da yine bu balalar olacaktır.

Tohumdan fidana dönüşme yolunda olan bu balalarımız, kavi ve berrak Türkçeleriyle yarınların aydın kalemleri olma yolunda emin adımlarla ilerlemektedir. Bugün küçük birer tohum gibi başlayan bu yolculuk, sabır, emek ve gayretle büyüyerek güçlü fidana dönüşmektedir. Yazdıkları her satırda, kurdukları her cümlede hem kendilerini hem de Türkçemizi biraz daha güzelleştirmekte, Balkan topraklarında dilimizin canlı ve güçlü kalmasına katkı sağlamaktadırlar.

İnanıyoruz ki bu balalarımız, gelecekte buldukları her yerde kalemleriyle, fikirleriyle ve güzel Türkçeleriyle bizleri en iyi şekilde temsil edeceklerdir. Hem ailelerinin hem de Balkan coğrafyasının gurur kaynağı olacaklardır.

Sevgi ve muhabbetlerimle.

MAKSUDE SELMAN

(Kuzey Makedonya Merkez Jupa Kocacık köyünde yaşıyor. 11 yaşında.
Necati Zekeriya İlköğretim Okulunun 6. Sınıf öğrencisidir.)

Buzağı

Öğle vaktiydi, sofrayı kurmak üzereydik. Eve yemek kokusu yayılmış, herkes birazdan oturacağımız masayı bekliyordu. Tam o sırada amcaoğlunun telaşla koştuğunu gördüm. Yüzü bembeyazdı. Nefes nefeseydi. "Bahçeye gelin!" dedi.

Hepimiz hızla amcamın bahçesine koştuk. Ahıra yaklaştıkça içime bir sıkıntı çöktü. İneğimiz yerdeydi. Boynuna halat dolanmıştı. Biz vardığımızda hâlâ can çekişiyordu. Gözleri açıktı ama gücü kalmamıştı. Bir süre sonra oracıkta sessizce öldü.

O an içimde kocaman bir boşluk oluştu. İneğimiz sadece bir hayvan değildi; sabahları sesini duyduğumuz, sütünü içtiğimiz, varlığına alıştığımız bir candı. Ona kıyamadık. Kimse konuşamadı. Hava yavaş yavaş kararmaya başladı. Güneş batarken içimizdeki hüznün daha da büyüdü.

Babam işten gelince durumu anlattık. Sessizce traktörü getirdi. Bahçenin bir köşesine derince bir çukur açtı. Hepimiz uzaktan izledik. Toprak atıldıkça kalbim sıkışıyordu. Sanki sadece ineğimizi değil, bir parça neşemizi de toprağa veriyorduk. Ama asıl zor olan başka bir şey vardı.

İneğimizin henüz beş haftalık bir yavrusu vardı. Minicik bir buzağı... Annesinin yanından hiç ayrılmazdı. O gün annesini göremeyince huzursuzlandı. Dedem evdeki süttten bir şeyle ona verdi. Karnı doydu ama gözleri hep kapıdaydı.

Ahırın önünden her geçişimizde yavru birden hareketleniyor, başını kaldırıp kapıya bakıyordu. Sanki annesi geldi sanıyordu. Bazen ince ince ses çıkarıyor, annesini çağırıyordu. O sesi duymak içimi daha çok acıtıyordu.

Günler geçti. Yavru yavaş yavaş alıştı. Biz de ona daha çok ilgi gösterdik, onu daha çok sevdik. Çünkü artık hem annesizdi hem de bize emanetti.

İneğimizi kaybettiğimiz gün hayatımın en hüznünlü günüydü. İlk kez bir kaybı bu kadar yakından yaşadım. Ama aynı zamanda şunu öğrendim: Kaybetmek çok acıdır, fakat geride kalanlara sahip çıkmak sevgiyi büyütür. Şimdi buzağı biraz daha büyüdü. Onu her gördüğümde hem hüznleniyor hem de içimde sıcak bir umut hissediyorum.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

KUZEY MAKEDONYA

ŞEKERİYENUR BOŞNAK

(Kuzey Makedonya Elessa köyünde yaşıyor. 12 yaşında ve Necati Zekeriya ilköğretim okulunda 6. Sınıf öğrencisidir.)

İz

Bir sabah Asan erkenden uyandı. Hava serindi ama güneş yavaş yavaş yükseliyordu. Atını aldı ve biraz gezmek için yola çıktı. Uzun süre dolaştıktan sonra bir bahçenin yanına geldi. Atını, "Karnını doyursun, biraz sonra alırım!" diye uzun bir iple bir ağaca bağladı ve evine döndü.

Aradan birkaç saat geçti. Asan, birden yerinden kalktı. "Gidip atımı alayım," dedi. Bahçeye doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ama oraya vardığında kalbi sıkıştı. Çünkü at yerinde yoktu.

Etrafına bakındı. İpi çözülmüş, at kaybolmuştu. "Acaba kaçtı mı?" diye düşündü. Hemen aramaya başladı. Sokak sokak dolaştı, tarlalara baktı, komşulara sordu, atını bulamadı. Hava kararmaya başlayınca yorgun bir şekilde eve döndü.

"Yarın yine ararım," dedi kendi kendine. O gece gözüne uyku girmedi.

Sabah olur olmaz tekrar dışarı çıktı. Tam umudunu kaybetmeye başlamışken biraz ileride bir at gördü. Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Acaba benim atım mı?" diye düşündü.

Yanına gitti. Dikkatlice baktı ama emin olmadı. Asan tereddütle bakıp dururken atın üzerindeki küçük yara izini fark etti. Hatırladı. Bu izi, at kendisi yapmıştı. Küçükken çitlere sürtünürken yaralanmış, o yara iyileşince bu iz kalmıştı.

Asan'ın yüzü aydınlandı. "Bu benim atım!" dedi sevinçle. Hemen ipini tuttu ve atını alıp evine döndü.

(AYB Bala Balkan Yazarlığı Hazırlık Atölyesi)

HATİCE SKENDER

(K.Makedonya- Merkez Jupa'dan katılıyor. 11 yaşında)

İlk Buluşmam

Hayatımın en güzel haberlerinden birini aldığım gündü. Sınıfa girdiğimde projeye katıldığımı ve bir buluşma olacağını öğrendim. Çok heyecanlandım. Cumartesi gününe kadar buluşma hakkında konuştuk ve o günü sabırsızlıkla bekledik.

Nihayet heyecanla beklediğimiz gün geldi. Sabah erkenden uyandım ve hazırlıklara başladım. Geç kaldığımı sandım çünkü Merkez Jupa'dan Üsküp'e gitmek uzun sürerdi. Eğer geç kalsaydım belki de hiç gidemeyecektim.

Merkeze gittim ve arkadaşlarımla birlikte otobüsü bekledik. Annem ve babam işleri nedeniyle gelemediler, bu yüzden öğretmenimizle birlikte gittik. Yolculuk sırasında hiçbir sorun yaşamadım; rahatça gidip geldim.

Birkaç saat sonra otele vardık. Osman Hocamı ve Burcu Hocamı ilk kez karşımda gördüm. Kalbim deli gibi atmaya başladı, çok heyecanlandım. Onlara doğru yürüdük. Herkes el sıkışıp ismini söyledikten sonra sıra bana geldi. Önce Burcu Hocamızla selamlaştım. Çok güzel görünüyordu. Sonra Osman Hocamızla selamlaştım; o da çok şık giyinmişti. O an heyecanım hiç duracak gibi değildi.

İçeri geçtik, konuşmalar yapıldı. Birkaç saat sonra öğretmenlerimiz gitmemiz gerektiğini söylediler ve oradan ayrıldık.

O günü asla unutmuyacağım. Benim için hep çok güzel bir anı olarak kalacak. Onlarla selamlaşmak, sarılmak ve kitap almak beni çok mutlu etti. Keşke o an hiç bitmeseydi.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

KUZEY MAKEDONYA

MASAL ENGÜLLÜ

(K. Makedonya- Kalkandelen / Tetova'dan katılıyor. 11 yaşında)

Dostluk

Dostlukla arkadaşlık arasında çok büyük bir fark vardır. Çoğu kişiyle arkadaş olabilirsiniz ama dost olmazsın. Dost olmak yani en yakın arkadaş olmak zaman alır. Arkadaşlık daha genel ve yüzeysel bir sosyal etkileşimken, dostluk hayatın büyük bir parçasını oluşturan daha özel ve samimi duygusal bir bağıdır. Dostlar birbirini olduğu gibi kabul eder ve hata yaptıklarında bile birbirlerine doğru yolu gösterirler. Bir yakınınızı kaybettiğiniz

zaman arkadaş arayıp başsağlığı diler, dost ise sizinle birlikte o acıyı yaşar.

Dostlar birbirlerine sonuna kadar güvenirler. Ama en yakın arkadaşın, dostun, en çok güvenebileceğin kişi annendir. Anneye her şey anlatılır, çünkü en çok güvenebileceğin kişidir. Bir şey anlattıktan sonra acaba birine söyler mi diye düşünmezsin. Dost da aynı şekildedir...

(AYB Bala Balkan Yazarlığı Hazırlık Atölyesi)

BEYZANUR RIZVANÇE

(Kuzey Makedonya'nın Gostivar şehrinde yaşıyor.
Mustafa Kemal Atatürk İlköğretim Okulu 9. Sınıf öğrencisidir.)

Uzun Yol

Güneş dağların arasında ağır ağır kaybolurken, gökyüzü turuncudan mora dönüyordu. O an Türkiye sınırını geride bırakmış, Bulgaristan yollarına girmiştik. Uzun bir yol bizi bekliyordu ama ben yolculukları severdim; camdan dışarı bakıp değişen manzaraları izlemek bana hep ayrı bir heyecan verirdi.

Bir süre sonra babamın yüzündeki ifadeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Direksiyonu biraz daha dikkatli tutuyor, kulağını sanki arabanın sesine vermiş gibi dinliyordu. "Arabada bir ses var," dedi sonunda. O sırada bir tünelin içindeydik. Durmamız mümkün değildi, bu yüzden yola devam ettik. Tünelden çıkar çıkmaz müsait bir yerde durduk.

Ay gökyüzünde yükselmiş, geceyi aydınlatmaya başlamıştı. Yol kenarında, sessizliğin içinde babam kaputu açtı. Motorun başında bir süre uğraştı, dinledi, tekrar baktı. Sonunda ciddi bir sorun olduğunu söyledi. Arabanın disklerinde bir arıza vardı. Tamir edecek bir yer bulmamız gerekiyordu ama bulunduğumuz yerde bu pek mümkün görünmüyordu.

Araba çalışıyordu, fakat en fazla saatte 40 kilometre hızla gidebiliyorduk. Üstelik her on beş dakikada bir durup motoru dinlendirme-miz gerekiyordu. Yol birden uzamış, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi olmuştu. Diğer arabalar hızla yanımızdan geçiyor, far ışıkları geceyi yarararak uzaklaşıyordu. Ben arka koltukta, onları izliyordum. İçimde biraz endişe, biraz da tuhaf bir macera duygusu vardı.

Annem arada çantadan abur cubur çıkarıp bana uzatıyor, "Bak, küçük bir piknik yapıyoruz," diyerek moral vermeye çalışıyordu. Gerçekten de o an korkudan çok bir yol hikâyesinin içindeymişim gibi hissediyordum. Her duruşumuzda gece biraz daha ilerliyor, yıldızlar biraz daha belirginleşiyordu.

Saatler sonra nihayet Kuzey Makedonya sınırına ulaştık. O an içimde büyük bir rahatlama oldu. Ama yolculuk henüz bitmemişti. Gostivar'a varmamız hâlâ zaman alacaktı. Yavaş yavaş, sabırla ilerledik. Uykum gelip gidiyor, gözlerim kapanıyor ama her duruşta yeniden uyanıyordum.

Eve vardığımızda saat epey geçmişti. Ortalık sessizdi. Kapıyı çaldığımızda babaannem hemen açtı. Belli ki bizi beklemiş, merak etmişti. Yüzündeki şaşkınlık ve rahatlama aynı anda okunuyordu. Dokuz saat sürmesi gereken yolu on üç saatte gelebildiğimizi öğrenince o da hayret etti.

Babam gecikmemizin sebebini anlatırken ben etrafıma bakıyordum. Evimizin kokusu, sıcaklığı, tanıdık duvarlar... İşte o an yorgunluğumu unuttum. Zor bir yolculuktu, uzun ve sabır isteyen bir yol... Ama sonunda evimize varmıştık.

O gece anladım ki bazen yollar uzar, planlar değişir, saatler şaşar. Ama sevdiklerin yanındaysa ve sonunda seni bekleyen bir ev varsa, en zor yolculuk bile unutulmaz

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

KUZEY MAKEDONYA

HADİSE ZÜBER

(Kuzey Makedonya Merkez Jupa Breştanik köyünde yaşıyor.
11 yaşında. Necati Zekeriya İlköğretim Okulu 6. sınıf Öğrencisidir.)

Sakıncalı

Bu, annemin bana anlattığı bir hikâyedir.

Yıl 1989'muş. Annemin teyzesinin oğlu askere gidecekmış. Dedemle anneannem de onu uğurlamak için misafirliğe gitmişler. Ev kalabalık, mahalle neşeliymiş. Çocuklar sokakta oyun oynuyor, büyükler kendi aralarında sohbet ediyormuş.

O sırada dayım henüz sekiz yaşındaymış. Annem ve mahalledeki diğer çocuklarla birlikte sokakta koşturup oynuyorlarmış. Tam o sırada komşunun köpeği yoldan geçmiş. Bu köpek herkesin tanıdığı, zararsız ve sakin bir köpekmiş. Kuyruğunu hep dimdik tutarmış.

Dayımın dikkatini de en çok bu çekmiş.

"Acaba kuyruğu neden hep böyle dik duruyor?" diye merak etmiş. Çocuk aklıyla, kuyruğu eliyle aşağı indirmeye çalışmış. Ama o anda köpeğin canı acımış. Birden havlayarak dayımı yere devirmiş. İki ön ayağıyla üzerine çıkmış ve başını ısırmağa başlamış.

Her şey bir anda olmuş.

Bunu gören çocuklar çığlık atarak komşulara koşmuş. "Yardım edin!" diye bağırmışlar.

Komşular hemen yetişmiş, köpeği zorla uzaklaştırmışlar. Annem ise koşarak anneannesini ve dedesini çağırmağa gitmiş.

Büyükler geldiğinde dayım yerde yaralı ve kan içindeymiş. Hemen kucağa alıp doktora götürmüşler. Doktorlar uzun süre uğraşmışlar. Başına ve yüzüne birçok dikiş atılmış. O gün herkes çok korkmuş, çok üzülmüş.

Dayım o zaman sadece sekiz yaşındaymış.

Aradan yıllar geçmiş. Şimdi çok şükür ki biricik dayım gayet iyi, sağlıklı ve güçlü biri. Ama başındaki yara izleri hâlâ duruyor. O izler bize hem o korkulu günü hem de önemli bir dersi hatırlatıyor:

Hayvanlar da can taşıyan varlıklardır. Ne kadar sakin görünürlerse görünsünler, canları acıdığında kendilerini korumak isterler. Onlara sevgiyle yaklaşmalı ama sınırlarını da bilmeliyiz.

Dayım, bu hikâye her anlatıldığında gülümser ve şöyle der: "Merak etmek güzeldir ama bazen uzaktan bakmak daha güzel ve güvenlidir."

(AYB Bala Balkan Yazarlığına Hazırlık Atölyesi)

GİZEM ARİF

(Kuzey Makedonya Merkez Jupa/Elevci'de yaşıyor. 12 yaşında.
Necati Zekeriya İlköğretim Okulu 6. Sınıf öğrencisidir.)

Unutulmaz

Ben Bala Balkan atölyelerine büyük bir heyecanla katılıyordum. Bir gün Üsküp'te çok kıymetli bir isimle buluşacağımızı öğrendim. Burcu Hocam, WhatsApp grubumuza bir mesaj yazmıştı. Mesajda, Üsküp'te Osman Çeviksoy hocamızı ziyaret edeceğimizi ve 20 Aralık Cumartesi günü yola çıkacağımızı söylüyordu. O mesajı okuduğum an kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Günler geçmek bilmedi.

Nihayet beklenen gün geldi. Sabah erkenden hazırlandık. Hepimizin yüzünde tatlı bir heyecan vardı. Yol boyunca arkadaşlarımla sürekli aynı şeyi konuştuk: "Acaba Osman Hoca nasıldır? Bize neler anlatacak?"

Üsküp'e vardığımızda önce birlikte yemek yedik. Sonra şehrin güzel sokaklarında gezdik. Kışın serin havası yanaklarımızı kızartsa da içimiz sıcacıktı.

Bir süre sonra Limak Otel'e doğru yürümeye başladık. İşte asıl heyecan o an başladı. Kapıdan içeri girdiğimizde Osman Hocamızı kar-

şımızda görünce bir an durup nefes aldım. Gerçekten oradaydı! Gülümseyen yüzüyle bizi karşıladı.

Program başladığında sahneye çıkma sırası bana geldi. Kalbim hızlı hızlı atıyordu ama cesaretimi topladım. Sahneye çıktım ve kendimi tanıttım. Sesim ilk başta biraz titredi ama sonra alıştım. Osman Hoca dikkatle beni dinledi. O an kendimi çok değerli hissettim.

Programın sonunda kitaplarımızı imzalattık. Osman Hoca imza atarken her birimizle tek tek ilgilendi. Sonra birlikte fotoğraf çektirdik. O anı hiç unutmayacağım. Burcu Hocamla da fotoğraf çektirdim. Hem gururlu hem de çok mutluydum.

Akşam geri dönerken içimde tarifsiz bir sevinç vardı. Sanki sadece bir yazarla buluşmamış, yeni hayaller de edinmişim. O gün anladım ki bir yolculuk, insanın kalbinde uzun yıllar sürecek bir iz bırakabiliyor.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

ESMA MECİT

(K.Makedonya- Merkez Jupa'dan katılıyorum. 11 yaşındayım.)

Rüya

Okuldan geldiğimde çok yorgundum. Çantamı bir köşeye bıraktım, üstümü bile değiştirmeden odama geçtim. "Sadece on dakika uzanacağım." dedim kendi kendime. Anne de, "On dakika sonra beni uyandırır mısın?" diye seslendim.

"Tamam kızım." dedi.

Yatağa uzandım. Gözlerimi kapattığım an, sanki bütün yorgunluğum beni derin bir uykuya çekti. O kısa sandığım on dakika, meğer iki saate dönüşmüş.

Rüyamda kendimi bir ormanda buldum. Hava serindi ama içimi huzur kaplamıştı. Etraf yemyeşildi. Kuş sesleri duyuluyor, ağaçların arasından süzülen güneş ışıkları yere altın gibi düşüyordu. Elimde rengârenk çiçekler vardı; belli ki biraz önce toplamışım.

Tam o sırada en yakın arkadaşımı gördüm. Onu görünce içimi büyük bir sevinç kapladı. Hızlı adımlarla yanına gittim. Konuşmaya başladık. Gülüyorduk, her şey çok güzeldi.

Derken bir anda ortam değişti. Nereden gel-

diğini bilmediğim bir gürültü duyuldu. Sesler yükseldi. Bir anda tartışmaya başladık. Ama garip olan şeydu: Neyi, neden tartıştığımızı bilmiyordum. Sanki ortada bir sebep yoktu ama kalbim kırılıyor, içim daralıyordu.

"Ne oldu? Neden böyle oldu?" diye sormak üzereydim ki bir ses duydum:

"Kızım, hadi kalk... Kızım, gece oldu!"

Bir anda gözlerimi açtım. Odanın içi karanlıktı. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Bir an nerede olduğumu anlayamadım. Sonra annemin yüzünü gördüm.

Gerçekten gece olmuştu.

Birden aklıma ödevlerim geldi. Öğretmenin verdiği metni çalışmamıştım. Bir anlık telaş yaşadım ama sonra derin bir nefes aldım. İçimde tuhaf bir rahatlama vardı.

Çünkü en yakın arkadaşımınla kavga etmemiştim.

Hepsi bir rüyaydı.

(AYB Bala Balkan Yazarlığına Hazırlık Atölyesi)

MİRAC SEYDİ

(13 yaşında.)

Korku ve Sevgi

Bir gün okuldan eve dönüyordum. Hava ne çok sıcak ne de çok soğuktu; tam yürümelik bir gündü. Çantam omzumda, aklımda gün içinde yaşadıklarım vardı. Sokağın başına geldiğimde bir anda adımlarım yavaşladı. Az ileride bir köpek duruyordu.

Tek başımaydım.

İlk anda içimi hafif bir korku kapladı. Köpek ne çok büyük ne de küçüktü; orta boyliydu. Tüyleri biraz kirliydi, belli ki sokakta yaşıyordu. Olduğu yerde duruyor, etrafı izliyordu. Kalbim biraz hızlı atmaya başladı. Annemin "Sakin ol, ani hareket yapma." dediği geldi aklıma.

Yavaşça yürümeye başladım. Yanından sesizce geçip gitmek istiyordum. Tam önünden geçerken bana baktı. Göz göze geldik. O an donup kaldım. Ama sonra beklemediğim bir şey oldu: Kuyruğunu hafifçe salladı.

Korkum biraz azaldı.

Birkaç adım daha attım. Merakla arkamı döndüm. Hâlâ bana bakıyordu. Gözlerinde sertlik yoktu, sanki sadece beni anlamaya çalışıyordu. Elimde okul çıkışı aldığım simit vardı. Küçük bir parça koparıp yavaşça yere attım. Köpek önce tereddüt etti, sonra dikkatlice yaklaşıp simidi aldı. Hızlıca geri çekildi ama gözleri yine bendeydi.

Bir süre öylece birbirimize baktık. O bana temkinli, ben ona biraz çekingen... Ama aramızda görünmez bir bağ oluşmuş gibiydi. Bana saldırmadı, havlamadı. Sadece izledi. Sanki "Zarar vermeyecek misin?" diye soruyordu gözleriyle.

Ben de yavaşça gülümsedim ve eve doğru yürüdüm.

Ertesi gün aynı sokaktan geçerken içimde yine küçük bir heyecan vardı. Acaba orada mıydı? Köşeyi döndüm... Oradaydı. Bu kez beni görür görmez kuyruğunu daha belirgin salladı. Bir adım yaklaştı, sonra durdu. Artık korkmuyordum. Çantamdan küçük bir parça ekmek çıkarıp verdim.

Günler geçtikçe aramızdaki mesafe azaldı. Önceleri uzaktan bakan o köpek, şimdi beni görünce birkaç adım yanıma kadar geliyordu. Ben de her karşılaşmamızda ona küçük bir selam verir gibi gülümsüyordum.

O gün anladım ki bir adım cesaret, biraz da merhamet, korkuyu dostluğa çevirebiliyor. Artık o sokaktan her geçtiğimde yalnız olmadığımı biliyorum. Çünkü sokağın başında beni bekleyen bir arkadaşım var.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

ZEYNEB İMER

(12 Yaşında)

Dikkat

Çok küçüktüm. Yaz mevsimiydi. Hava sıcaktı ve evimiz kalabalıktı. Halaoğlu bize gelmişti. Ablamla birlikte top oynuyorlar, bazen de telefondan oyun açıp gülüşüyorlardı. Halalarım, annem ve babaannem de alt katta oturmuş sohbet ediyordu. Ev cıvı cıvıldı.

Ben de kendi kendime top oynuyordum. Topu duvara atıp tutuyor, bazen de yere vurup zıplıyordum. Çok eğleniyordum. Herkes alt kattaydı, ben de onların yakınında oynuyordum.

Bir anda ayağım kaydı. Düştüm ve kafamı sertçe duvara çarptım. Çarpma sesi hâlâ kulduğumda gibi. O an başım çok acıdı ve ağlamaya başladım. Annem hemen yanıma koştu. Herkes panik oldu.

Annem ve dedem beni hemen hastaneye götürdü. Annem aceleden kendi telefonunu evde unutmuştu, dedemin telefonunu almıştı. Dedem bir süre sonra eve dönmek zorunda kaldı ama annem benimle hastanede kaldı.

Hastanede birkaç gün kaldım. Doktorlar bacağımı kontrol ettiler, bana ilaç verdiler. Annem hep yanımdaydı. Bazen korktum ama annem elimi tutunca kendimi güvende hissettim.

Birkaç gün sonra eve döndük. O gün hayatımda ilk kez hastanelik olmuşum. Çok korkutucu bir gündü ama sonunda iyileştim. O günü hatırladıkça dikkatli olmanın ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum.

(AYB Bala Balkan Yazarlığına Hazırlık Atölyesi)

NAZİKE RAMADAN

*(Kuzey Makedonya Merkez Jupa Elessa köyünde yaşıyor. 12 yaşında.
Necati Zekeriya ilköğretim okulunda 6. sınıf öğrencisidir.)*

Dost

Eski günlerde bizim bir ineğimiz vardı. Ben ona sadece "inek" demezdim. O benim dostumdu.

Her sabah halamla birlikte onu olatmaya çıkarırdık. Elimde küçük bir çubuk olurdu, kendimi çok önemli hissedirdim. Tarlaya vardığımızda o sakın sakın otlardı. Biz de yanına oturur, bazen onunla konuşurduk. O da sanki bizi anlıyormuş gibi gözlerimizin içine bakardı.

Onu su içmeye götürürdük, sonra önüne taze ot koyardık. Akşamları süt sağarken öyle uslu dururdu ki... Ne tekme atar ne huzursuzluk yapardı. Halam bazen boynuna sarılır, severdi. Ben de yanağımı sırtına yaslardım. Sıcacıktı. O an kendimi güvende hissedirdim.

Bir gün olatırken bir köpek aniden havlayarak yanımıza geldi. İneğimiz korkup kaçmaya başladı. Biz de arkasından koşmaya başladık. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Dur!" diye

bağırıyorduk ama daha da hızlanıyordu. En sonunda yakaladık. Tam rahatladık derken köpek bu kez bize doğru saldırdı. Halamla yerden taş alıp köpeği uzaklaştırdık. Çok korkmuştum ama ineğimi kurtardığımız için mutluydum.

Ama en kötü gün daha sonra geldi.

İneğimiz bir gün yine otlarken zehirli bir ot yemiş. Önce halsizleşti. Sonra yere yattı. Ne yaptırırsak olmadı. O güzel gözleri yavaşça kapandı. O an içimde bir şey kırıldı. Çok ağladım. Günlerce içimden bir hüznün geçmedi.

Sonra başka ineklerimiz oldu. Onlara da baktık ama hiçbirisi onun gibi değildi. Çünkü o sadece bir hayvan değildi. O benim çocukluğumdu. Sırdaşımdı. Sessiz arkadaşım.

Şimdi büyüdüm. Ama ne zaman o günleri hatırlasam, içimde ince bir sızı duyarım.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

○ an içimde hem gurur hem de hafif bir korku vardı. Ayakkabılarımı heyecanla giydim. Evden çıkarken annem arkamdan "Dikkatli ol." diye seslendi. "Olurum." diyerek yola koyuldum. Bakkala gidip annemin istediklerini aldım. Dönüş yolunda gördüğüm kedileri sevdim, kendimi kocaman biri gibi hissediyordum.

Tam evin sokağına yaklaşmıştım ki ince, titrek bir ses duydum. Etrafıma baktım ama kimseyi göremedim. Ses bir kez daha geldi. Bu kez yere baktım. Küçük bir kuş orada yatıyordu. Kanadı yana düşmüş, gözleri yarı kapalıydı. Sanki bana bakıyor ama konuşamıyordu. Yavaşça eğildim, onu avuçlarıma arasına aldım. Kalbi minicik ve hızlı hızlı atıyordu. ○ an sanki onun hayatı bana emanet edilmiş gibi hissettim.

Hemen eve koştum. Anneme gösterdim. Bir karton kutudan ona küçük bir yuva yaptım. İçine yumuşak bezler koydum, önüne su ve ekmek kırıntısı bıraktım. Gün boyu başından ayrılmadım. Onunla konuştum, iyileşeceğine inandım. Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Çocuktum; sadece sevebiliyordum.

Gece, kutunun başında beklerken ne zaman uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Sabah güneş ışıkları gözlerime vurunca uyandım. Yatağımdaydım. Nasıl gelmişim, bilmiyordum. Birden kuşu hatırladım ve hızla yanına koştum. Hareketsizdi. Bir süre ona baktım. "Uyuyor." diye düşündüm. Bekledim ama hiç kıpırdamadı.

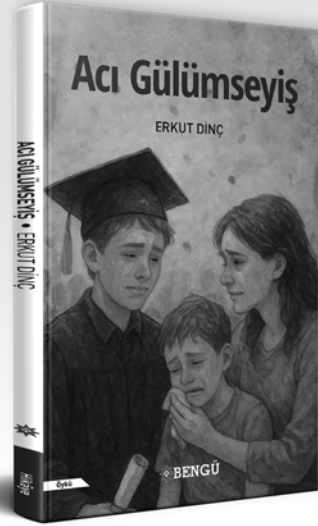
Annem yanıma geldi, omzuma elini koydu ve yumuşak bir sesle "○ artık burada değil." dedi. Önce anlamadım. Kuş yanımdaydı; nasıl burada değildi? Annem bana durumu anlattı. ○ an içimde bir boşluk oluştu. Kuşu birlikte bahçeye gömdük. Üzerine küçük bir taş koydum.

○ gün boyunca hep onu düşündüm. Onu yerden almasaydım yaşar mıydı? Yoksa en azından son saatlerini sıcak bir yerde, karnı tok bir şekilde mi geçirmişti? Belki de yapabildiğim tek şey buydu. ○ yaz günü ilk kez büyüdüğümü hissettim.

(AYB Bala Balkan Yazarlığı Hazırlık Atölyesi)

Acı Gülümseyiş

ERKUT DİNÇ

Sonunda mezuniyet vakti gelmişti. Öğrenciler, veliler, öğretmenler... Herkesin heyecanı, mutluluğu yüzünden okunuyordu. Tören başlamak üzereydi. Diplomalarımızı almak üzere yerimizi alırken kalabalığın içinde tanıdık bir yüz garip bir gülümsemeye beni izliyordu. Bir zamanlar okuldaki en iyi arkadaşım olan Sabri'yi bu. Aynı sıraları paylaştığımız, beraber gülmüş beraber dertlendiğimiz ama bir süredir görüşmediğimiz, görüşemediğimiz, telefonlarımıza bile bakma zahmetine katlanmayan, bir zamanlar sırdaşım olan Sabri... Önce okulu sonra arkadaşlığımızı terk etmişti. Şimdi, burada, en mutlu günümde, neden gelmişti diploma törenine? Ona kızgın olduğumu biliyor olmalıydı. Peki neydi bu kalabalığın içinden bana gülümseyerek bakması?

Türkiye Kitaplığı

Öykü

ISBN: 978-625-6682-74-0

13.5x21.5 cm, 84 Sayfa

Enso Creamy, Karton Kapak

1. Basım - Kasım 2025 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A

Altındağ/ANKARA

Tel: +90(312) 311 70 52

aybbenguyayinlari@gmail.com

www.benguyayinlari.com

MİHRİMAH ŞUNDO

(Kosovalı Emin DURAKU İlkokulu 8. sınıf öğrencisidir)

Kedi

Bir gün arkadaşlarımla mahallede oturmuş, her zamanki gibi sohbet ediyorduk. Hava ılık, akşamüstü güneşi duvarlara usulca yaslanmıştı. Tam o sırada yanımıza küçük, ürkek bakışlı bir yavru kedi geldi.

Mahalledeki kedilerin çoğunu tanırdım. Özellikle anneannemin mahallesindekileri... Hangisi hangi sokağın köşesinde yatar, hangisi hangi kapının önünde bekler bilirdim. Ama bu kedi yeniydi. Gözleri sanki birini arar gibiydi; belki annesini, belki de bir yuva...

O gün ona içmesi için bir tabak süt vermiştik. Minik diliyle sütü içişini izlerken içimde garip bir sevinç vardı. Karnını doyurduktan sonra biz evlerimize dağıldık, ama aklım onda kaldı.

Ertesi sabah uyandığımda içimde tarif edemediğim bir heyecan vardı. Kahvaltımı hızlıca yaptım. Arkadaşımı mahalleye çağırarak için kapıyı açtım ve tam karşımda onu gördüm. Sanki beni bekliyordu. Küçük patileriyle kapının önünde durmuş, gözlerini bana dikmişti.

Hiç düşünmeden kucağıma aldım. Tüyleri yumuşacıktı. Onu korkutmadan, usulca sevmeye başladım. O da başını göğsüme yasladı. İşte o an, aramızda görünmez bir bağ kurulduğunu hissettim.

Günler böyle geçmeye başladı. O nereye gitsem peşimden geliyor, ben de fırsat buldukça onu seviyor, onunla oynuyordum. Bir akşam yine ananemdeyken onu kapının önünde gördüm. İçimde bir istek belirdi: "Onu eve götürmeliyim," dedim kendi kendime.

Kucağıma aldım. Tüm yol boyunca sakin sakin durdu, sonra birden atlayıp kaçtı. O kaçtı, ben peşinden koştum. Sokakta küçük bir kovalamacaya yaşadık. Gülüyordum; o da sanki oyun oynadığını biliyordu.

Eve geldiğimde gizlice onu bizim çardağa koydum. Çardağın her yeri kapalıydı, güvenliydi. Önce kız kardeşime söyledim. O da hem sevindi hem korktu. Sonra anneme anlattım. Annem evde hayvan istemiyordu. Özellikle de kedi... Çünkü kız kardeşimin tüylere alerjisi vardı.

Yine de birkaç gün ona baktım. Süt verdim, su verdim, sevdim. Her sabah ilk işim çardağa gitmek oluyordu. Onun miyavlaması artık evimizin küçük bir sırrı gibiydi.

Ama bir gün okuldan döndüğümde çardağa koşarak gittim ve onu göremedim. Kapı aralıktı. İçim bir anda boşaldı. Kaçmıştı.

Uzun süre mahallede aradım. Sokaklara baktım, duvar diplerine, çöp kenarlarına... Ama yoktu.

Çok üzülmüştüm. Onunla geçirdiğim zaman kısa olsa da kalbimde kocaman bir yer kaplamıştı. Belki bir yerde yeni bir yuva buldu, belki başka bir çocuğun kucağında uyuyordu... Bunu düşünerek kendimi avutmaya çalıştım.

Pek çok kedi sevdim. Sokakta gördüklerimi besledim. Ama o yavru kediyi, kapımın önünde beni bekleyen o küçük dostu, hiçbir zaman unutmadım.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

İDİL HAMDİ

(Kuzey Makedonya'nın Kalkandelen şehrinde yaşıyor. İstikbal İlkokulunda 7. sınıf öğrencisidir.)

Sürpriz

O sabah ilkbaharın tatlı esintileri pencereden içeri doluyordu. Güneş her zamankinden daha parlak, kuşlar daha neşeli ötüyordu sanki. Çünkü o gün hem benim hem de Almanca öğretmenimin doğum günüydü.

Günler öncesinden öğretmenimize bir sürpriz hazırlamaya karar vermiştik. "Acaba nasıl bir şarkı sever?" diye düşünmüş, ona özel bir şarkı yazmıştım. Şarkımızı masal tadında sözlerle süslemiş, fotoğraflar çekmiş, prova yapmış ve defalarca söylemiştik. Hepimiz çok heyecanlıydık.

Okula gittiğimizde kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Öğretmenimiz sınıfa girince hazırladığımız videoyu açtık. Şarkımız sınıfta yankılanmaya başladı. Hem öğretmenimizin hem de arkadaşlarımın gözleri dolmuştu. Öğretmenimiz mutluluktan ağlarken biz de duygulanmıştık. Sonra hep birlikte şarkıyı söyledik. Sınıfın içi sevgiyle dolmuştu.

Ama benim bilmediğim bir şey vardı. Asıl sürpriz bana hazırlanmıştı.

Arkadaşlarım yan sınıfları gizlice süslemişler. Beni oraya götürdüklerinde kapı açıldı ve karşıma rengârenk balonlar, süsler ve iki tane pasta çıktı. Pastalardan birinin üstünde "İyi ki varsın İdil", diğerinde ise "İyi ki varsınız öğretmenim" yazıyordu.

O an gözlerim doldu. Sınıf arkadaşlarımın beni ne kadar çok sevdiğini bir kez daha anladım. Hep birlikte mumları üfledik, alkışladık, güldük ve pastalarımızı kestik.

İşte o gün, ilkbaharın o tatlı sabahında, hayatımın en güzel doğum gününü yaşadım. Çünkü o gün sevginin en güzel hediye olduğunu öğrendim.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

KUZEY MAKEDONYA

BEHLİYE ARİF

(K. Makedonya'nın Merkez Jupa Ellessa Köyünden katılıyor. 13 yaşında.)

Korkulu Gece ve Komik Sabah

Bir akşam amcamın kızı bize yatıya gelmişti. Çok mutluyduk çünkü birlikte vakit geçirmeyi çok seviyorduk.

"Bu gece film izleyelim!" dedik heyecanla.

Bilgisayarı açtık, battaniyelerimizi aldık, ışığı biraz kıstık ve yan yana oturup film izlemeye başladık. Oda sıcacık ve çok keyifliydi. Film ilerledikçe biraz heyecanlı sahneler çıktı.

Bir süre sonra amcamın kızı fısıldayarak, "Ben korkuyorum... Ya karabasan gelirse?" dedi.

"Karabasan ne?" diye merakla sordum.

Bana gece uyurken insanın üstüne çöken, hareket edememesine neden olan bir şey olduğunu anlattı. Anlattıkça gözlerim büyüdü. İçime minicik bir korku düştü.

Film bitince yatağa yattık ama ben bir türlü uyuyamadım. Oda karanlık gelmeye başlamıştı. Perdeler hafif hafif sallanıyor, sanki her gölge bana bakıyormuş gibi hissediyordum.

Korkudan amcamın kızının kolunu sımsıkı tuttum. Hatta o kadar korkmuştum ki uyku sırasında kolunu biraz da ısırılmışım!

Sabah olunca güneş odayı aydınlattı. Amcamın kızı koluna bakıp, "Gece beni kim ısırıldı acaba?" dedi.

Ben utana utana elimi kaldırdım. Sonra ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık.

O günden sonra korksak bile birlikte olunca her korkunun üstesinden gelebileceğimizi öğrendik.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

TANER KAPLAN

(K. Makedonya'nın Merkez Jupa İlçesinden katılıyor. 12 yaşında.)

Palyaço

Bir yaz akşamı köy meydanında küçük bir şenlik kurulmuştu. Traktörlerin yanına renkli ışıklar asılmış, hoparlörden neşeli müzikler çalıyor, pamuk şeker kokusu rüzgârla her yere yayılıyordu. Çocuklar koşuşturuyor, büyükler sohbet ediyor, herkes eğleniyordu.

Ama ben biraz geride duruyordum.

Çünkü meydanın tam ortasına kurulan palyaço çadırı beni tedirgin ediyordu. Gündüz gözüyle belki eğlenceli görünebilirdi ama akşamın karanlığında çadırın gölgeleri uzuyor, renkleri soluklaşıyordu. Rüzgâr örtülerini hafif hafif sallıyor, lambalar arada bir titriyordu.

Tam çadırın yanından geçerken içerden hafif bir tıkırtı duydum. Köyün sessizliği yüzünden ses daha da ürkütücü gelmişti. Kalbim biraz hızlı atmaya başladı. "Boş ver," dedim kendi kendime, "Sadece rüzgârdır."

Yürümeye devam edecekken arkamdan birisi seslendi:

"Balon ister misin?"

Hızla döndüm. Karanlıkta bir palyaço silueti vardı. Yüzündeki boyalar seçilmiyordu, sadece kırmızı burnu ışığa hafifçe yansıyor. İçimi bir ürperti kapladı. Bir adım geri attım.

Palyaço yavaşça maskesini çıkardı.

Maskenin altında, köy şenliğinde çalışan güller yüzlü görevli amca vardı. Sakin bir sesle, "Seni korkutmak istemezdim ufaklık." dedi. "Bu kostüm köyün karanlığında biraz tuhaf görünüyor galiba."

Derin bir nefes aldım. Omuzlarımdaki gerginlik yavaşça dağıldı.

Görevli amca gülümseyerek, "İstersen çadırın içini birlikte kontrol edelim." dedi.

Birlikte çadıra girdik. İçerisi sandığım gibi karanlık ve korkutucu değildi. Renkli lambalar tavandan sarkıyor, küçük kuklalar iplerde sallanıyor, hoparlörde neşeli müzikler vardı. Her şey eğlenceli ve sıcaktı.

Dışarı çıktığımda gökyüzüne baktım. Az önce bana korkutucu gelen çadır şimdi sıradan bir eğlence çadırı gibi görünüyordu. O an anladım ki bazen karanlıkta gördüğümüz şeyler, gerçekte olduklarından daha ürkütücü görünür.

O gece köy meydanında sadece şenlik yoktu. Benim için küçük bir cesaret dersi de vardı. Korkunun çoğu zaman bilinmezlikten geldiğini, gerçeği görünce dağılıp gittiğini öğrendim.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

KUZEY MAKEDONYA

HAMZA CEMALİ

(Kuzey Makedonya'nın Tetova şehrinde yaşıyor.
Uluslararası Kalkandelen Maarif Okulu'nun 4. sınıf öğrencisidir.)

Büyük Balık

Sıcak bir yaz günüydü. Ailece denize gitmiştik. Biz yüzerken ailem sohbete dalmıştı. Kardeşimle birlikte onları bekledik, bekledik... Ama sohbetleri bir türlü bitmedi.

Tam o sırada suyun içinde bir hareket fark ettim. Bir anda dedemle anneannemin arkasından büyük bir balık suyun üstüne atlayıp geçti. Kalınlığı neredeyse kafam kadardı,

uzunluğu ise kolum kadar vardı. Suyun sıçramasıyla birlikte kalbim hızla atmaya başladı. O an hem ben hem de annem balığı gördük ve ikimiz de gördüklerimize inanamadık.

Hemen heyecanla dedemle anneanneme koştuk ve gördüğümüz büyük balığı anlattık. Onlar da şaşkınlıkla bizi dinlediler.

(AYB Bala Balkan Yazarlığına Hazırlık Atölyesi)

ESLEM ADEM

(Kuzey Makedonya'nın, Merkez Jupa Belediyesi'ne bağlı Novak köyünde yaşıyor. 14 yaşında.
Necati Zekeriya Ortaokulu 8. Sınıf öğrencisidir.)

Fırtınadaki Yol

O gün babam işten eve gelecekti. Babam çoban olduğu için işi evimizden baya uzak, dağlardaydı. Eve gelmek için ya arabayla gelecekti ya da yürüyerek. Arabayı evde bırakmıştı, o yüzden yürümek zorundaydı. Bir saat sonra hazır olacağını söyledi. Ama o gün hava biraz garipti. Babamın eve gelmesi içime hiç sinmiyordu. Hava durumuna bakmıştım; yağmur vardı, gök gürleyecekti. Aileme bunu söylediğimde babam çoktan yola çıkmıştı bile. Dışarı da dediğim gibiydi, gök gürliyordu ve sanki yer inliyordu. Annem babamı aradı ama telefonu çalmıyordu. Annem tekrar tekrar aradı ama ulaşamadı.

En sonunda bir şimşek bahçemize çarptı. Ben çığlık attım, baya korktum. Annem sadece babamı düşünüyordu. Şimşekler her yere çarptığında babamın başına bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm. Ben maalesef böyle düşünmeye başladım. Annem teyzemle bu

olayı konuştu. Teyzem de eve geldi. Ben dua ediyordum. Annem belli etmese de ağlayacak gibiydi, teyzem anneme moral vermeye çalışıyordu. Annem de dua etmeye başladı.

Babamı sürekli aradık ama telefonu bir türlü çalmadı. Akşam olunca umutlarımız tükenmişti. Amcamı aradık, yola çıkıp babamı arasın diye. O da yola çıktı. Babamdan bir iz bulamayınca annem daha da tedirgin oldu.

En sonunda biri aradı, babamdı. Çok mutlu oldum, mutluluktan ağlıyordum. Annem de ağlamaya başladı. Annem, "Neredesin? Telefonun neden çalmıyordu?" diye sordu. Babam, gök gürültüsünün çok fazla olduğunu, şimşekler her yere çarptığı için yoldan döndüğünü ve telefonunun da şarjının bittiğini söyledi. Annemle rahatladık ve ertesi gün babam gelmedi.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

KUZEY MAKEDONYA

AKİF BİLGEHAN

(Merkez Jupa Belediyesi Necati Zekeriya İlköğretim Okulunda okuyor.
12 yaşında. 7. sınıf öğrencisi.)

Rüyam Gerçek Oldu

İki yıl önce sıradan bir akşamdı. Yatağıma uzanmış, uykuya dalmıştım. O gece tuhaf bir rüya gördüm. Büyük bir odadaydım. İçeride çok fazla insan vardı. Hepsi bir şeyler konuşuyordu ama ne konuştuklarını anlayamıyordum. Ortam biraz hüzünlü gibiydi. Sabah uyandığымda rüyayı anneme anlattım. Annem gülümseyerek, "Boş ver, rüyadır geçer." dedi. Ben de fazla önemsemedim. Unutamadım da...

Aradan iki yıl geçti. Bir gün babamla birlikte bir iş için malzeme taşıyorduk. Tam o sırada babamın telefonu çaldı. Annem arıyordu. Sesi telaşlıydı: "Hemen köye gelin." dedi.

Babam hiçbir şey sormadan yola çıktık. İçime bir sıkıntı çökmüştü ama nedenini bilmiyordum.

Ertesi sabah babam bana bakıp, "Akif, başın

sağ olsun." dedi. O an kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Annemin anneannesinin vefat ettiğini öğrendim. Çok üzülmüştüm.

Akşam Yasin okunuyordu. Ev kalabalıktı. Herkes sessizce oturuyor, fısıltıyla konuşuyordu. Ben kapının yanındaki koltukta otururken birden donup kaldım. Gözlerim odanın içinde dolaştı. İşte o an iki yıl önce gördüğüm rüyayı hatırladım...

Aynı kalabalık. Aynı oda. Aynı hüzünlü hava.

O an içim ürperdi. Rüyam sanki gerçek olmuştu. İçimden sessizce,

"Demek ki bazı şeyleri gerçek hayatta önceden göremeyiz ama rüyalarda görebiliriz." diye geçirdim.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

NARİN NEZİRİ

(K.Makedonya'nın Kalkandelen-Tetova şehrinden katılıyor.)

Sırdaşım Paşa

Paşa, benim hayatımın en ortasında duran, küçük gövdesine kocaman bir sevgi sığdırmış en yakın dostumdur. Onunla tanıştığımız o ilk günden beri dünyam çok daha renkli bir hâle geldi. Onu ilk gördüğümde kafesinin içinde minik bir tüy yumağı gibi duruyordu, ama gözlerindeki o zeki bakış bana çok özel bir bağ kuracağımızı hemen hissettirmişti.

Paşa ismini ona verirken ne kadar doğru bir karar verdiğimi zaman geçtikçe daha iyi anladım; çünkü o gerçekten de evimizin küçük neşesi, her şeye hâkim olan asil bir beyefendisi gibi davranmaya başladı. Onunla geçen

her dakikamız bir macera gibi geçiyor. Sabahları, güneş tam doğmadan odama sızan ilk ışıklarla birlikte bana en güzel şarkılarını söyleyerek "Hadi artık uyan, oyun saatimiz geldi" der gibi cıvıltıyor.

Yataktan kalktığım an kafesinin kapısına gidip onu dışarı salmamı bekliyor. Kapı açılır açılmaz, sanki özgürlüğüne kavuşan bir kahraman gibi odanın içinde birkaç tur atıp gelip tam omzuma konuyor. Bizim dostluğumuz sadece yemini ve suyunu vermekle sınırlı değil; biz gerçekten iki iyi arkadaş gibi dertleşiyoruz. Ben gün içinde yaşadığım her şeyi anla-

türken o başını hafifçe yana eğip beni büyük bir dikkatle dinliyor.

Bazen ders çalışırken kalemimin ucunu yalamaya çalışıyor, bazen de okuduğum kitabın sayfaları arasında gezinerek, sanki o da benimle birlikte okuyormuş gibi yapıyor. Paşa'nın en sevdiği oyunlardan biri de parmaklarının arasında saklambaç oynamak ya da aynanın karşısına geçip kendi görüntüsüyle uzun uzun sohbet etmek. Onun o neşeli hallerini izlemek, benim bütün yorgunluğumu alıp götürüyor.

Bir gün yanlışlıkla açık kalan bir pencereden dışarı süzülürken kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Onu bir daha göremeyeceğim diye o kadar çok korkmuştum ki bütün bahçeyi ismini haykırarak dolaşmıştım. Onu bir ağacın dalında titreye titreye beklerken bulduğumda ve sesimi duyar duymaz tekrar bana doğru uçup göğsüme sığındığında aramızdaki sevginin ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha anladım.

O günden sonra birbirimizden hiç ayrılmadık. Paşa benim sadece bir kuşum değil, sırlarımı paylaştığım, her üzüldüğümde beni o minik gağasıyla saçlarımı düzelterek teselli eden can yoldaşım oldu. Paşa, evimizin neşesi, odamın sesi ve benim kalbimin en değerli parçasıdır. Onunla birlikte daha uzun yıllar boyunca yeni oyunlar keşfedeceğimize, beraber şarkılar söyleyeceğimize ve her sabah aynı neşeyle güne başlayacağımıza bütün kalbimle inanıyorum.

Küçük bir canın bir insanın hayatını bu kadar değiştirebileceğini Paşa sayesinde öğrendim ve ona olan sevgim her geçen gün daha da büyüyerek devam ediyor. Onun o yumuşacık tüylerini sevmek, omzumda hissettiğim o hafif ağırlığıyla güven duymak, hayattaki en büyük mutluluklarımdan biri hâline geldi. İyi ki o gün hayatıma girdi ve iyi ki benim en yakın dostum oldu. Paşa ile her günümüz yeni bir hikâyeye, her bakışımız sessiz bir anlaşma gibi ve bu dostluk benim için dünyadaki her şeyden çok daha kıymetli.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

İki Çınar

YAKUP ÖMEROĞLU

“bu hikâyeleri okudukça Yakup Beyin ne kadar hassas, hatta gevrek olduğunu bir daha gördüm. Yalnız çok hassas gözlemci, çok ciddi kalem adamı böyle ilgi çekici eserleri yazabilir...”

ANAR
Azerbaycan Yazarlar Birliği Başkanı

Türkiye Kitaplığı
Hikaye
ISBN: 978-605-7654-39-7
13.5x21.5 cm, 102 Sayfa
Enso Creamy, Karton Kapak
1. Basım - Mart 2020 - Ankara
2. Basım - Ağustos 2020 - Ankara

BENGÜ
YAYINCILIK

Hacettepe Mah. Göztepe Sk. No: 5/A
Altındağ/ANKARA
Tel: +90(312) 311 70 52
aybbenguyayinlari@gmail.com
www.benguyayinlari.com

MUSTAFA ŞAİNİ

(Kuzey Makedonya Kalkandelen'de yaşıyorum. 8 yaşındayım.
Uluslararası Maarif okulu 3. Sınıf öğrencisiyim.)

Çay Lekesi

Bir akşam babaannem ve annem ile birlikte teyzemlere misafirliğe gitmiştik. Ev çok sıcak ve samimi bir ortamla doluydu. Salonunda oturmuş, büyükler kendi aralarında sohbet ediyor, ben de onları dinliyordum. Bir süre sonra teyzem mutfaktan çayları getirdi ve herkese ikram etmeye başladı. Elinde bir bardakla bana dönerek, "Bunu annene götürebilir misin?" diye sordu. Ben de büyümüş gibi hissettiğim için hemen "Evet" dedim. İçimde hem heyecan hem de biraz gurur vardı.

Çayı dikkatlice tutarak anneme doğru yürümeye başladım. Herkesin gözü üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Tam o sırada fark etmediğim küçük sehpaaya ayağımı çarptım. Ayağım takıldı, dengemi kaybettim ve bir anda kendimi yerde buldum. Bardak elimden kaydı, çay halının üzerine döküldü. O an kalbim

hızlı hızlı atmaya başladı. Hem korkmuş hem de çok utanmıştım.

Halıda kocaman bir çay lekesi oluşmuştu. Teyzem hemen bez ve temizlik malzemeleri getirdi. Lekeyi çıkarmak için uzun süre uğraştı. Ben kenarda mahcup bir şekilde duruyordum, gözlerimi yerden kaldıramıyordum. İçimde büyük bir pişmanlık vardı. Keşke daha dikkatli olsaydım diye düşünüyordum. Annem, babaannem ve teyzem bunun bir kaza olduğunu, üzülmemem gerektiğini söylediler. Herkes beni teselli etmeye çalıştı.

Yine de o anki utancımı uzun süre unutamadım. Küçük bir kazanın bile insanı nasıl mahcup edebileceğini o gün öğrendim. O günden sonra, yaşımın ve gücümün yetmediği işlere hemen atılmamam gerektiğini anladım.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

MELİKE NAZ ARAP

(Kuzey Makedonya'da merkez jupa Elessa köyünde yaşıyorum. 12 yaşımdayım.
Necati Zekeriya ilk okulunda 6. sınıf öğrencisiyim.)

Bir Makas

Küçüklüğümde beri saç yapmayı çok sevdim. Annemin tokalarını gizlice alır, aynanın karşısına geçer, saatlerce değişik modeller denerdim. Bazen örgüler yapar, bazen hayalindeki prensesler gibi kabark topuzlar tasarlardım. Aynaya her baktığımda sadece bir saç modeli değil, başka bir dünyayı görürdüm.

Yıllar geçti. Çocukluk hayalim büyüdü, benimle birlikte olgunlaştı. Eğitimler aldım, ustaların yanında çalıştım, sayısız saç kestim. Ve sonunda hayalini kurduğum o gün geldi: Kendi küçük ama şirin salonumu açtım.

Salonum büyük değildi ama sıcaktı. Duvarlarda yumuşak renkler, cam kenarında küçük bir çiçek, tertemiz aynalar... İlk gün sabah erkenden geldim. Aynaları sildim, makaslarımı özenle dizdim, koltukları kontrol ettim. İçimde hem heyecan hem de tatlı bir korku vardı. "Ya kimse gelmezse?" diye düşündüm bir an.

Kapının zili çaldı.

İlk müşterim içeri girdi. Orta yaşlarda, yüzünde hafif bir yorgunluk vardı. Saçında değişiklik yapmak istediğini söyledi ama kararsızdı. "Bilmiyorum." dedi, "Belki biraz kısaltınız... Belki farklı bir şey..." Sesinde çekingenlik hissediliyordu.

Onu dikkatle dinledim. Sadece sözlerini değil, bakışlarını da... Aynada kendine bakarken yüzündeki ifadeyi fark ettim. Aslında o

sadece saçını değil, biraz da kendini değiştirmek istiyordu.

Yüz hatlarına en çok yakışacak modeli düşündüm. Ona yumuşak geçişli, hareketli bir kesim önerdim. Önce tereddüt etti ama gözlerindeki güveni görünce başıyla onayladı.

Makasın ilk sesi salonun sessizliğini bozdu. Saç telleri yavaş yavaş yere düşerken, içimdeki heyecan da yerini odaklanmaya bıraktı. Her kesişimde biraz daha emin oldum. Kuruttum, şekillendirdim, son dokunuşları yaptım.

Sonunda aynayı ona doğru çevirdim.

Bir an sessizlik oldu.

Sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme belir-di. Gözleri ışıladı. Aynadaki yansımasına biraz daha yaklaştı, saçlarına dokundu. "Bu... ben miyim?" dedi şaşkınlıkla.

İşte o an içim mutlulukla doldu. O gülümseme, aldığım tüm eğitimlerden, yaptığım tüm provalardan daha değerliydi.

İlk müşterimde anladım ki kuaförlük sadece saç kesmek değilmiş. İnsanların aynaya bak-tıklarında kendilerini daha güçlü, daha güzel, daha özgüvenli hissetmelerini sağlamıştı.

Bu bilinçle çalıştım, her makas sesinde kurduğum hayallere biraz daha yaklaştım.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

SEHER ZEKİR

(K. Makedonya'nın Breştanik Köyü'nden katılıyor. 12 yaşında.)

Aklma Takılan

Bir gün en iyi arkadaşım Eda ile orman tarafına gitmeye karar verdik. Hava çok güzeldi, içimiz kıpır kıpırdı. "Ama önce çekirdek ve kola alalım," dedi Eda. Bu fikir ikimize de çok mantıklı geldi. Bakkala uğrayıp çekirdeğimizi ve kolamızı aldık, sonra macera başlasın diye yola koyulduk.

Yürüdük, yürüdük... Derken karşımıza iki ayrı yol çıktı. Birbirimize baktık. "Hangisinden gidelim?" dedi Eda. Biraz düşündük ama sonra gülererek, "Rastgele seçelim!" dedik. Hiç düşünmeden sağdaki yola saptık.

Başta her şey çok eğlenceliydi. Çekirdek yiyip kola içiyor, sohbet edip gülüyorduk. Ama bir süre sonra Eda etrafına bakıp kaşlarını çatı. "Burada hiç ağaç yok... Biz yolu mu karıştırdık acaba?" dedi. Etraf gerçekten de düşündüğümüz gibi değildi. Orman diye girdiğimiz yerde neredeyse hiç ağaç görünmüyordu.

"Bilmiyorum." dedim ama içimde küçük bir merak kıpırdanmaya başlamıştı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. "Bir saat olmuştur herhalde." dedik. Saatime baktım. Tam iki buçuktu! İkimiz de şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Meğer düşündüğümüzden çok daha uzun süredir yürüyormuşuz.

"Tamam, artık eve dönelim," dedik. Bu kez geldiğimiz yolu dikkatlice takip ederek geri döndük.

Eve vardığımda annem kapıda beni bekliyordu.

"Neredeydin bu saate kadar kızım?" dedi.

Ben de her şeyi en baştan anlattım. İki yol çıktığını, rastgele birini seçtiğimizi, saati görünce nasıl şaşırıldığımızı... Annem dinledikten sonra hafifçe gülümsedi.

"Siz yolu karıştırmışsınız kızım," dedi. "Ama iyi ki karıştırmışsınız."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla.

"Girmeyi düşündüğünüz diğer yolun ilerisinde yabancı hayvanlar görüldüğünü söylemişlerdi." dedi annem. "O yüzden dikkatli olmanız lazım."

Annem bunları anlatmasına rağmen, benim aklıma başka bir şey takılmıştı. O iki yoldan diğerine gitseydik ne olurdu? Gerçekten korkutucu hayvanlar var mıydı? Orası nasıl yerdi?

O gün anladım ki merak etmek çok doğal bir şey. Ama bir maceraya atılmadan önce biraz düşünmek, biraz da büyüklerin sözünü dinlemek gerekiyor. Yine de içimde küçük bir macera isteği hâlâ var. Ama bir dahaki sefere, kaybolmamak için hangi yoldan gideceğimi daha dikkatli seçeceğim.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

NECİBE YUSUF

(Merkez Jupa Belediyesine bağlı Novak köyünde yaşıyor.
Necati Zekeriya ilkokulunda 9. sınıf öğrencisiyim.)

Macera

Derse başladığım günden beri hocalarımla yüz yüze tanışmayı çok istiyordum. Onları sadece derste, ekranda görüyordum ama aynı ortamda bulunmak, el sıkışmak, konuşmak bambaşka bir şey gibi geliyordu.

Bir gün Burcu Hocam bize bir haber verdi. Başkent Üsküp'te Limak Otel'de bir buluşma yapılacağını söyledi. O an kalbim hızla atmaya başladı. Eve gider gitmez ne giyeceğimi düşündüm. Saçımı nasıl yapacağım? Hocalarımla konuşurken heyecandan kekeler miyim? Aklımda bir sürü soru vardı.

Annemle babam heyecanımı görünce şaşır-dılar ama derslere düzenli ve disiplinli katıldığım için hemen izin verdiler. Bu beni daha da mutlu etti. Biz Merkez Jupa balaları minibüslerle birlikte gidecektik. Tansu ve Tayre öğretmenlerimiz de katılmamız için bize çok yardımcı oldular.

Günler geçmek bilmiyordu. Her sabah uyanınca "Cumartesiye kaç gün kaldı?" diye hesap yapıyordum. Sanki zaman özellikle yavaşlıyordu.

Sonunda beklenen gün geldi. Sabah erkenden uyandım. Büyük bir özenle hazırlandım. Arkadaşımınla birlikte toplanma yerine gittik. Minibüse oturduğumuzda içimde hem sevinç hem heyecan vardı. Yol boyunca camdan dışarı

baktım. Mesafe yavaş yavaş azalırken heyecanım daha da arttı.

Limak Otel'e vardığımızda buluşmanın iki saat ertelendiğini öğrendik. O an biraz üzüldüm. Haftalardır beklediğim gün sanki uzamış gibiydi. Ama sonra bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu öğrendik ve rahatladım.

Otele girdiğimizde Osman Hoca ve Burcu Hoca bizi güler yüzle karşıladı. Arkadaşım utandığı için beni öne itti. Ben de cesaretimi toplayıp hemen hocalarımla tanıştım. Yüzümün kızardığını hissediyordum ama belli etmemeye çalıştım. O anı hiç unutmuyacağım.

Bize hediye olarak kitap verdiler. Sonra toplantıya geçtik. Hocalarım ve bazı arkadaşlarım konuşma yaptı. Ben de konuşmak istedim ama cesaret edemedim. İçimde küçük bir ukde kaldı.

Toplantı sona erdiğinde ayrılmak hiç istemedim. O anın biraz daha sürmesini istedim. Ama eve dönmemiz gerekiyordu. Minibüse binerken içimde hem mutluluk hem de tatlı bir özlem vardı.

Şimdi yine heyecanla bir sonraki buluşmayı bekliyorum.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

ALYA ZEKİRİ

(Kuzey Makedonya'nın Kalkandelen şehrinde yaşıyor. 11 yaşında.
İstikbal İlköğretim Okulu 6. Sınıf öğrencisidir.)

Ayrılmaz İkili

Takvimler 1996 yılını gösteriyordu. Ali Rıza, henüz on iki yaşındayken hem annesini hem de babasını kaybederek hayatta yapayalnız kaldı. Kimsesizliğin verdiği ağır yükte, kendini erken yaşta dağlara, kırlara vurdu.

Geçimini sağlamak için çobanlık yapmaya başladı; dağdaki küçük bir kulübede, koyunlarıyla birlikte günlerini geçiriyordu.

Bir gün gökyüzü aniden karardı ve şiddetli bir fırtına koptu. Bardaktan boşalırcasına yağın altında Ali Rıza'nın sığındığı derme çatma kulübe dayanamayıp yıkıldı. Ali Rıza, ıssız dağın başında, sağanak yağmurun altında çaresizce kalakalmıştı. Soğuktan ve yorgunluktan bitkin düşerek oracıkta uyuyakaldı.

O sırada yoldan geçen bir köpek Ali Rıza'yı fark etti. Onu uyandırmaya çalıştı, tepki almayınca köpek büyük bir gayretle Ali Rıza'yı yakındaki güvenli bir kulübeye kadar çekti.

Ali Rıza gözlerini açtığı anda, karşısında hayal meyal anne ve babasını görür gibi oldu; sanki yanı başında duruyorlardı. Bu hisle gözlerinden yaşlar boşaldı.

Ağladığını gören köpek hemen yanına koştu.

Ali Rıza önce korksa da, köpeğin ona zarar vermek istemediğini, yardım etmek istediğini fark etti. Uzandı ve minnetle köpeğe sarıldı.

O günden sonra Ali Rıza, bu sadık dostunu ailesinden biri gibi görmeye başladı. Ona bir isim vermesi gerekiyordu. Annesinin adı Zehra, babasının adı ise Remzi'ydi. Onların hatırasını yaşatmak için her iki ismin ilk iki harfini birleştirdi ve köpeğine "Zere" adını verdi.

Ali Rıza ve Zere, o günden sonra ayrılmaz bir ikili oldular. İyi günde de kötü günde de hep el ele, pati patiyeye yürüdüler.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

FATMA ARIF

(Merkez Jupa Elessa köyünde yaşıyor. 14 yaşında.
Necati Zekeriya Kocacık İlkokulunda 8. Sınıf öğrencisi.)

Gelecek

Herkesin geleceğe dair bir hayali vardır. Hayaller farklı farklıdır... Önemli olan hayallerin büyüklüğü değil; o hayallere ulaşmak üzere gösterilen gayret ve cesarettir. Çünkü aynı gökyüzüne bakan insanlar, farklı yerlerde dursalar da aynı yıldızı düşleyebilirler.

Ben de o yıldızlara bakan çocuklardan biriydim.

Küçüklüğümde beri iki hayalim vardı: Avukat olmak ya da oyuncu... Avukatlığı hayal ettiğimde gözümün önüne büyük bir mahkeme salonu gelirdi. Omuzlarımda siyah cübbemle, adaletin sesi olurdu. Doğruyla yanlışı, iyiyi kötüyü ayırmak... Haksızlığa uğrayan birinin gözlerindeki umudu görmek... İşte bu düşünce bile kalbimi hızlandırmaya yetiyordu. "Gerçekten böyle mi olur?" diye sorardım kendime. Cevabım hep aynıydı: Benim için evet.

Oyunculuk ise başka bir dünyaydı. Sahne ışıkları altında başka hayatlara bürünmek, insanların kalbine dokunmak... Hâlâ içimde bir yerlerde yaşayan bir hayal bu. Ama yaşadığım yer, şartlar, imkânlar... Sanki o hayali biraz uzaklaştırıyor benden. Ulaşılmaz bir yıldız gibi parlıyor uzakta.

Fakat zaman geçtikçe içimde başka bir kapı aralandı: Mutfak...

İlk başta bunun sadece bir heves olduğunu sandım. Oysa değildi. Mutfakta geçirdiğim her dakika beni sakinleştiriyor, kendime yak-

laştırıyordu. Tencerenin kaynama sesi, bıçağın tahtaya ritmik dokunuşu, fırından yayılan koku... Hepsi bir sahne gibiydi aslında. Ama bu sahnede alkış yoktu; sevdiğilerimin yüzündeki tebessüm vardı.

Yeni tarifler denemek cesaret istiyordu. Bazen ölçüler tutmuyor, bazen istediğim lezzeti yakalayamıyordum. Ama vazgeçmiyordum. Çünkü bir yemeğin beğenilmesi, birinin "Eline sağlık" demesi içimde tarifsiz bir mutluluk bırakıyordu. O an anladım ki adalet dağıtmak kadar, bir sofrada insanları birleştirmek de kıymetliydi. Bir rolü canlandırmak kadar, bir lezzetle hatıra bırakmak da anlamlıydı.

İçimdeki avukatlık arzusu yavaş yavaş sönmeğe başladı. Oyunculuk hayali ise bir köşede duruyor, ama artık merkezde değil. Şimdi kalbimin tam ortasında başka bir tutku var: Aşçılık...

Belki bir gün kendi mutfağım olacak: Küçük bir restoran... İnsanlar belki adımı bilmeyecekler ama yaptığım yemeği unutamayacaklar. Onların hayatındaki güzel anlara, bir tabak yemekle eşlik edeceğim.

Kendime güvenim sonsuz. Yol zor olabilir, imkânlar kısıtlı olabilir ama inancım büyük. Allah nasip ederse iyi bir aşçı olacağıma yürekten inanıyorum.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

MUSTAFA KORKMAZ

(14 yaşında)

Bakış Açısı

Bir yaz günüydü; güneş gökyüzünde parlıyor, hafif bir rüzgâr insanın içini ferahlatıyordu. Tam o sırada amcamın oğlu kapının önünden seslendi: "Hadi dışarı çıkalım, futbol oynayalım!" Sesindeki heyecan bana da geçti. Hiç düşünmeden topumu kaptığım gibi dışarı fırladım.

Birlikte mahalledeki stadyuma doğru yürüdük. Saha uzaktan bile capcanlı görünüyordu. Bizim gibi futbol oynamaya gelmiş birçok çocuk vardı. Kimi kaleye geçmek için sabırsızlanıyor, kimi top sektiriyor, kimi de hararetle hangi takımın daha güçlü olacağını tartışıyordu. Kısa sürede kaynaştık, takımları kurduk ve maç başladı.

İlk düdükle birlikte oyun başladı. Top bir o kaleye, bir bu kaleye gidiyordu. Rakip takım atak yaptığında kalbim hızla çarpıyor, topu kaptığımızda ise içimi büyük bir sevinç kaplıyordu. Sahanın tozu ayakbılarımıza bulaşıyor, alnımızdan ter akıyordu ama kimse yorgunluğu umursamıyordu. Herkes elinden geleni yapıyor, koşuyor, mücadele ediyordu.

Bir ara top önümde kaldı. O an sanki zaman yavaşladı. Amcaoğlunun "Vur!" diye bağır-

dığını duydum. Bütün gücümle topa yüklen-dim. Top ağlara çarpınca çıkan o ses hâlâ kulağымda... Arkadaşlarım sevinçle beni kutlamak için bana doğru koştu. O an attığım gol kadar, birlikte sevinmemiz de güzeldi.

Maç son dakikaya kadar çekışmeli geçti. Kazanan kim oldu, skor kaç kaç bitti, şimdi tam hatırlamıyorum. Ama şunu çok iyi hatırlıyorum: Hepimiz gülüyorduk. Kimse kaybettiği için üzülmemiş, kazandığı için çok fazla sevinmemişti; çünkü asıl kazandığımız şey birlikte oynadığımız o keyifli anlardı.

Eve dönerken amcamın oğlu omzuma hafifçe vurdu. Gülerek, "Bir dahaki sefere seni yeneceğim!" dedi. Ben de ona meydan okur gibi bakıp, "Göreceğiz!" diye karşılık verdim. İkimiz de biliyorduk ki önemli olan yenmek değil, yine o sahada buluşacak olmaktı.

O gün anladım ki futbol, dostluktu, paylaşmaktı, birlikte ter döküp birlikte gülmektı. O yaz günü, kalbimde sıcacık bir anı olarak yerini.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

HİLAL ASAN

(Novak köyünde yaşıyor ve
Necati Zekeriya İlkokulu'nda 9.sınıf öğrencisidir)

Bala Balkan

Yeni bir güne başlamıştım. Telefonum çaldı. Açtım; arayan arkadaşımdaydı. Bana Bala Balkan Atölyesi'ne katılmamı söyledi. "O ne, nasıl?" diye sormadım; çünkü bundan bir sene önce katılmak istemiş, geç kaldığım için katılamamıştım.

Yine de pek istekli değildim. Önce "Katılmam." dedim. Sesimi açmak, görüntümü açmak konusunda utandığımı söyleyip bahaneler buldum. Mazeretlerimi kabul etmedi. "Katılmazsan seninle konuşmam." dedi. Ben de sonunda kabul ettim ve katıldım.

İlk derste heyecanlıydım ama dediğim gibi pek istekli değildim. İkinci ders, üçüncü ders derken üçüncü derste cesaretimi toplayıp sesimi açtım. Çok heyecanlıydım; biraz kekelere gibi oldum. "Acaba sesim nasıl gidiyor? Beni nasıl duyuyorlar? Gülüyorlar mı, dalga mı ge-

çiyorlar?" diye kafamda binlerce soru vardı.

Hikâyem bittiğinde hocam yorum yaptı. İçim bir anda rahatladı. O an korkularımın yersiz olduğunu anladım. Dersleri sevmeye başladım ve kendi kendime, "İyi ki katılmışım." dedim. Çünkü hocalarımız çok anlayışlıydı; eksiklerimizi kırmadan, incitmeden anlatıyorlardı. Yazarken yaptığım yanlışları, söylediğim hatalı kelimeleri hocalarım sayesinde öğrendim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, başta korktuğum şeyin aslında bana cesaret kazandırdığını görüyorum. Bala Balkan Atölyesi benim için sadece derslerden oluşan bir yer değil, aynı zamanda kendimi ifade etmeyi öğrendiğim bir yer oldu.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

NURSEL KAPLAN

(Kocacık köyü Necati Zekeriya İlköğretim Okulu öğrencisidir. 11 yaşında.)

Şekerli Korku

Bir gün halamın kızıyla buluşmuştuk. Parkta otururken bana heyecanla, "Seni ve beni rüyamda gördüm." dedi. Çok merak ettim ve hemen, "Ne gördün, anlatsana!" dedim. Gülmseyerek anlatmaya başladı.

Rüyasında ikimiz dere kenarında oturuyorduk. Su şınl şınl akıyor, etraf yemyeşil görünüyordu. O sırada yanımıza yaşlı bir amca gelmiş ve "Gelin tatlı kızlar, size şeker vereyim." demiş. Önce biraz tereddüt etmiş ama amca iyi kalpli birine benziyordu. Yanına gitmişiz ve gerçekten de bize zarar vermeden şeker vermiş. Biz de teşekkür edip oradan uzaklaşmışız.

Biraz ilerledikten sonra karşımıza tatlı ama yoksul bir çocuk çıkmış. Onu görünce çok üzölmüşüz. Hiç düşünmeden elimizdeki bütün şekerleri o çocuğa vermişiz. Çocuk çok mutlu olmuş, biz de birine yardım ettiğimiz için sevinmişiz.

Tam yürümeye devam ederken önümüze süslü bir kutu düşmüş. Etrafımıza bakmışız ama kimse yokmuş. Kutuyu açmaya biraz korkmuşuz. Sonunda ben dayanamayıp kutuyu açmışım. İçinden bir sürü en sevdiğimiz şekerler ve çikolatalar çıkmış. O anda az önce yardım ettiğimiz çocuk yanımıza gelmiş ve birdenbire güzel bir periye dönüşmüş. Peri, "Hiçbir iyilik karşılıksız kalmamalı. Bu şekerler artık sizin." demiş ve bir anda kaybolmuş.

"Sonra ne oldu?" diye sorduğumda halamın kızı gülererek, "Şekerleri afiyetle yedik, tam doyduğumuz anda da uyandım." dedi. Ben çok gülmüştüm ama rüyasını da çok beğenmiştim.

Rüya bize iyilik yapanların iyilik göreceğini söylüyordu.

(AYB Bala Balkan Yazarlığa Hazırlık Atölyesi)

Kazakistan Kültür Bakanlığı Temsilcileri Avrasya Yazarlar Birliği ve Bengü Yayınevini Ziyaret Etti

Türk Dünyası Yayıncılık Kongresi Çerçevesinde Ankara'da bulunan heyet AYB Başkanı Ufuk Tuzman'ın Komisyon toplantılarındaki tanıtım ve sunumu sonrası Dünyada tek ve ilk olan ve geniş bir coğrafyada 20 yılda 600 e yakın yayın yapan AYB'nin Merkezi ve Bengü Yayınevini ziyaret etti.

Önce Avrasya Yazarlar Birliğine gelen konuk heyet AYB Başkanı Ufuk Tuzman tarafından hazırlıkları devam eden Dr. Yakup Ömeroğlu ve Türk Dünyası Kütüphanesinde karşıladı. Konuk Heyet her biri koleksiyon değerindeki kitaplar karşısında hayranlıklarını dile getirdiler.

Çalışmalar hakkında bilgi alan konuklar arasında Azerbaycan ve Kırgızistanlı Yayıncıları da yer aldı.

Daha sonra hep birlikte Bengü Yayınevine geçildi.

600 e yakın eseri yerinde gören heyet Kazakistan ile alakalı 110 yakın yapılan eser yayınına özel ilgi gösterdi.

Türk dünyası eserleri yayın kriterleri ve şartlarını dinleyen heyet işbirliği konuları hakkında bilgi alarak ayrıldı.

Ziya Gökalp Anma Yılı Açılış Töreni Ankara'da Gerçekleştirildi

Türk düşünce hayatının sembol ismi Ziya Gökalp, doğumunun 150. yıl dönümünde Ankara Resim ve Heykel Müzesinde düzenlenen törenle anıldı.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığının önerisi doğrultusunda, 16 Kasım 2024 tarihinde Türkmenistan'ın başkenti Aşkabat'ta gerçekleştirilen TÜRKSOY Daimî Konseyi 41. Dönem Toplantısında, TÜRKSOY'a üye ülkelerin Kültür Bakanlarının oy birliğiyle 2026 yılı, "Doğumunun 150. Yılında Ziya Gökalp Anma Yılı" olarak kabul edildi. Uluslararası Türk Kültürü Teşkilatı TÜRKSOY tarafından düzenlenen "Doğumunun 150. Yılında Ziya Gökalp Anma Yılı Açılış Töreni", Cumhuriyetin fikir temelini atıldığı Türk Ocağı Sahnesinde gerçekleştirildi.

Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy: "Bu Karar, Türk Dünyası'nın Ortak Aklının Somut Göstergesidir"

Törende konuşan T.C. Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy, Ziya Gökalp'in yalnızca bir anma programının ötesinde, küresel çapta yaşanan gelişmeler karşısında Türk devletlerinin birlik ve dayanışma ruhunu eyleme dönüştüren en güçlü irade beyanı olduğunu vurguladı.

Bakan Ersoy, TÜRKSOY'un Türk devletlerini ortak bir çatı altında buluşturan kurum olduğunu belirterek şunları söyledi:

"16 Kasım 2024 tarihinde Türkmenistan'ın başkenti Aşkabat'ta gerçekleştirilen TÜRKSOY Daimî Konseyi 41. Dönem Toplantısında Bakanlığımızın teklifi ile 2026 yılının "Ziya Gökalp Anma Yılı" olarak ilan edilmesi oy birliğiyle kabul edilmiştir. Bu karar, Türk Dünyası'nın ortak aklının, ortak hafızasının ve ortak geleceğe dair iradesinin somut bir göstergesidir."

TÜRKSOY Genel Sekreteri Sultan Raev: “Ziya Gökalp, Türk Kimliğinin Modern Anlamda İnşasında En Büyük Pay Sahibidir”

TÜRKSOY Genel Sekreteri Sultan Raev ise konuşmasında, Ziya Gökalp’i Türk düşünce tarihinin kutup yıldızlarından biri olarak nitelendirdi. Raev, 2026 yılının Türk Dünyası’nda “Ziya Gökalp Anma Yılı” ilan edilmesinin sadece bir vefa borcu değil aynı zamanda ortak kültür mirasına sahip çıkma iradesinin bir tezahürü olduğunu belirtti.

Raev, şu ifadeleri kullandı: “Ziya Gökalp, Türk kimliğinin modern anlamda inşasında, İsmail Gaspıralı’ya ait ‘dilde, fikirde, işte birlik’ şiarının fikri temellerinin atılması ve filiz vermesi konusunda en büyük pay sahiplerinden biridir. Bugün TÜRKSOY olarak yürüttüğümüz faaliyetlerde, Türk birliği idealinin o sağlam zemininde hâlâ onun fikirlerinin izlerini görmekteyiz.”

TÜRKSOY Genel Sekreteri, törene katkı sunan Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Türkiye ve Türkmenistan’dan gelen bilim insanlarına teşekkür ederek, “Sizlerin

sunacağı her bir tebliğ, Türk Dünyası’nın entelektüel köprüsü olan Ziya Gökalp’in hatırasını daha da güçlendirecektir” dedi.

Türk Ocakları Genel Başkanı Prof. Dr. Mehmet Öz: “Ziya Gökalp Bir Mütefekkir Olduğu Kadar Bir Mürebbidir”

Türk Ocakları Genel Başkanı Prof. Dr. Mehmet Öz, Ziya Gökalp’in sadece bir düşünce adamı değil, aynı zamanda bir eylem adamı olduğunu vurguladı. Öz, Gökalp’in milliyetçiliğini asla ırkçılıkla yan yana getirmediğini belirterek şunları söyledi:

“Ziya Gökalp’in milliyetçiliği tamamen kültüre dayalıdır. Aynı ortak kültürü paylaşan, aynı düşünceleri paylaşan ve aynı gelecek tasavvuruna sahip insanlar topluluğuna millet der. Ziya Gökalp bir mürebbi ve mürşiddi; Malta’da sürgünde bulunan devlet adamlarına dersler verdi, onların fikir dünyasına yön verdi.”

Prof. Dr. Öz ayrıca, bugün Türk devletleri arasında giderek güçlenen birliğin, Ziya Gökalp’in “Turan” ülküsü doğrultusunda atılan adımlarla somutlaştığını ifade etti.

23. Ankara Kitap Fuarı Açıldı: TÜRKSOY Genel Sekreteri Sultan Raev Uluslararası Onur Konuğu Oldu

Bu yıl 23'üncüsü düzenlenen Ankara Kitap Fuarı, başkentten kültürel hayatına önemli bir katkı sunarak kapılarını açtı. 1000'i aşkın etkinlik, 850 yazar ve 500'ü aşkın yayınevinin katılımıyla gerçekleştirilen fuarda, Kırgızistan konuk ülke olarak yer alırken, Kırgız Halk Yazarı Sultan Raev uluslararası onur konuğu olarak fuara katıldı.

Konuk ülke olarak Kırgızistan'ın ağırlandığı fuarda, Kırgız edebiyatı ve kültürüne dair seçkin eserler kitapseverlerin beğenisine sunuluyor. Açılış törenine katılan Sultan Raev, yaptığı konuşmada kitabın ve okumanın toplumsal önemine dikkat çekerek Türk Dünyası'nın ortak kültürel mirasına vurgu yaptı.

Bakan Ersoy: "Okuyan, düşünen, sorgulayan nesil geleceğin teminatıdır"

Açılışta konuşan Mehmet Nuri Ersoy, kitapların medeniyet birikimini taşıyan en güçlü araçlardan biri olduğunu ifade etti. Fuarla ilişkin verileri paylaşan Ersoy, bu yıl 500'ü aşkın yayınevi ve sivil toplum kuruluşunun katılımıyla 1000'den fazla etkinliğe ev sahipliği yapılacağını belirtti. Özellikle çocuklar ve gençlere yönelik programların, okuma alışkanlığının yaygınlaştırılması açısından önemine dikkat çeken Ersoy, "Okuyan, düşünen

ve sorgulayan bir nesil, geleceğin en sağlam teminatıdır" dedi.

Sultan Raev: "Kitaplar insanları sessizce birbirine yaklaştırır"

Sultan Raev, konuşmasında kitapların birleştirici gücüne dikkat çekerek, kitap fuarlarının yalnızca yayınların sergilendiği alanlar olmadığını, aynı zamanda düşüncenin, kültürün ve insanın kendini ifade etme arzusunun bulunduğu özel mekânlar olduğunu ifade etti. Farklı coğrafyalardan gelen insanların aynı sayfalarda buluştuğunu belirten Raev, edebiyatın bu yönüyle güçlü bir ortak zemin oluşturduğunu vurguladı.

Kırgızistan'dan Güçlü Katılım

Kırgızistan'ın Ankara Büyükelçisi Ruslan Kazakbayev de yaptığı konuşmada, Kırgızistan'ın fuarda konuk ülke olarak yer almasının önemine dikkat çekti. Kazakbayev, Kırgız edebiyatının tanıtımı açısından fuarın önemli bir fırsat sunduğunu belirterek, Manas Destanı gibi eserlerin ortak kültürel miras açısından taşıdığı değere vurgu yaptı. Ayrıca Cengiz Aytmatov'un edebî mirasının, Türk Dünyası edebiyatları arasında güçlü bir bağ oluşturduğunu ifade etti.

VIII. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Takvimi

Konu	: “Serbest”
Eserlerin Son Teslim Tarihi	: 01 Eylül 2026
Dereceye Girenlerin Açıklanması	: 20 Ekim 2026
Uluslararası Ödül Töreni	: 08 Aralık 2026
Uluslararası Ödüller	: Birinciye : 45.000 TL İkinciye : 25.000 TL Üçüncüye : 15.000 TL Teşvik : 10.000 TL

Uluslararası ödül töreni dönemin şartlarına göre çevrimiçi veya yüz yüze yapılacaktır.

YARIŞMA ŞARTNAMESİ

1. Yarışmaya katılacak eserler kmahmut2026@gmail.com adresine e posta yolu ile teslim edilecektir.
2. Yarışmaya katılacak olan eserlerin daha önce hiçbir yarışmada ödül almamış ve herhangi bir yerde yayımlanmamış olması gerekmektedir.
3. Hikâye konusu serbesttir.
4. En fazla iki ayrı hikâye ile katılmanın mümkün olduğu yarışmada, gönderilecek hikâyelerin her birinin en az 1.000 (bin) en fazla 7.500 (yedi bin beş yüz) kelimededen oluşması gerekmektedir.
5. Yarışmaya e-posta yoluyla gönderilecek hikâyelerin üzerinde sadece rumuz bulunacaktır; rumuz dışında yarışmacının kimliğini belirten herhangi bir işaret bulunması halinde hikâye yarışma dışı bırakılacaktır. Hikâye dosyalarınızda Rumuz ve Hikâyenizin adı yer almalıdır.
6. Yarışmacı kimlik kopyası, açık adresi, rumuzu, katıldığı ülke adı, 1 adet dijital fotoğrafı ve biyografisi ile birlikte bir Word dosyası halinde aynı mailin 2. eki olarak e-posta ile gönderecektir.
7. Eserler, bilgisayarla 12 punto olarak yazılacaktır.
8. Yarışmaya katılan hikâye metinleri kesinlikle geri verilmeyecek ve metin sahibi bu konuda hiçbir hak iddia edemeyecektir.
9. Hikâye özgün olmalıdır. Özgün yazılmayan eserler (Örn.: AI üzerinden yazılanlar) değerlendirmeye alınmayacaktır.

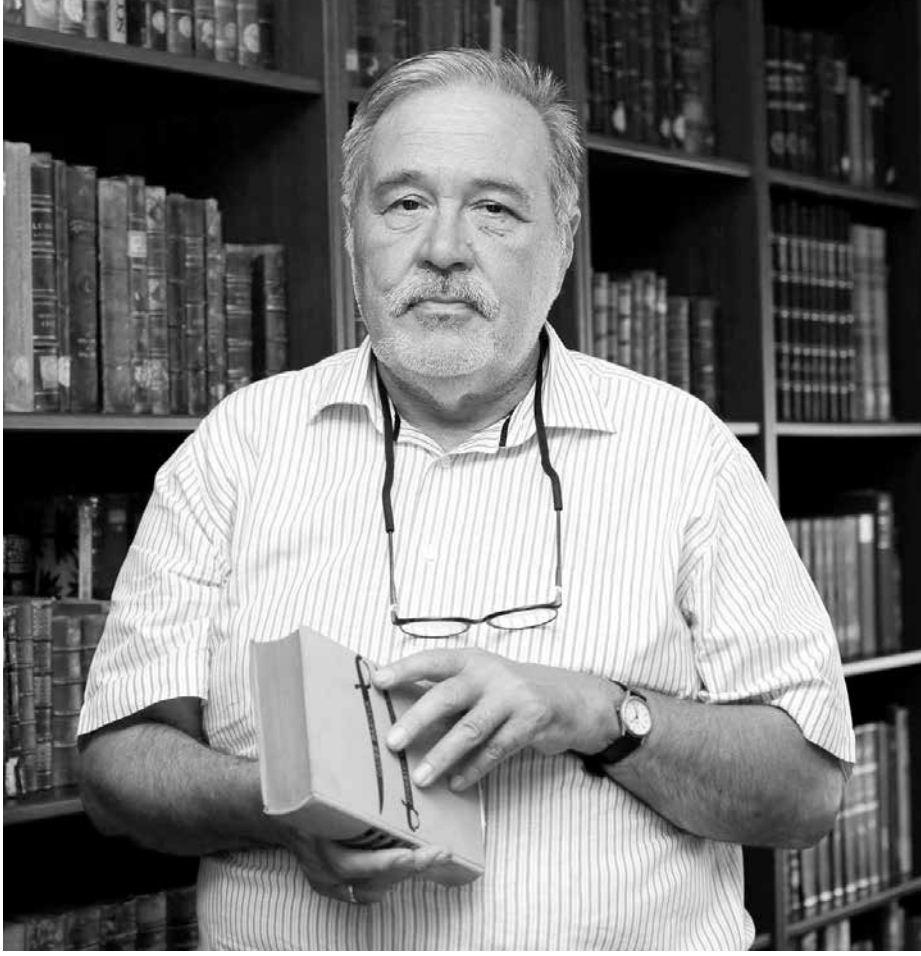
Eserlerin Gönderileceği Adres:

kmahmut2026@gmail.com adresine e-posta yolu ile gönderilecektir

www.ayb.org.tr

**Avrasya Yazarlar Birliği'nin Kuruluşunun 20. Yılı
ve Dr. Yakup Ömeroğlu'nun Doğumunun 60. Yılı Anısına**

Taziye

Türk milletine tarihi sevdiren ulu çınar,

İlber Ortaylı

vefat etmiştir.

*Merhuma Allah'tan rahmet; ailesine, sevenlerine
ve edebiyat dünyasına başsağlığı diliyoruz.*

Mekânı cennet olsun. Türk Dünyasının başı sağ olsun.

Avrasya Yazarlar Birliği

ANDIJON

ANDIJON

TÜRKSOY

ULUSLARARASI TÜRK KÜLTÜRÜ TEŞKİLATI
INTERNATIONAL ORGANIZATION OF TURKIC CULTURE

2026

TÜRK DÜNYASI
KÜLTÜR BAŞKENTİ

ANDİCAN • ÖZBEKİSTAN

